

- 1.4 Tilblivelse, styring og andre referencearkitekturen
- 1.5 Anvendt metode, notation og signaturforklaring

2 Strategi

- 2.1 Temaer
 - 2.1.1 Sammenhængende tjenester
 - 2.1.2 Retten til privatliv
 - 2.1.3 Effektivitet
 - 2.1.4 Inter-federation
- 2.2 Principper
 - 2.2.1 Samlet? brugeradministration
 - 2.2.2 Føderation
 - 2.2.3 Harmoniserede tillidstjenester
- 2.3 Vision
- 2.4 Værdiskabelse
- 2.5 Juridiske rammer
- 2.6 Sikkerhed
- 2.7 Fællesoffentlige arkitekturprincipper og -regler

3 Forretningsarkitektur

- 3.1 Om tillidstjenester og eIDAS
- 3.2 Forretningsmæssig kontekst
- 3.3 Forretningsfunktioner
 - 3.3.1 Forretningsfunktionen udstedelse af identifikationsmidler
 - 3.3.2 Forretningsfunktionen autentifikation
 - 3.3.3 Forretningsfunktionerne registrering og attestering af attributter
 - 3.3.4 Forretningsfunktionen attestation?
 - 3.3.5 Forretningsfunktionen udforme adgangspolitik
 - 3.3.6 Forretningsfunktionen udforme tillidspolitik
 - 3.3.7 Forretningsfunktionen adgangskontrol
 - 3.3.8 Forretningsfunktionen forebyggelse og kontrol
- 3.4 Forretningsmæssige arkitekturmønstre
 - 3.4.1 Mønster 1:Forretningsstjenester med egen autentifikationstjenester
 - 3.4.2 Mønster 2: Delt, intern autentifikationstjeneste
 - 3.4.3 Mønster 3: National føderation med central autentifikationstjeneste
 - 3.4.4 Mønster 4: Fælles domænebroker for decentralte autentifikationstjenester
 - 3.4.5 Mønster 5: Interfederation mellem domæner
- 3.5 Tillidskæder i økosystemer
 - 3.5.1 Tillid gennem NSIS
- 3.6 Forretningsroller og aktører
- 3.7 Forretningsobjekter og begrebsmodel

4 Teknisk arkitektur

- 4.1 Attestation via push/pull
- 4.2 Discovery-tjenester
- 4.3 Billetudstedelse og -omveksling
- 4.4 Identitetsbaserede services
- 4.5 Adgangskontrol
- 4.6 Softwæreroboter
 - 4.6.1 Løsning for autonome robotter via føderation
 - 4.7 Brugerstyring for (native) apps
- 4.8 Orkestreringseksempler
 - 4.8.1 Administration af elektronisk identitet, identifikationsmidler og attributter
 - 4.8.2 Autentifikation
 - 4.8.3 Billetudstedelse og adgangskontrol
 - 4.8.4 Kontrol og rapportering
- 4.9 Områder for standardisering

5 Målbillede? Implementering?

- 5.1 En målarkitektur med identitetsbrokere
- 5.2 Handleplan? Projektliggørelse?
- 5.3 Registrering af identiteter
- 5.4 Standarder for registrering af identiteter
- 5.5 Akkreditiver
- 5.6 Attributter
- 5.7 Brugerkataloger
- 5.8 Authentifikation
- 5.9 Standarder for overførsel af autentificerede brugere
- 5.10 Login-tjenester/Identitetsbrokere
- 5.11 Standarder for kommunikation mellem føderationer
- 5.12 Fælles løsning til fuldmagter
- 5.13 Brugerstyring for tjenestekonsumenter og fysiske apparater og sensorer
- 5.14 Standarder for identitetsbaserede webservices
- 5.15 Perspektivering

Bilag

Ordliste

Referenceliste

Kilder og baggrundsmateriale

Baggrund for valg af relationen entitet-elektronisk identitet

Hvad skete der med den 10 principper fra 2017-versionen.

Om robotter....

Index

Terms defined by this specification

References

Informative References

Forord

Denne referencearkitektur er udarbejdet i sammenhæng med den fællesoffentlige strategi for brugerstyring og for at understøtte implementeringen af Den fællesoffentlige digitaliseringsstrategi 2016-2020. Målet er, at referencemarkituren skal fungere som et teknisk pejlemærke for udvikling af brugerstyringsløsninger i den offentlige sektor. Dermed har den en tæt relation til den fællesoffentlige rammearkitektur, der er affødt af Digitaliseringsstrategiens initiativ 8.1 og bidrager til realiseringen af "En digitalt sammenhængende offentlig sektor: Hvidbog om arkitektur for digitalisering".

2017-udgaven af referencearkitekturen omfattede personer. I denne udgave af referencearkitekturen er der yderligere behandlet applikationer som brugere og i noget omfang ting i form af IoT - Internet of Things eller

NPE – Non person entities. Brugen af føderationer og tillidstjenester er uddybet.

Siden første udgave af referencearkitekturen er De fællesoffentlige regler for begrebs- og datamodellering blevet godkendt og udgivet. Derfor er begreberne i denne udgave opdateret og modelleret jfr. disse regler.

Resume (in english)

Resume

[Skrives midt januar]

1. Introduktion [phj]

1.1. Formål, anvendelse og målgrupper

Den fællesoffentlige referencearkitektur for brugerstyring skal målrette og strukturere indsatsen for at skabe sammenhængende, effektive, sikre og brugervenlige løsninger på tværs af domæner, nationalt og transnationalt. Fokus er på det tværgående dvs. adgang til tjenester på tværs af organisationer, herunder føderationer på tværs af sikkerhedsdomæner med gensidig tillid. Referencearkitekturens formål er at skabe en arkitekturmæssig ramme for, hvordan man skal indrette løsninger, så systemer understøttet af forskellige sikkerhedsløsning kan kommunikere med hinanden. Herved bliver løsninger enklere at etablere og drive, brugerne undgår at skulle logge på flere gange, og oplysninger om brugere skal ikke vedligeholdes flere steder. [Opdatering skal også in-

darbejde andet FDA arbejde som fx Modelregler] [bidrage til tværgående arkitekturarbejde hos andre domæner]

Referencearkitekturen skal kunne anvendes til at udpege standarder, der understøtter arkitekturen. Referencearkitekturen skal understøtte udarbejdelse af løsningsarkitektur i konkrete projekter. Referencearkitekturen anviser ikke i detaljer, hvordan myndigheder og virksomheder skal bygge løsninger, men fastlægger rammer og standarder for løsninger. Referencearkitekturen kan anvendes i sammenhæng med andre fællesoffentlige referencearkitekturen. [anvendes direkte i nogle områder, indirekte gennem domænearkitektur?] [henvisning til hvidbogen]

Dette dokument har tre målgrupper:

- Den ene målgruppe er strategiske beslutningstagere inden for digitalisering og it, typisk digitaliseringschefer, it-chefer, afdelings- og kontorchefer og andre med rollen som systemejer.
- [dem der laver tværgående arkitektur indenfor domæner]
- Den anden målgruppe er projektledere, arkitekter og udviklere hos myndigheder, virksomheder og leverandører, der har til opgave at kravspecificere, designe eller udvikle løsninger, hvor der indgår eller anvendes tværoffentlig brugerstyring.

[Tilføj for hver målgruppe hvad de særligt skal forholde sig til, så kan vi slette læsevejledning]

1.2. Omfang og afgrænsning

Referencearkitekturen for brugerstyring omfatter offentlige tjenester, men referencearkitekturen kan med fordel også anvendes til ikke offentlige tjenester og til at understøtte tværgående brugerforløb med det offentlige.

Arkitekturen omfatter også rollen som leverandør af tillidstjenester - registreringstjenester, akkreditivtjenester, autentifikationstjenester, identitetsbrokere, attributtjenester mv. Arkitekturen omfatter desuden private virksomheders mulighed for at anvende bruger- og rolledata og login-systemer.

Arkitekturen omfatter både brugeradministration og adgangskontrol, herunder det der på engelsk betegnes Credential and Identity Management (CIM), Identity Rights Management (IRM), Access Control (AC) og Identity and Access Management (IAM/IdAM).

Referencearkitekturen definerer, hvad en føderation omhandler i rammerne af brugerstyring, og den beskriver de opgaver, en føderation løser i denne ramme. Etablering af en føderation sker gennem fastlæggelse af et aftalesæt mellem føderationens deltagere.

Denne 2020-udgave af referencearkitekturen for brugerstyring er udvidet med de særlige aspekter vedrørende brugerstyring for ting, organisationer og applikationer - samlet betegnet som Non-Person Entities (NPE).

Med udspring i Digitaliseringpagten er der parallelt med opdateringen af denne referencearkitektur igangsat en analyse af håndtering af samtykke på tværs af den offentlige sektor med henblik på at afdække behov og muligheder inden for dette område. Samtykkeområdet er af denne årsag kun overordnet behandlet i nærværende udgave af referencearkitekturen.

1.3. Centrale begreber

Referencearkitekturen beskriver administrationen og kontrollen med brugeres adgang til digitale tjenester. Tjenester udbydes af private og offentlige virksomhed, og anvendes af borgere eller andre virksomheder og deres ansatte.

En forretningstjeneste er "eksternt synligt funktionalitet, der giver mening for omgivelserne". [ARCHI, check om EIRA rammer bedre] Hos offentlige myndigheder vil det typisk være en digital selvbetjening som anvendes af borgere eller virksomheders ansatte, men dækker også over digitale tjenester der anvendes af it-systemer hos andre organisationer.

En udbyder udfører adgangskontrol som indgår i en forretningstjeneste. Det gør udbyderen for at sikre sig at brugeren er den som udgiver sig for at være, og at vedkommende har lov til at anvende tjenesten.

Afgangskontrol kan være reguleret af lovgivning fx hvis tjenesten giver adgang til personoplysninger eller andre følsomme oplysninger.

En bruger og en udbyder vil samarbejde om hvordan adgangskontrollen udføres i praksis. Det kan omhandle aftaler om, hvem af en virksomheds medarbejder der må anvendes en tjeneste hos myndighed. Eller det kan være mere generelle aftaler om hvilke elektroniske identifikationsmidler en udbyder vil acceptere.

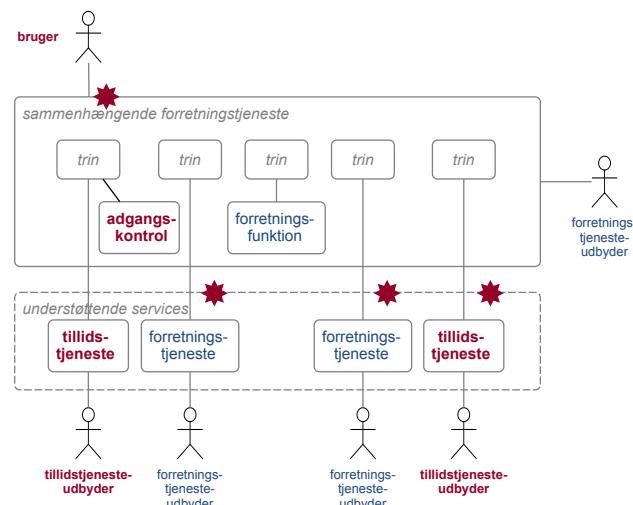
Figure 1 Centrale begreber omkring bugerstyring

Forretningstjeneste eksternt synligt funktionalitet, der giver mening for omgivelserne [ARCHI].

Adgangskontrol Håndhævelse af en tjenestes adgangspolitik. Adgangskontrollen styrer, hvilke handlinger identiteten må udføre i en tjeneste, eller hvilke informationer identiteten må få adgang til.

Brugerstyring, administration og kontrol af brugere og deres adgang til tjenester.

Det Europæiske Interoperabilitets Rammeverk, Den Fælles Offentlige Digitaliseringsstrategi og dens Fællesoffentlig Digital Arkitektur beskriver en model for 'intergrated service delivery' eller 'sammenhænge offentlige tjenester'. Grundideen er et opgør med isolerede digitale tjeneste hos den enkelte myndighed, og et skift til bedre og brede tjeneste hvor en bruger oplever en samlet service på tværs af mange offentlige myndigheder. [Måske bruge digital flytning som eksempel]

Figure 2 [Integrated Service Delivery]

En sådan vision stiller særlig krav til brugerstyring. Brugerstyring sker ikke alene når en bruger anvender den tværgående tjeneste, men vil gentages hos hver af den understøttende services.

Den referencearkitektur beskriver hvordan tværgående tjenester kan understøttes af særlige tjenester med fokus på at etablere tillid og sikkerhed på tværs af tjenester i en form for fællesskab.

Føderationer er en forudsætning for referencearkitekturens adskillelse af brugerstyring i tillidstjenester og forretningstjenester, hvor tillidstjenesterne typisk er generelle og leveres af andre end dem der leverer forretningstjenesterne.

Tillidstjeneste udbydes særskilt, anvendes af bruger og forretningstjenesteudbyder i fælleskab... aftaler om tillidspolitikker

Føderationer, sammenslutning tjenester med gensidig tillid.

De teknologisk løsninger til brugerstyring har udviklet sig langt hurtige end det danske sprog. En konsekvens er at der ofte er sket mangelfulde oversættelser eller det anvendte sprog kan oplevelse som indforsået. Intentionen i denne version af referencearkitekturen er at gøre området mere tilgængeligt - også for det ledelsesniveau der har det endelige ansvar for adgangspolitikker og håndhævelsen af dem i forretningstjenester.

1.4. Tilblivelse, styring og andre referencearkitekture

2020-udgaven af Referencearkitektur for bruerstyring er udarbejdet i Center for teknik og datastrategi (CTD) i Digitaliseringsstyrelsen med konsulentbistand fra ITCrew og Capgemini.

En følgegruppe af arkitekter fra den offentlige sektor har bidraget til opdateringen gennem en række af workshops. Følgende organisationer har været repræsenteret i gruppen: Kommunernes Landsforening, Danske Regioner, Styrelsen for Dataforsyning og Effektivisering, Styrelsen for It og Læring, Naturstyrelsen, Miljøstyrelsen, KOMBIT, Energistyrelsen, Energinet, Sønderborg Kommune og Københavns Kommune.

2020-udgaven af referencearkitekturen godkendtes i version 2.0 i Styregruppe for Data og Arkitektur under Den fællesoffentlige digitaliseringsstrategi 2016-2020 i maj 2020. Styregruppen er herefter ejer af dokumentet, med CTD som ansvarlig for vedligehold af referencearkitekturen, der indgår i Den fællesoffentlige digitale arkitektur (FDA). [Skal opdateres ved godkendelse]

Referencearkitekturen publiceres på arkitektur.digst.dk, hvor man kan finde beslægtede dokumenter vedrørende Den fællesoffentlige digitale arkitektur.

Den tidligere version af denne referencearkitektur blev udarbejdet på baggrund af "Referencearkitektur for Informationssikkerhed (på sundhedsområdet)" [\[NSI\]](#).

Den anvender (refererer til) to fællesoffentlige referencearkitekturen "Referencearkitektur for deling af data og dokumenter" [\[RA3D\]](#) og "Referencearkitektur for selvbetjening" [\[RAS\]](#).

En række offentlige domæner har udfærdiget egne arkitekturen på brugerstyringsområdet. Her kan nævnes sundhedsdatastyrelsens "Målbillede for tillidstjenester[check]" og [Kommunernes?]

[I bilag XX] kan se liste over identificere offentlige it-løsninger der realisere nogle af de applikationsroller og services der beskrives i dette dokument]

1.5. Anvendt metode, notation og signaturforklaring

Metodemæssigt er referencearkitekturen udarbejdet inden for rammerne af Den fællesoffentlige digitale arkitektur og følger så vidt muligt den fælles skabelon for referencearkitekturen som udarbejdet i Sekretariatet for Styregruppen for Data og Arkitektur under Den fællesoffentlige digitaliseringsstrategi 2016-2020.

I forhold til ejerskab af de elementer, der indgår i dokumentets figurer og definitioner, markerer:

- Rød tekst: At et element eller en relation ejes og defineres i denne referencearkitekturs begrebsmodel
- Blå tekst: At et element eller en relation er kendt, men ejes og defineres et andet, nærmere angivet sted, fx i andre referencearkitektur eller i lovgivning.
- Grå tekst: At et element eller en relation er identificeret, men ikke nærmere defineret i denne referencearkitektur.

2. Strategi

Referencearkitekturen udmønter og understøtter beslutninger i Den fællesoffentlige digitaliseringsstrategi 2016-2020. Strategien har tre, overordnede målsætninger:

- Det digitale skal være let, hurtigt og sikre god kvalitet
- Offentlig digitalisering skal give gode vilkår for vækst
- Tryghed og tillid skal i centrum

De tre målsætninger er understøttet af en række, specifikke initiativer, hvoraf Initiativ 8.1: Gode data og effektiv

datadeling er det konkrete ophæng for denne referencearkitektur.[TODO, check ophæng]

2.1. Temaer

[Vi bør kunne samle nedenstående i temaer... her et bud på overskrifts niveau]

2.1.1. Sammenhængende tjenester

En del borgere har behov for at kunne give andre fuldmagt til at løse opgaver for sig. For de borgere, som afgiver og får fuldmagt, er der behov for løsninger til at administrere fuldmagter, som giver et overblik på tværs af tjenester, så brugeren ikke skal logge ind i mange tjenester for at se eller administrere fuldmagter. Det tilsvarende gælder for samtykke.

- Mulighed for samme identifikationsmiddel på tværs af tjenester og sektorer
- Effektiv adgang til både interne og eksterne tjenester.
- Effektiv håndtering af rettigheder.

2.1.2. Retten til privatliv

det *dobbelte frivillighedsprincip*, hvor et privat identifikationsmiddelet kun anvendes i erhvervssammenhæng, hvis både medarbejder og virksomhed siger god for det.v [Se datatilsynets vejledning, udspring af GDPR]

- Balancere virksomheds behov/pligt/ret for logning og medarbejdernes ret til ikke at blive overvåget

En stor del af de offentlige tjenester rummer fortrolige eller personhenforbare data, som er dækket af sikkerhedskrav i persondatareguleringen, og som dermed skal opnå et tilstrækkeligt sikringsniveau. Flertallet af offentlige tjenester har behov for at kende borgerens CPR-nummer og i nogle tilfælde medarbejderens - dette gælder eksempelvis på sundhedsområdet. Andre offentlige tjenester har ikke samme behov / sikkerhedskrav og kan nøjes med et lavere sikringsniveau.

En række tjenester har lavere sikkerhedskrav end ovennævnte, men har stadig brug for sikker identifikation med færre oplysninger om brugeren. Det er fx ehandelstjenester, der har brug for at kende borgerens adresse eller tjenester, eller der har brug for at kende brugerens alder (fx over/under 18 år). For disse tjenester er der økonomiske fordele ved kun at kende ikke-fortrolige data, da der i så fald ikke skal anvendes ressourcer på at sikre fortrolige data. Dette er ligeledes i overensstemmelse med dataminimeringsprincippet i GDPR.

2.1.3. Effektivitet

[Rigsrevisions formulering omkring forvaltningsrevision....sparsommelighed, effektivitet og produktivitet]

Markedsliggørelse gennem enartet regulering af tillidstjenester og deres anvendelse, Offentligt-privat samarbejde

- Valg af idmidler efter personlige præferencer
- fair konkurrence og mulighed for at tjene penge
- Behov for forskellige løsninger...

Nogle medarbejdere anvender deres akkreditiv mange gange i løbet af en arbejdsdag. For denne brugergruppe er det derfor væsentligt, at det er let og effektivt at anvende sit akkreditiv.

Små og mellemstore virksomheder, foreninger og anpartsselskaber med flere medarbejdere har behov for enkel brugeradministration, hvor rettigheder set med brugernes øje administreres ét samlet sted for offentlige selvbetjeningsløsninger.

Større virksomheder har brug for forskellige løsninger, der både kan omfatte manuel indtastning, digital provisioning og eventuelt foderering. Større virksomheder har egen brugerstyring, og de kan generelt have behov for god sammenhæng mellem deres egen brugerstyring og ekstern brugerstyring.

De har desuden behov for kontrol af medarbejdernes anvendelse af elektronisk identitet på virksomhedens vegne, da det både juridisk og kommercielt kan være forpligtende for brugerorganisationen, hvad en medarbejder gør.

Forskellige sektorer har forskelligartede behov:

- Myndigheder er omfattet af reglerne om partsrepræsentation i forvaltningsloven, og deres tjenester skal derfor understøtte anvendelse af digital fuldmagt eller alternativt etablere manuelle løsninær til

partsrepræsentation.

- Tjenester i den finansielle sektor er underlagt sikkerhedskrav samt krav om verificering af kundeidentiteter, dels i kraft lovgivning om hvidvask dels i medfør af PSD2 direktivet.
- Tjenester i spilsektoren er forpligtet ved lov til at anvende stærk autentifikation samt at kontrollere, at identiteten ikke er omfattet af spærelisten. Tjenesterne har ikke et behov for præcis identifikation med navn.
- En virksomhed som "Den Blå Avis/DBA" har brug for at kunne garantere mod svindel, hvilket de aktuelt håndterer ved, at sælgerne og køberne kan blive NemID-valideret. DBA identificerer ikke personerne med CPR, men anvender i stedet certifikatets PID, hvilket kan anses som en privacy-mæssig fordel.
- Regionerne har mange private aktører som medtjenesteudbydere.

2.1.4. Inter-federation

Infrastruktur på tværnationalt, nationalt, fællesoffentlig og domæne niveau

Etablerede tjenester har behov for kontinuitet (bagudkompatibilitet), idet der kan være store omkostninger ved at ændre integrationer til tværgående brugerstyringsløsninger.

2.2. Principper

Referencearkitekturen for brugerstyring fastlægger følgende principper for at styre frem mod en fælles forretnings- og it-arkitektur for det offentliges elektroniske identiteter, autentifikation og adgangskontrol. Som overordnet ramme for disse principper ligger de ti tværoffentlige overordnede principper for forretnings- og it-arkitektur(<http://arkitekturguiden.digitaliser.dk/principper/10-overordnede-principper>), og hvad der står heri gentages ikke. Det skal her bemærkes, at disse principper opdateres som følge af arbejdet med hvidbogen for den fællesoffentlige rammearkitektur, hvilket kan give anledning til ændringer i kommende udgaver af denne referencearkitektur.

2.2.1. Samlet brugeradministration

Princip der fastlægger at brugeradministration er en tværgående funktion og sker i dedikerede systemer uden for fag- og selvbejtingssystemer... (se mere under afsnittet forretningsfunktioner).

2.2.2. Føderation

Princip der fastlægger at tjenesteanvender og tjenesteudbyder indgår i forpligtigende fællesskaber om udformning af tillidspolitikker og adgangspolitikker. (Se mere under afsnittet om forretningsmønstre)

2.2.3. Harmoniserede tillidstjenester

Princip om at føderationer baserer sig på harmoniserede krav til tillidstjenester for at sikre et konkurrencebaseret marked. (Se mere under afsnittet områder for standardisering)

2.3. Vision

Digitaliseringsstyrelsen udgav i april 2017 [kan vi finde aftalekredsen frem /madsh] "Fællesoffentlig strategi for brugerstyring". Her fastlægges en vision med tre elementer.

1. Borgere, virksomheder og myndigheder har adgang til en let og effektiv brugerstyring på tværs af løsninger.
2. Løsningerne bindes sammen på tværs af domæner.
3. Brugerstyring sker på en måde som fremmer sikkerhed, tillid, privatlivsbeskyttelse, valgmuligheder, innovation, og som øger anvendelsen af tjenester.

Denne version af referencearkitektur for brugerstyring ligger i forlængelse af denne vision.

[Beskriv hvordan hvert enkelt element er understøttet af temaer og strategiske principper fra dette dokument]

2.4. Værdiskabelse

2.5. Juridiske rammer

De mest relevante love og forordninger (med særligt fokus på brugerstyring og adgangskontrol) er:

- EU-forordningen eIDAS (electronic IDentification, Authentication and trust Services) definerer registrerede tillidstjenester. En af disse tillidstjenester er elektroniske identifikationsmidler som beskrives i denne referenarkitektur.
- EU's NIS-direktiv (direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016)
- Lov om NemID?

Og mere generelt..

- EU-databeskyttelsesforordningen (GDPR) beskriver pligter og rettigheder ved behandling af persondata.
- Databeskyttelseslov ...
- Forvalningsloven indeholder regler om borgernes rettsstilling over for den offentlige forvaltning. I forbindelse med sagsbehandling i offentlige forvaltninger regulerer loven blandt andet retten til partsrepræsentation.

2.6. Sikkerhed

[Er det måske mere beslutning der er truffet strategisk, at vi er forpligtet til at anvende ISO 27001? Og at vi har NSIS /madsh]

[Skal vi prøve at pege på de relevante ISO kontroller]

Fastlæggelse af niveau for og håndtering af informationssikkerhed skal foretages af alle offentlige organisationer og tage udgangspunkt i ISO/IEC 27001-standarden for styring af informationssikkerhed. ISO 27001 er valgt som statslig sikkerhedsstandard og har været obligatorisk at følge for statslige institutioner siden januar 2014, og kommunerne er forpligtet til at følge principperne.

Realiseringen skal ske gennem et ledelsessystem for informationssikkerhed (Information Security Management System, ISMS). Digitaliseringsstyrelsen har udarbejdet vejledninger, værktøjer og skabeloner hertil, som er placeret her: <http://www.digst.dk/Informationssikkerhed>.

Hovedindholdet i ISO/IEC 27001 er, at niveau for og håndtering af informationssikkerhed tager udgangspunkt i en risikovurdering. Organisationens ledelse fastlægger på baggrund af en risikovurdering et sikkerhedsniveau, som svarer til den forretningsmæssige betydning af de aktiver (fx informationer), som organisationen ejer, vedligeholder og har dataansvaret for, og de tjenester, som den stiller til rådighed for andre organisationer af alle typer. Organisationen skal gennemføre en afbalanceret risiko- og konsekvensvurdering under hensyntagen til de økonomiske forhold og herudfra fastlægge

- retningslinjer
- forretningsgange og instrukser
- sikkerhedsforanstaltninger, som beskytter organisationen på de risikoniveauer, der er valgt. De vil ofte være forskellige, afhængigt af de konkrete informationer og tjenester.

Indenfor domænet '[brugerstyring](#)' er det særligt relevant at beskæftige sig med risici knyttet til håndtering af digitale identiteter, rettigheder og akkreditiver. National Standard for Identiteters Sikringsniveauer (NSIS) er her et afgørende element i den samlede risikostyring, som gør det muligt at udtrykke graden af tillid til en autentificeret identitet på en tre-trinsskala: Lav, Betydelig, Høj. NSIS kan benyttes både af brugerstyringstjenester, som leverer autentificerede identiteter, og af forretningstjenester, som aftager identiteter.

Den kommende fællesoffentlige infrastruktur for identiteter i form af MitID og NemLog-in3 bygges på NSIS, og overholdelse af NSIS standarden vil være en forudsætning for at tilslutte en forretningstjeneste, broker eller lokal IdP til NemLog-in3.

I en tværoffentlig brugerstyring er det endvidere nødvendigt at koordinere risikovurderinger og valg af niveau for og håndtering af informationssikkerheden. Dette kan ske ved at benytte et fælles trust framework som NSIS. For at alle parter kan have tillid til hinanden, ekspliciterer, harmoniserer og standardiserer et trust framework forskellige aspekter af sikkerhed, herunder politikker, sikkerhedsmæssige tiltag og fælles sprog. Harmonisering og standardisering er teoretisk set ikke en nødvendighed, men konsekvensen ved ikke at harmonisere og standardisere er, at kompleksiteten af kommunikationen mellem sikkerhedsdomæner bliver meget høj. Der skal indgås individuelle aftaler mellem parterne, og disse skal kende til hinandens politikker og arbejdsgange m.m. Et trust framework er med til at reducere denne kompleksitet.

NSIS og trust frameworks generelt giver mulighed for:

[Sammenhængende identiteter & tjenester af domæner og federationsprincipper ved hjælp af en centraliseret identitetsinfrastruktur](#)

Sammennængende løsninger på tværs af domæner og røærtioner via gensejlig tilslutning (sammenkoppling af sluoer). En fælles forståelse samt koordinering/governance af sikringsniveauer. Transparens gennem tydelig beskrivelse af krav til parterne og regler for deres adfærd. En flerleverandørstrategi baseret på outsourcing af funktioner med mulighed for private aktører - hvor det er ønskeligt og økonomisk fordelelagtigt. Veldefineret governance gennem anmeldelse, revision og tilsyn. National Standard for Identiteters Sikringsniveauer (NSIS), der har afsæt i eIDAS-forordningen, er et dansk trust framework for identitetssikring. NSIS fastlægger som tidligere nævnt tre sikringsniveauer ("Lav", "Betydeligt" og "Høj"), som modsvarer de tilsvarende niveauer i eIDAS. Niveauerne dækker hele livscykussen for elektroniske identiteter fra registrering til arkivering/nedlæggelse.

Når en bruger autentificerer sig mod en forretningstjeneste, vil brugerens security token (billet) indeholde information om det aktuelle sikringsniveau for autentifikationen. Forretningstjenesten kan på baggrund af dette (samt øvrige attributter om brugeren) beslutte, hvilken adgang brugeren kan få i tjenesten. Sikringsniveauet er dermed et input til adgangskontrollen i tjenesten.

2.7. Fællesoffentlige arkitekturprincipper og -regler

Den Fællesoffentlige Digitale Arkitektur (FDA) udpeger en række principper til rammesætning og styring af den offentlige digitalisering.

Vi understøtter særligt...: 3, 4, 5

Derudover kan en række af de øvrige arkitekturregler udfoldes og konkretiseres i forhold til denne referencearkitektur:

3. Forretningsarkitektur

Brugerstyring dækker opgaver og funktioner i forbindelse med håndtering af brugere af digitale løsninger. Det er en fælles betegnelse for de foranstaltninger som sikrer, at de rette brugere får adgang til de rette IT-systemer - og alle andre afvises. Brugerstyring involverer dels *administration* af brugeridentiteter (før de tilgår IT-systemer), herunder registration og udstedelse af identifikationsmidler, beskrivelse af attributter i form af egenskaber, roller, relationer mv. og dels en 'run-time' del, når brugere tilgår IT-systemer, som bl.a. involverer autentifikation og udførelse af adgangskontrol.

Figuren herunder viser de væsentligste elementer i brugerstyringsdomænet (røde kasser) og kontekst i form af blå og grå kasser.

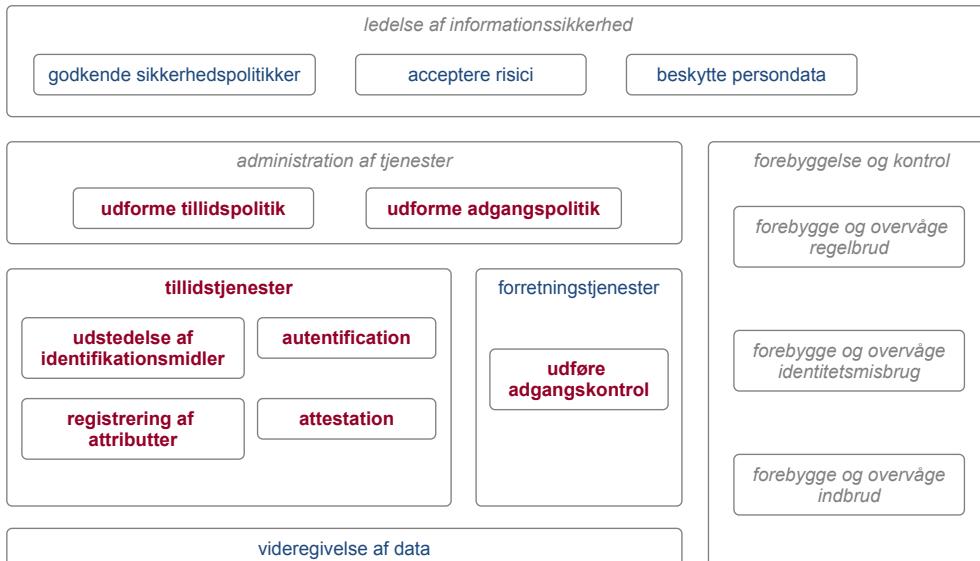

Figure 3 Oversigt over brugerstyringsdomænet

Det øverste lag i figuren omhandler governance i form af ledelse af informationssikkerhed. Det er her ledelsen i en organisation godkender sikkerhedspolitikker, og giver mandat til det sikkerhedsniveau, der skal opnås, hvordan identificerede risici håndteres, og hvordan persondata beskyttes. Her er organisationen dels underlagt lovgivning og regulering (som fx databeskyttelsesforordningen) og dels egne forretningsmæssige vurderinger af risici, risikoappetit mv.

På baggrund heraf udformes dels politikker for adgang til egne tjenester (adgangspolitikker), som beskriver kriterier og sikkerhedsniveauer for adgang, og dels politikker for anvendelse af eksterne parter i forbindelse med brugerstyring (tillidspolitikker).

Til at realisere politikkerne opereres der med en række tillidstjenester, der udfører betroede funktioner i brugerstyringen. Disse omfatter udstedelse elektroniske identifikationsmidler, som brugerne kan autentificere sig med, de omfatter beskrivelse af attributter ved brugerne (fx navn, egenskaber, roller, relationer, bemyndigelser osv.), og de omfatter endelig autentifikation af brugere. *Tillidstjeneste* udfører som nævnt betroede funktioner, der understøtter forretningstjenesterne - herunder særligt den adgangskontrol, som forretningstjenesterne skal varetage, før der gives adgang til systemer og data.

I den tekniske arkitektur beskrevet i næste kapitel beskrives en række supplerende funktioner (fx billetudstødelse, brokering, discovery), som ikke optræder på forretningsniveau.

En tjeneste og et it-system er i denne kontekst synonymer for det samme: et stykke it, der kan levere informationer og funktionaliteter. Et stykke it, der optræder som leverandør, kaldes en tjeneste eller tjenesteudbyder. Et stykke it, der optræder som den bruger, der efterspørger informationer og funktionalitet, kaldes en tjenestekonsumt. Det samme stykke it kan optræde både som leverandør (være en tjeneste) og i sin udførelse af tjenesten optræde som bruger (være en tjenestekonsumt) over for andre tjenester.

3.1. Om tillidstjenester og eIDAS

I denne referencearkitektur anvendes betegnelsen '**tillidstjeneste**' i bred forstand om en tjeneste, der udfører betroede funktioner, der understøtter brugerstyring i forretningstjenesterne. Med denne terminologi opnås et tydeligt skel til forretningstjenester, hvilket understøtter beskrivelse af eksempelvis føderationer, hvor forskellige parter leverer forskellige tjenester. Anvendelsen af termen '**tillidstjeneste**' er dermed væsentligt bredere her end i eIDAS-forordningen, som regulerer nogle specifikke former for tillidstjenester (hovedsageligt) indenfor PKI-området:

- Certifikatudstedere (CA)
- Tidsstempplingsservices
- Valideringstjenester for validering af elektroniske signaturer, elektroniske segl og tidsstempler
- Tjenester til bevaring af signaturer, segl og certifikater
- Elektroniske registrerede leveringstjenester.

eIDAS-forordningen stiller en række krav til udbydere (PKI)-tillidstjenester, som ikke skal forveksles med tillidst-

jenesterne i denne referencearkitektur. For eIDAS tillidstjenesterne findes et særligt niveau (kvalificerede tillidstjenester), som er underlagt særlige krav og tilsyn - men også har særlige privilegier. Eksempelvis vil en kvalificeret signatur udstedt på baggrund af et kvalificeret certifikat have samme retsvirkninger som en papirbaseret underskrift.

De forskellige typer af tillidstjenester er illustreret på nedenstående figur:

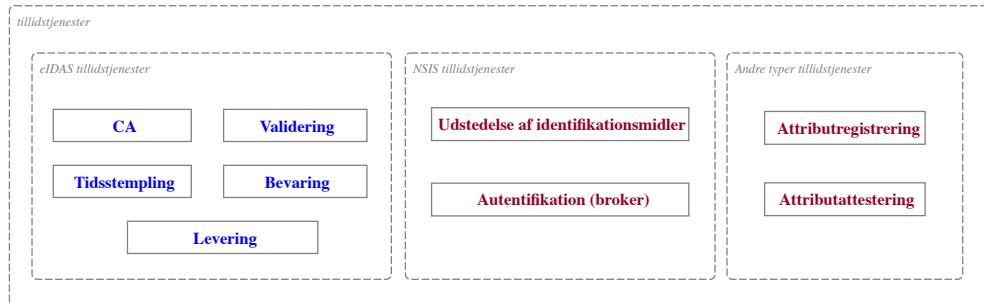

Figure 4 Oversigt over de forskellige typer af tillidstjenester

Det er endvidere vigtigt at være opmærksom på, at eIDAS-forordningen stiller krav om, at hvis en myndighed stiller en digital service til rådighed for borgere og virksomhederne med anvendelse af en såkaldt notificeret [TODO stå der ikke bare anmeldt i forordningen?] eID-løsning, skal det være muligt at autentificere sig med notificerede eID-løsninger fra andre EU-lande med samme eller højere sikringsniveau. I kontekst af figuren ovenfor kan man sige, at eIDAS diktterer nogle elementer af visse (offentlige) tjenesters adgangspolitik, nemlig at tjenesterne skal være tilgængelige for andre EU-landes borgere og virksomheder.[\[eIDAS\]](#)

3.2. Forretningsmæssig kontekst

Et helt centralt tema i denne referencearkitektur er, at forretningstjenester og tillidstjenester arbejder sammen om at udføre brugerstyring - såkaldt *shared use cases*. Her opfattes tillidstjenesterne ofte som noget infrastruktur, der muliggør en sikker forretningsmæssig anvendelse af et IT-system. Grundlaget for samarbejdet er baseret på tillid, som gør det muligt for forretningstjenesten at uddeletere betroede funktioner til en tillidstjeneste udbydt af en tredjepart. Tilliden kan være rodfæstet i lovgivning, i standarder og rammeværk med indbygget kontrol og governance eller i aftaler (herunder databehandleraftaler). Et vigtigt eksempel er National Standard for Identitetters Sikringsniveauer (NSIS), som gennem krav og kontrol via revisionserklæringer gør det muligt at have tillid til (og kvantificere risici for) autentificerede identiteter, der er håndteret af en ekstern part (tillidsjeneste). NSIS definerer tre sikringsniveauer for en autentificeret identitet (Lav, Betydelig, Høj), og gør det dermed muligt både at klassificere tillidstjenester i forhold til disse og indrette tjenesters adgangspolitikker differentieret.

Nedenstående figur viser et funktionelt overblik med fokus på samarbejdet mellem udbydere af tillidstjenester og forretningstjenester.

[Vil det være muligt at skelne mellem to opgaver/funktioner: Brugerstyring og Adgangskontrol. Og vil det hjælpe os i fremstillingen? /madsh]

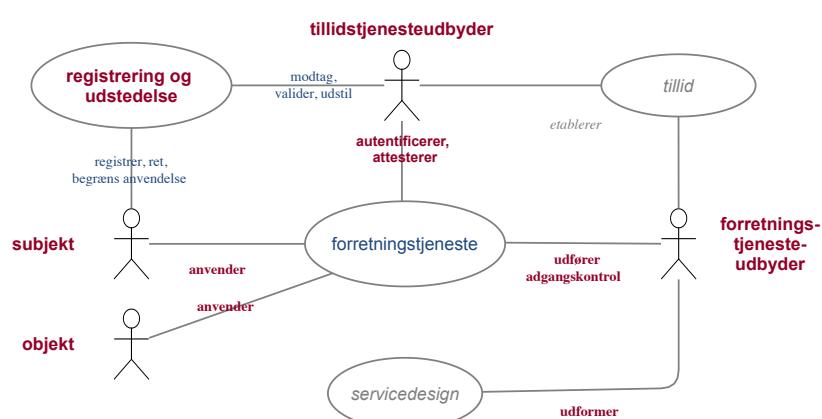

Figure 5 Samarbejde mellem tillidstjenester og forretningstjenester

Bemærk at termen *attributbeskrivelse* er en væsentlig generalisering, som i praksis kan dække over en række forskellige aktiviteter, herunder:

- Administration af brugere i et brugerkatalog (fx et AD) med navn, titel, email, afdeling osv.
- Tildeling (og udstilling) af roller og fuldmagter til en brugere
- Udstilling af autoritative data der beskriver brugere som fx CPR-registret, CVR-registret, Sundhedsstyrelsens autorisationsregister mv.
- Autoritativ beskrivelse af relationer mellem brugere og andre objekter/subjekter (ansat i, forælder til, tegningsberettiget for, ejer af, værge for).

Tillidsbegrebet er vigtigt for attributter, idet de indgår som væsentligt input til beslutninger i adgangskontrolen. På engelsk bruges ofte betegnelsen *verified claims* om det forhold, at en tredjepart har verificeret en attribut. I en adgangspolitik bør man derfor forholde sig hvilke kilder til attributter (attributjenester), der er tillid til, og i hvilken grad. I visse tilfælde kan attributter kan endda være oplyst af brugeren selv (*self-asserted claims*), hvilket kan være helt på sin plads, forudsat at dette er udtrykt i adgangspolitikken.

Bemærk at figurerne ovenfor er udtryk for abstrakte forretningsbeskrivelser, og at man i en konkret arkitektur fx kan have flere forskellige parter, som udfører fx attributbeskrivelse i et konkret scenarie. Det kan således variere betydeligt, hvilke attributter forskellige tjenester har behov for at kunne håndhæve deres adgangspolitik, samt de mekanismer attributter tilvejebringes med (fx push eller pull).

I senere kapitler vedr. den tekniske arkitektur beskrives mere konkret, hvordan attributter kan håndteres i brugerstyring. Ofte formidles de fx af sikkerhedshensyn som signerede data (*security tokens* eller *billetter* på dansk), og ofte er der tekniske komponenter (brokere), som orkestrarerer indsamling og formidling af attributter fra forskellige kilder for at lette byrden for forretningstjenester. Det er således ikke ligegyldigt, hvordan forretningsfunktioner udmøntes i en teknisk arkitektur - særligt når der er ønske om at opnå et økosystem der er sikkert, sammenhængende og brugervenligt.

3.3. Forretningsfunktioner

I dette afsnit beskrives forretningsfunktionerne i domænet i lidt større detaljer - både dem som udføres af tillidstjenester og forretningstjenester.

[Vi skal lige overveje forholdet mellem forretningstjenester, funktioner og applikationsservice. Det ser ud til at attributregistrering og attestation er to funktioner hos den samme forretningstjeneste. Gælder det også for idmidler]

[Er der virkelighed tale om to forskellige forretningsprocesser: Brugerstyring(administration), "Anvendelse af forretningstjeneste, med adgangskontrol". Og måske er det princippet... at der sker i en særskilt proces og ikke ved første brug af servicen... Vi mangler nogle gode overordnede generiske processer... /madsh]

Samlet? brugeradministration Princip der fastlægger at brugeradministration er en tværgående funktion og sker i dedikerede systemer uden for fag- og selvbejtingssystemer...

Historisk har fagapplikationer, der anvendes på tværs, selv forvaltet brugeres identiteter, akkreditiver og attributter med det resultat, at den samme bruger har mange forskellige elektroniske identiteter og akkreditiver, og at disse identiteter ikke kan anvendes på tværs af tjenester. Fagapplikationerne skal i stedet kunne indgå i føderationer på tværs af organisationsenheder og myndigheder - og agere som konsument af identitet leveret af andre.

Rationale

- Det giver mindre overlap, sub-optimering og dublering af løsninger, hvilket sparer penge ved udvikling og drift af applikationerne og resulterer i mere effektive løsninger.
- Brugeradministrationen effektiviseres, idet brugere ikke skal vedligeholdes mange forskellige steder.
- Muliggør adgangsstyring på tværs af løsninger i de forskellige domæner.
- Sikkerheden øges, idet erfaringen er, at brugere der forlader en organisation, sjældent får ændret status rettidigt og derfor bliver til en sårbarhed for den organisation, vedkommende forlader. Et arbejdsphør kan automatisk udløse, at identiteten bliver suspenderet eller spærret, og at alle rettigheder bliver blokeret for denne identitet.

Implikationer

- Brugernes identiteter, akkreditiver og attributter administreres ikke i de enkelte fagapplikationer. Information

om identiteter og attributter leveres i stedet til applikationen ar identitetsbrokere i en adgangspillet.

- Der skal etableres fællesoffentlige foderationer baseret på valg af fælles politikker, regler og obligatoriske standarder inden for et område, hvor dette giver gevinst.
- [rettigheder og adgangspolitikker fra tjenesteudbydere skal være synlige for brugerorganisationer]

Relationer [Beskriv hvilke af hvidbogens principper dette princip særligt understøtter]

3.3.1. Forretningsfunktionen udstedelse af identifikationsmidler

Formålet med at udstede identifikationsmidler til brugerne er, at de kan autentificere sig som en entydig identitet, når de interagerer med forretningstjenester (og evt. tillidstjenester). National Standard for Identitetters Sikringsniveau (NSIS) beskriver og stiller krav til delprocesserne under udstedelse:

- Ansøgning og registrering
- Verifikation af identitet
- Levering og aktivering af identifikationsmidler
- Suspendering, spærring og genaktivering
- Fornyelse og udskiftning.

I brugerstyring er det en forudsætning, at brugerne registreres og tildeles en identitet, som forbindes til et identifikationsmiddel. **Registreringen** af identiteten kan varetages af en underfunktion (registreringstjeneste), som også verificerer identiteten (identitetssikring). Eksempelvis agerer banker & borgerservice som registreringstjenester for NemID/MitID løsningerne. Processen for udstedelse af identifikationsmidler kan variere betydeligt i kvalitet, hvilke attributter der valideres, og scope for den efterfølgende anvendelse.

I NSIS opereres med, at identiteten kan valideres på tre forskellige sikringsniveauer (fx i forhold til om brugeren har gennemført en on-line registrering, er mødt fysisk op, har præsenteret pas/kørekort osv.). Kvaliteten af en identitetssikring betegnes ofte *Identity Assurance Level*.

Personer registrerer selv deres Facebook-identitet, hvor kun e-mail adressen verificeres, mens NemID/MitID-identiteter får valideret navn og CPR-nummer.

Efter oprettelse af den elektroniske identitet skal et **identifikationsmiddel** (fx kodeord, PIN, fingeraftryk) **tilknyttes** til identiteten. Identifikationsmidler anvendes til at autentificere identiteten i modsætning til attributter, som beskriver identiteten. En udstede af identifikationsmidler skal dels sikre sammenhængen mellem identifikationsmidlet og identitet, og dels stå inde for identifikationsmidlets tekniske styrke (se næste afsnit). Udstederen kan knytte allerede udstede identifikationsmidler til identiteten eller udstede et nyt identifikationsmiddel og tilknytte dette til identiteten. Styrken af identifikationsmidler er ligeledes klassificeret i NSIS og tager afsæt i bl.a. antallet af autentifikationsfaktorer, hvor resistent det er mod angreb, samt andre sikkerhedsmæsige egenskaber.

Det er centralet i denne referencearkitektur, at der opereres med en *los* kobling mellem identiteter og identifikationsmidler. Eksempelvis kan et identifikationsmiddel benyttes til at autentificere flere forskellige identiteter (hørende til samme entitet). Et eksempel på dette i fællesoffentlig kontekst er, når samme private NemID/MitID både kan bruges til autentificere både en privatperson og en ejer (fuldt ansvarlig deltager) for en enkeltmandsvirksomhed. Brugeren skal altid i brugssituationen være oplyst om, hvilken elektronisk identitet vedkomende optræder med.

CPR-nummeret er en attribut, som desværre også historisk er brugt som identifikationsmiddel - dvs. som bevis for identitet. Denne anvendelse af CPR-nummeret er imod regler fra CPR-kontoret, men anvendes stadig i et vist omfang.

I forbindelse med registreringen eller efter denne kan identitetens karakteristika og egenskaber **beskrives i form af attributter** (fx køn, adresse, alder, et nummer i form af fx personalenummer). For medarbejderidentiteter foretages en del af registreringen typisk af en administrator udpeget af virksomhedens ledelse, hvor en central del består i at sikre relationen mellem virksomheden (som juridisk enhed) og medarbejderen (som fysisk person). For IoT-enheder kan en del af registreringen ske af brugeren eller ejeren - fx når en person tilknytter en elektronisk blodtryksmåler til sin profil på en sundhedstjeneste og giver den adgang til at indberette på denne.

3.3.2. Forretningsfunktionen autentifikation

Autentifikation er en proces, som genkender og verificerer en identitet (tilknyttet en entitet) gennem anvendelse af et identifikationsmiddel, der er koblet til identiteten som beskrevet ovenfor. Ved multi-faktor autentifikation forstås en autentifikationsproces, hvor det anvendte elektroniske identifikationsmiddel er baseret på flere autentifikationsfaktorer fra forskellige kategorier (noget kun brugeren ved, er, eller er i besiddelse af). Et eksempel her på findes i NemID/MitID, hvor brugerne kan logge på med en kombination af et hemmeligt kodeord og

'swipe' i en App.

Autentifikationsfunktionen varetages i nogle tilfælde af den part, der har udstedt identifikationsmidlet (fx fordi denne kender brugerens password eller en afledt værdi heraf), men kan også være separat for udstederen (fx kan man i PKI-baseret autentifikation verificere brugerens kontrol over den private nøgle op mod det tilhørende certifikat).

Styrken af en autentifikationsproces klassificeres i NSIS som AAL (Authenticator Assurance Level) og indplaceres på den sædvanlig tre-trins skala (Lav, Betydelig, Høj), og kan dermed indgå i adgangspolitikker for tjenester.

I praksis kombineres autentifikationsfunktionen ofte med attributbeskrivelse, således at den identitet, som formidles til tjeneste, er beriget med yderligere oplysninger - og den kombinerede funktion betegnes ofte som *broker* eller *identitetsbroker*. En anden vigtig egenskab ved autentifikationstjenester er, at de kan afkoble forretningstjenester fra at kende til detaljerne i validering af brugernes identifikationsmidler. I føderationer er det bærende princip, at forretningstjenester ikke må udføre autentifikation selv. Ved at delegerer denne funktion til en ekstern tillidstjeneste opnås en lang række fordele som fx en mere sammenhængende, sikker og skalerbar arkitektur, hvor brugerne kan genbruge deres identifikationsmidler på tværs af forretningstjenester.

3.3.3. Foretningsfunktionerne registrering og attestering af attributter

Som tidligere nævnt bruges termen *attributter* i denne referencearkitektur som en generalisering over 'data om brugere', som i praksis kan dække over en lang række forskellige typer oplysninger. Funktionerne, som omhandler attributter, opdeles typisk i registrering og *attestering*. Termen *attestering* dækker over, at attributter ikke blot udstilles som almindelige data, men at en tillidstjeneste står på mål for dem, således at forretningstjenester kan fæstne lid til dem og anvende dem til beslutninger i deres adgangskontrol. På en engelsk benyttes betegnelsen 'verified claims'.

Eksempler på opgaver inden for området kan være:

- Administration af brugere i et brugerkatalog (fx et AD) med navn, titel, email, afdeling osv. underlagt governance og ledelse i en organisation.
- Tildeling (og udstilling) af roller og fuldmagter til brugere.
- Udstilling af autoritative data der beskriver brugere som fx CPR-registret, CVR-registret, Sundhedsstyrelsens autorisationsregister mv.
- Autoritativ beskrivelse af relationer mellem brugere og andre objekter/subjekter (ansat i, forælder til, tegningsberettiget for, ejer af, værge for).

Der er som tidligere nævnt både et aspekt, som vedrører administration, og et aspekt vedrørende udstilling.

Førstnævnte handler fortrinsvis om datakvalitet og autoritative kilder, hvor sidstnævnte handler om at gøre attributter tilgængelige for forretningstjenesters adgangskontrol samt sikre deres integritet mens de kommunikeres i en infrastruktur.

Traditionelt har ordet '**autorisation**' også været anvendt i brugerstyring i forskellige betydning om det at have retigheder til en tjeneste og/eller til data i tjenesten: I denne referencearkitektur benyttes attributbeskrivelse som en bredere og mere generel term end '**autorisation**' for bedre at kunne dække den mangfoldighed af adgangspolitikker, der eksisterer.

Formålet med attributbeskrivelsen er i sidste ende at tilvejebringe grundlaget for den adgangskontrol, der udføres i en forretningstjeneste. En forretningstjeneste kan således have brug for at kende brugerens alder, køn og bopælskommune for at kunne afgøre, hvilket adgang der skal gives. Udførel af adgangskontrol beskrives nedenfor.

3.3.4. Forretningsfunktionen attestation?

[Mangler vi ikke den her]

3.3.5. Foretningsfunktionen udforme adgangspolitik

Tjenesteudbydere bør udarbejde en adgangspolitik for deres forretningstjenester, som definerer betingelser for adgang til funktioner og data. En adgangspolitik kan fx udtrykke, at en tjeneste kun må tilgås af identiteter autentificeret på NSIS sikringsniveau Høj, som er tilknyttet et bestemt CVR-nummer, og er tildelt en bestemt rolle. Adgangspolitikker kan i praksis være formuleret mere eller mindre eksplisit (og adskilt fra implementeringen).

Eksempelvis kan en borgerrettet selvbetjeningsløsning have en meget simpel politik om, at hver borger (udpeget ved CPR) får adgang til egne data. Det afgørende er, at adgangspolitikken er i overensstemmelse med ledelsens anvisninger i form af informationssikkerhedspolitik, risikovurderinger mv.

For at sikre overensstemmelse mellem adgangspolitik og den efterfølgende adgangskontrol, som håndhæver politikken, kan adgangspolitikken med fordel udtrykkes i termer af attributter, der er tilgængelige via attrib-

utbeskrivelsen. Dette er fx særligt relevant i token-baserede realiseringer, hvor adgang opnås på baggrund af attributter beskrevet i et security token. Jo mere standardiserede adgangspolitikker er på tværs af tjenester, jo lettere er det for brugere og brugerorganisationer at administrere i overensstemmelse med adgangspolitikkerne. Fællesoffentligt er visse attributter standardiseret (fx i OIOSAML profilerne), og nogle domæner har standardiseret en række attributter (dette gælder fx på sundhedsområdet).

Figure 6 Adgangsrettigheder – Samspil mellem bruger og tjenesteudbyder

Adgangspolitikker kan benytte roller som basis (Role Based Access Control – RBAC), eller man kan arbejdet direkte med attributter (Attribute Based Access Control - ABAC). I begge tilfælde vil en fælles forståelse kunne udtrykkes med en klassifikation, der systematisk beskriver roller eller andre attributsæt, evt. i form af et hierarki.

3.3.6. Foretningsfunktionen udforme tillidspolitik

Udformning af tillidspolitikker handler om at gøre det eksplisit, hvilke tillidstjenester der vurderes som troværdige til forskellige anvendelser ud fra en risikovurdering. En forretningsstjeneste kan fx beslutte, at den kun vil anvende autentifikationstjenester, som er NSIS anmeldte (som identitsbrokere) på et givet sikringsniveau, mens en anden forretningsstjeneste kan beslutte, at den stoler på autentifikationer fra en betsemt broker, der ikke er NSIS anmeldt - fx på baggrund af en aftale eller kontrakt med den pågældende broker. Et andet eksempel på en tillidspolitik kan være, hvorvidt en cloud-baseret tillidstjeneste anerkendes af en bestemt forretningsstjeneste.

Det er vigtigt, at til og fravælg af tillidstjenester sker ud fra en informeret stillingtagen og forretningsmæssig vurdering af sikkerhed, tillid og andre former for garantier (SLA, lovkrav, revisionserklæringer).

3.3.7. Forretningsfunktionen adgangskontrol

Adgangskontrol er den proces, hvor en tjenesteudbyder (på baggrund af forudgående autentifikation og attributbeskrivelse) sikrer, at der gives adgang til funktionalitet og data i overensstemmelse med adgangspolitikken. Man taler også om håndhævelse af adgangspolitikken - og nogle tekniske standarder (XACML) opererer med begrebet 'Policy Enforcement Point'. Adgangskontrollen kan endvidere benytte attributter for den aktuelle brugerkontekst (fx brugerens IP-adresse, tidspunktet på dagen, data om brugerens enhed osv.) i beslutningen om adgang.

Adgangskontrol er altid forretningsstjenestens ansvar (herunder den dataansvarliges ansvar, hvis tjenesten giver adgang til personoplysninger), men dele af den kan udføres af hjælpefunktioner.

3.3.8. Forretningsfunktionen forebyggelse og kontrol

Forebyggelse af svindel og kontrol med brugeridentiteter er relevant i alle systemer, både i forretningsstjenester og i tillidsstjenester. Aftaler om og standarder for kontrol og audits kan være beskrevet lovgivning, standarder (fx NSIS), vilkår, aftaler, regler i føderationers grundlag mv.

Tillidstjenester indgår typisk som en del af sikkerheden i mange forretningsstjenester, og skal have ekstra fokus på kontrol og forebyggelse.

Staten har i december 2014 offentliggjort (og senere revideret) en strategi for cyber- og informationssikkerhed, som har til formål fremover at professionalisere statens arbejde med informationssikkerhed og øge samfundets robusthed mod cyberangreb. Strategien omfatter 27 konkrete initiativer, der skal bidrage til at øge informationssikkerheden og styrke beskyttelsen mod cyberangreb.

Strategien sætter fokus på udfordringerne og skaber en klar retning for den fremadrettede indsats. Truslerne på cyber- og informationssikkerhedsområdet er dog en dynamisk størrelse, og der vil derfor løbende være fokus på effekten af de 27 initiativer.

Strategien indeholder en lang række initiativer på tværs af seks indsatsområder:

1. Professionalisering og styrket it-tilsyn
2. Klare krav til leverandører
3. Styrket cybersikkerhed og mere viden på området
4. Robust infrastruktur i energisektoren og telesektoren
5. Danmark som stærk international medspiller
6. Stærk efterforskning og klar information til borgere, virksomheder og myndigheder.

Med den stadigt stigende hackeraktivitet kloden over bliver arbejdet med at sikre kvaliteten af kontrol og forebyggelse af sikkerhedsbrud mere og mere vigtigt. Det skal ske i forbindelse med den registrering, autentifikation, billetudstedelse og adgangskontrol, der er kernen i brugerstyring. Dermed er det også et emne for informationssikkerhedspolitikken og dennes udmøntning i en tværgående fællesoffentlig fædreland.

Flere af de angreb mod organisationers it-infrastruktur som opleves, er rettet mod at forfalske identiteter, identifikationsmidler og adgangsbilletter, eller at give sig ud for at være den rette ihændehaver af identiteter, identifikationsmidler og adgangsbilletter. Det centrale i forhold til brugerstyring er derfor hurtigt at kunne reagere ud fra den mest aktuelle viden gennem sikkerhedsforanstaltninger. Andre angreb forsøger at begrænse tilgængeligheden gennem Distributed Denial of Service-angreb mod kritiske elementer i it-infrastrukturen, herunder fællesoffentlige identitetssystemer. Center for Cybersikkerhed udsender jævnligt en opdatering af det aktuelle trusselsbillede for cyberangreb.

Til at styrke området har staten samlet kræfterne i Center for Cybersikkerhed (CFCs), og nogle private organisationer udstiller deres CERT eller CSIRT-funktion. Disse organisationer håndterer sikkerhedshændelser og arbejder på at forebygge sikkerhedshændelser:

- Netsikkerhedstjenesten i CFCs rummer statens Computer Emergency Response Team (CERT)
- NC3 er statens National Cyber Crime Center under Rigspolitiet
- DKCERT er Danmarks akademiske Computer Emergency Response Team under Danish e-Infrastructure Cooperation (DelC), der overvåger netsikkerheden på forskningsnettet
- Finanssektoren har etableret en nordisk FinansCERT, der deler oplysninger om cybertrusler på tværs af de nordiske banker.
- Flere større virksomheder har deres eget computer security incident response team (CSIRT), et synonym for CERT.

Der stiller desuden i højere grad krav om notifikation til relevante myndigheder i forbindelse med sikkerhedshændelser. Fx skal tillidstjenesteudbydere, jf. eIDAS, notificere Digitaliseringsstyrelsen, og i medfør af persondataforordningen (GDPR), skal dataansvarlig notificere Datatilsynet ved sikkerhedshændelser. Som led i et beredskab skal man således sikre sig, at man kan informere de rette myndighed inden for fastlagte tidsrammer.

En af de forebyggende aktiviteter, en tjenesteudbyder kan udføre, er at sikre en solid logning af al aktivitet, og herefter kan en kontrol kontinuerligt monitorere for angrebsforsøg med automatiserede værktøjer suppleret med menneskelig, analytisk kapacitet. Et andet eksempel er anvendelsen af 'risk data' i MitID-løsningen, som ud fra en række data om brugerens udstyr, adfærd, geolokation, netværk og andet forsøger identificere risikofyldte transaktioner på tværs af tjenesteudbydere og brokere i infrastrukturen. Eksempelvis vil en bruger, der logger på fra to forskellige lande inden for et kort tidsrum, kunne give udslag i en høj riskoscore, som forretningstjenesten herefter kan reagere på.

Et andet væsentligt element i sikkerheden er, at alle processerne i administration og vedligeholdelse af brugerstyring implementeres. Det gælder såvel identitetters karakteristika gennem brugeres livscyklus som tjenesters adgangsrettigheder, når tjenester videreudvikles. Undervejs i identitetters livscyklus sker der ændringer i registreringspraksis, i valg af anvendte identifikationsmidler og i beskrivelse af attributter, herunder roller og terminering af alle rettigheder for en bruger ved fx jobsikte, dødsfald og lign. I jo højere grad dette kan automatiskes, jo mere sikker er man på, at data ajourføres.

3.4. Forretningsmæssige arkitekturmønstre

De ovenfor beskrevne forretningsfunktioner kan udføres af forskellige parter (tillidstjenesteudbydere) i forskellige konstellationer med varierende kompleksitet. I simple scenerier kan alle funktionerne ligge inden for samme organisation, og tilliden følger af, at der er en fælles ledelse, mens der i komplekse scenerier kan være mange forskellige parter i spil i et økosystem, hvor der er brug for at håndtere tillidskæder i flere led, discovery og orkesttring af services mv.

Dette giver anledning til en række forretningsarkitekturmønstre, som er temaet for dette afsnit. Der beskrives 5 mønstre i stigende kompleksitet. De første mønstre kan nærmest betegnes som "anti-patterns", da der en række udfordringer relateret til sammenhæng, brugervenlig skalerbarhed og sikkerhed. Ikke desto mindre er de

Der er en lang række udfordringer knyttet til sammenhæng, brugerstyring, sikkerhed og synkronisering. Målet med denne artikel er at udveksle erfaringer vedrørende de hyppigt forekommende (særligt i legacy-systemer), og det er derfor vigtigt at eksplisititere deres begrænsninger og vise, hvordan disse håndteres i de mere generelle mønstre.

[Jeg tror vi bør beskrive 1 og 2 i bilag og trække principper om fæderation op. Det er jo godkendt i sidste version. /madsh]

3.4.1. Mønster 1:Forretningstjenester med egen autentifikationstjenester

Dette mønster er karakteriseret ved en legacy forretningstjeneste (applikation) med sin egen applikationsspecifikke brugerdatabase, hvor alle brugere vedligeholdes både i forhold til identifikationsmidler (typisk brugernavn+kodeord) og i forhold til rettigheder.

I dette (anti)mønster håndterer forretningstjenesten de fleste funktioner i brugerstyring selv herunder udstedelse af identifikationsmidler, autentifikation, vedligehold af brugerattributter og adgangskontrol. Tjenesteudbyder og brugerorganisation er med andre ord samme organisation, men det kan være forskellige organisatoriske enheder som er ansvarlighed for hhv. at forvalte applikationen og administrere brugerne. Tilliden mellem disse følger som oftest af, at der er en fælles ledelse.

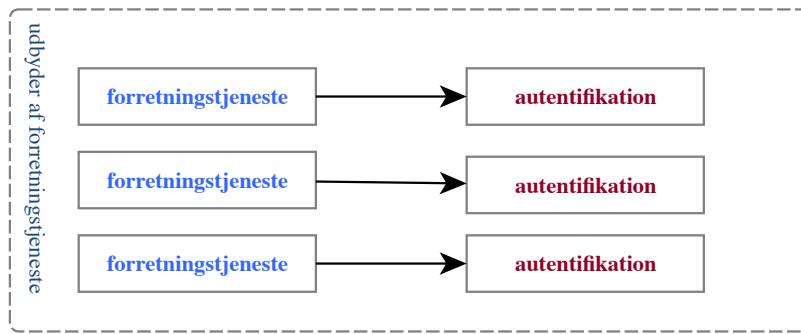

Figure 7 Mønster 1 - Forretningstjeneste med egne autentifikationstjenester

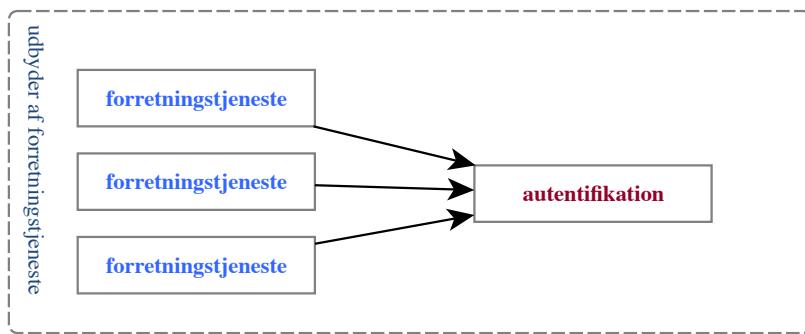
Der er en lang række udfordringer knyttet til dette mønster bl.a.:

- Brugere får typisk tildelt et nyt brugernavn+kodeord, som ikke kan benyttes til andre applikationer - og med sin egen cyklus for fornyelse, password reset osv.. Dette leder til en usammenhængende brugeroplevelse.
- Brugeradministratorer får (endnu) et nyt administrationsinterface, hvor roller og rettigheder manuelt skal vedligeholdes med heraf følgende risiko for, at de ikke holdes ajour når en medarbejder stopper, skifter afdeling osv. Samtidig stiger administrationsbyrden uforholdsmaessigt med antallet af applikationer – eksempelvis er situationen uholdbar for organisationer med hundreder eller tusinder af applikationer, som ikke er unormalt i store organisationer.
- Alle brugere oprettes i samme brugerdatabase, hvilket er meget lidt skalérbart. Når en applikation skal udvides fra én organisation til flere bryder arkitekturen ofte sammen, eller når applikationer fordrer samarbejde mellem flere organisationer.
- Forretningsapplikationer har typisk ikke fokus på sikkerhed eller har dette som kernekompetence. Fokus på at brugere har adgang til funktionaliteten. Det er derfor ofte dyrt at opgradere sikkerheden fx med to-faktor autentifikation eller bedre overvågning, når det skal håndteres applikation for applikation.

På baggrund af ovenstående kan mønstret ikke anbefales og må betragtes som et antimønster.

3.4.2. Mønster 2: Delt, intern autentifikationstjeneste

Dette mønster er karakteriseret ved, at en brugerorganisation har etableret et fælles directory (brugerkatalog og autentifikationstjeneste), som benyttes af flere interne applikationer – evt. med synkronisering mellem brugerkataloget og legacy applikationer (mønster 1), der ikke kan håndtere directories, via et IdM-system. Der er stadig tale om, at tjenesteudbyder og brugerorganisation er inden for samme organisation.

Figure 8 Mønster 2 - Intern delt autentifikationstjeneste

I forhold til mønster 1 opnås der en række fordele:

- Brugerne skal kun vedligeholdes ét sted – i det fælles brugerkatalog.
- Brugerne kan med ét identifikationsmiddel tilgå alle applikationer, der anvender det fælles directory.

Der er dog stadig nogle centrale begrænsninger i mønster 2:

- Mønstret skalerer stadig ikke til scenarier, hvor tjenesteudbyder og brugerorganisation ikke tilhører én og samme organisation. Der er stadig kun en autentifikationstjeneste og et administrationsinterface.
- Mønstret håndterer ikke scenarier med borgere som slutbrugere.
- Mønstret fordrer en homogenitet i de adgangspolitikker, der kan understøttes (typisk snævert baseret på attributter fx om medlemskab af grupper i brugerkataloget). Al viden om brugerne relevant for adgangskontrol skal således findes i brugerkataloget.
- Mulighederne for håndtering af forskellige identifikationsmidler og differentierede sikringsniveauer er typisk begrænset.

På baggrund af ovenstående kan mønstret kun anbefales i mindre og strengt interne applikationer, hvor der ikke forventes interaktion med eksterne organisationer.

Föderation Princip der fastlægger at tjenesteanvender og tjenesteudbyder indgår i forpligtigende fællesskaber om udformning af tillidspolitikker og adgangspolitikker.

Aktørerne bør overholde en række fælles standarder for identiteter, fælles sikkerhedspolitikker og aftaler, og tilbyde servicekald på tværs af föderationernes grænser, således at aktører i forskellige organisationer kan indgå i föderationer. I denne sammenhæng omfatter aktører både myndigheder og virksomheder i rollerne som brugerorganisationer, tjenesteudbydere og udbydere af brugerstyringstjenester. Aktører kan også omfatte private tjenesteudbydere og brugerstyringstjenesteudbydere, såfremt de ansvarlige for föderationen vælger dette. I brugerstyring, hvor opgaverne løses af forskellige aktører i föderationer, og som bygger på en kæde af tillid og aftaler mellem parterne, er sikkerheden afhængig af den enkelte aktørs interne sikkerhed samt af sikkerheden i samspillet mellem aktører.

Rationale

- Gennem etablering af föderationer vil man over en årrække kunne fjerne nogle stærke sikkerheds- og teknologiske barrierer for udnyttelse af digitalisering.
- Den födererede model muliggør, at brugeradministrationen (oprettelse og nedlæggelse af brugere samt tildeling af attributter) udføres lokalt i organisationens egen brugerstyringsløsning (fx Active Directory eller anden Identity Management-løsning). Herved kan organisationer af en vis størrelse og modenhed vælge en løsning, så de undgår dobbelt vedligehold af de samme brugere, og administrationen sker tættest på brugerne med størst viden om deres jobfunktioner og med størst sikkerhed for korrekthed og hurtig respons på ændringer.
- En födereret model gør det muligt for private aktører at indgå i eller i samspil med offentlige föderationer, såfremt dette vælges af föderationen.
- Der er klare regler for den enkelte aktørs ansvar for sikkerheden, og tilsynet hermed varetages af overliggende myndigheder og revision (fx Rigsrevisionen).
- Der er behov for præcisering af, hvilket ansvar for den enkelte aktør der følger af, at denne aktør er

afhængig af og påvirker sikkerheden hos andre aktører.

- Der er behov for vurdering af samspillet mellem aktørerne i føderationer, fx for hvordan sikkerhedsrisici og -hændelser skal formidles til andre aktører i føderationer.

Implikationer

- En føderation definerer klart og entydigt såvel rammer som indhold af de former for elektroniske identiteter, autentifikationer og adgangskontroller, som en gensidig tillid baseres herpå. Det gælder både teknisk og organisatorisk.
- For føderationen defineres en styringsmodel (governance) for, hvorledes føderationens rammer og indhold vedligeholdes, og for kvalitetskrav til og ansvarsforpligtigelser hos de organisationers brugerstyringsadministration, som indgår i føderationen.
- Der udarbejdes et trust framework med evt. akkreditering og certificering baseret på en risikovurdering.
- Der udøves kontrol og defineres sanktionsmuligheder.
- De risici, der beror på arbejdsdeling mellem aktørerne, skal håndteres ved, at hver enkelt aktør skal vurdere samspillet med andre aktører i sin sikkerhedsmæssige risikovurdering i henhold til fx ISO/IEC 27001.
- Aktører i føderationer skal i relevant omfang informere andre aktører i føderationen om risikovurderinger og sikkerhedshændelser.

[For hvert mønster introducere vi behov for nye aftaler. Kan vi ramme dem præcist med en definition på hvilke nødvendige aftale typer der skal til for hvert enkelt mønster?]

3.4.3. Mønster 3: National føderation med central autentifikationstjeneste

Dette mønster er det første, hvor bruger og tjenesteudbyder kan tilhøre forskellige organisationer, og der derfor er behov for mere eksplisit tillid, end når alle parter er under samme ledelse. Der er tale om en såkaldt '3-corner model', hvor brugeren har et identifikationsmidde udstedt til en autentifikationstjeneste som tjenesteudbyderen kender og har tillid til – dvs. bruger og tjeneste har et fælles 'trust-anker'. Udstederen af identifikationsmidlet kan være sammenfaldende med udbyderen af autentifikationstjenesten (som det fx kendes fra NemID), men funktionerne kan også være adskilt. Det væsentlige er her, at forretningsstjenesten stoler på autentifikationstjenesten.

Mønstret er kendt fra NemLog-in, der som fællesoffentlig log-in tjeneste kan autentificere danske borgere og virksomheder til (stort set) alle offentlige tjenester med behov for sikker autentifikation – herunder alle tjenester på fx Borger.dk og Virk.dk. Som følge heraf betegnes dette også som 'den fællesoffentlige føderation', og grundlaget for tillid i denne er National Standard for Identitetters Sikringsniveauer (NSIS) og i en vis udstrækning OCES certifikatpolitikkerne, der med krav til sikkerhed, revision og andet sætter et veldefineret kvalitetsniveau.

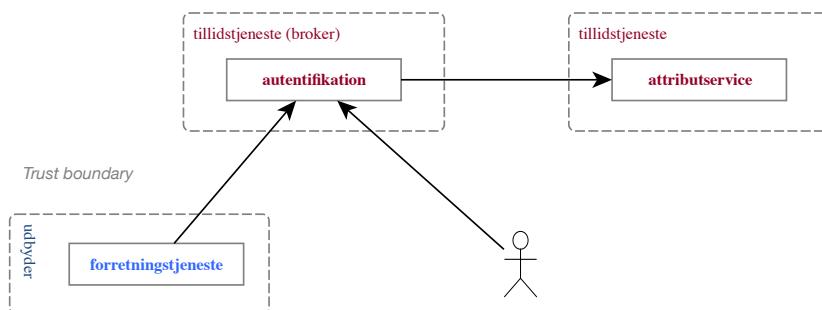

Figure 9 Mønster 3 - National autentifikationstjeneste

Fordele:

- Forretningstjenesterne afkobles teknisk fra at kende til detaljerne i validering af brugernes identifikationsmidler, idet dette sker i autentifikationstjenesten. Med et fælles tillidsrammeværk (som fx NSIS) kan autentifikationstjenesten blot oplyse det opnåede sikringsniveau til forretningstjenesten, som herefter kan reagere på dette i henhold til sin adgangspolitik. Dette gør det let at indføre nye identifikationsmidler eller ændre på eksisterende uden at påvirke forretningstjenesterne, og generelt giver afkoblingen en fleksibilitet i arkitekturen, som i praksis er meget værdifuld.
- Mønstret kan skalere til nationalt plan og understøtte forretningstjenester, der skal tilgås af samtlige borgere eller samtlige virksomheder i landet. Dette skyldes bl.a., at de centrale autentifikationstjenester i Danmark etableres og finansieres fællesoffentligt og dermed får national udbredelse. I mange andre lande er situationen langt mere broget med en række overlappende autentifikationstjenester og som følge deraf en mere kompleks arkitektur (se fx mønster 5).
- Autentifikationstjenesten er enkel at udvide med attributbeskrivelse (fx roller, rettigheder, fuldmagter) og kan dermed give ekstra funktionalitet til samtlige, tilsluttede tjenester.

3.4.4. Mønster 4: Fælles domænebroker for decentrale autentifikationstjenester

Et andet velkendt mønster (særligt for medarbejderidentiteter) optræder, når alle forretningstjenester anvender en fælles autentifikationstjeneste, der agerer som broker for et antal bagvedliggende og decentrale autentifikationstjenester (IdP'er) inden for et bestemt domæne. Dette betegnes ofte som en 'hub-and-spoke' føderation og er naturligt, når brugerorganisationer ønsker (og er i stand til) at agere som autentifikationstjeneste for egne medarbejdere.

Mønstret anvendes bl.a. i den fælleskommunale infrastruktur etableret af KOMBIT, hvor en såkaldt Context-Handler agerer som central broker/hub, og hvor hver kommune udstiller en autentifikationstjeneste (kaldet IdP) for egne medarbejdere. Mønstret er ligeledes kendt fra WAYF-federationen på forsknings- og uddannelsesområdet, hvor den enkelte institution er IdP for egne medarbejdere/studerende.

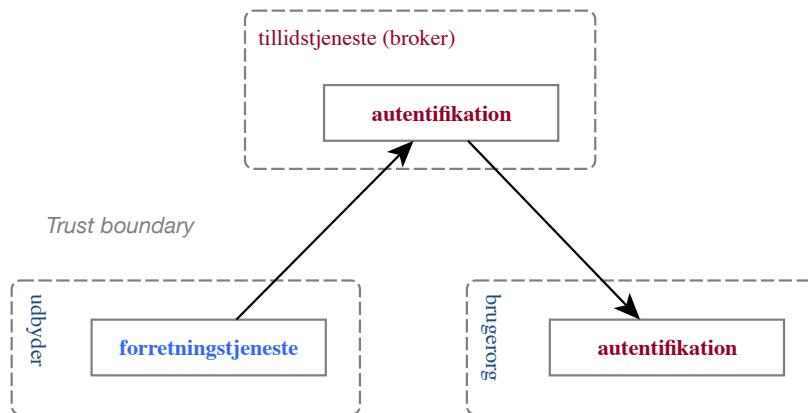

Figure 10 Mønster 4 - Fælles broker for decentrale autentifikationstjenester

Fordele:

- Der er kun ét integrationspunkt for forretningstjenester og ét integrationspunkt for en brugerorganisation med egen IdP, hvilket gør det enkelt at tilslutte sig føderationen og samtidig opnå adgang til et stort økosystem.
- Brugere i en brugerorganisation kan genbruge et lokalt log-in både til interne tjenester og til eksterne tjenester – og endda opnå single sign-on på tværs af disse.
- Brokeren kan indkapsle variationer i lokale IdP'er, så de er usynlige for tjenesterne – fx ved at foretage protokoltransformation, attributomveksling og berigelse af tokens.
- Den centrale hub giver ofte mulighed for stærk governance herunder fastlæggelse af attributter, protokoller mv. der kan give en stor homogenitet og et økosystem med rige tjenester. Som eksempel kan nævnes, at både det kommunale domæne og sundhedsområdet har defineret egne attributprofiler, som beskriver særlige karakteristika ved domænet: på sundhedsområdet er det fx attributter vedr. sundhedsfaglige autorisationer og på det kommunale område er det anvendelse af kommunale emnesystematik (KLE), der er en

taksonomi til at beskrive kommunale fagområder.

Ulemper:

- Mønstret er begrænset til situationer, hvor alle relevante tjenester for brugerne er koblet til samme 'hub'. Anvendelsen er derfor ofte begrænset til specifikke domæner – som fx det kommunale område. Hvis man skal på tværs af domæner / føderationer er det i stedet relevant at anvende mønster 5.
- Brugerne kan komme ud for at skulle angive deres lokale IdP i en liste blandt mange (såkaldt home realm discovery) første gang de logger på, således at brokeren kan finde ud af, hvilken lokal IdP der skal anvendes til autentifikation.

Variationer over mønstret kan optræde ved at attributbeskrivelser kobles på forskellige steder i tillidskæden.

3.4.5. Mønster 5: Interføderation mellem domæner

Det femte og sidste mønster er karakteriseret ved, at brugerorganisation og forretningstjeneste er koblet til hver deres broker/føderation (som beskrevet i mønster 4) hørende til hver deres domæne. Der er med andre ord tale om interføderation mellem to domæner. Brugerorganisation og forretningstjeneste forbindes således via de to brokere, der på 'bagsiden' forbinder og oversætter mod deres eget domæne. Mønstret er uden for brugerstyringsverdenen kendt som en 'four-corner' modellen og anvendes grundet sin skalérbarhed i en lang række store infrastrukturer som fx OpenPEPPOL, ved indløsning af kreditkort mv.

Inden for brugerstyring er mønstret bl.a. kendt fra eIDAS-føderationen, der har til formål at gøre det muligt at foretage autentifikation på tværs af landegrænser i EU. Her etablerer hvert land en såkaldt 'eID-gateway', der dels er broker og opkoblingspunkt for nationale autentifikationstjenester og dels broker for nationale forretningstjenester. Herved kan en bruger med et identifikationsmidlet fra ét EU-land autentificere sig over for tilsluttede tjenester i alle andre EU-lande (forudsat identifikationsmidlet klassificeret på det nødvendige sikringsniveau).

Mønstret kendes også på nationalt niveau, når eksempelvis en communal bruger via den kommunale Context-Handler tilgår en national sundhedstjeneste udstillet gennem sundhedsområdets broker (SEB). Her etableres forbindelsen således mellem brokere fra to forskellige domæner.

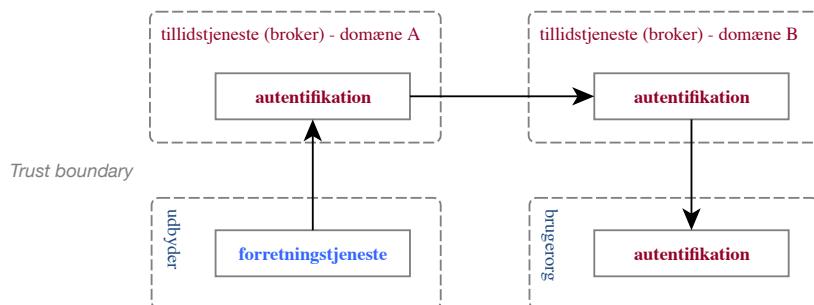

Figure 11 Mønster 5 - Interfederation mellem domæner

Fordel:

- Mønstret kan håndtere store føderationer uden centrale ankre. Der er mao. stor skalérbarhed.
- Brokerne håndterer kompleksiteten i infrastrukturen for forretningstjenesten og brugerorganisationen.

Ulemper:

- Der kan være stor kompleksitet med flere lag af discovery.
- Governance er typisk noget svagere på tværs af føderationer og domæner.
- Det fælles forståede attributsæt er typisk mere begrænset, når tillidskæden er lang:
- Dette er fx en kendt udfordring i eIDAS føderationen, hvor det garanterede minimumsæt af attributter for en fysisk person på tværs af EU er meget fattigt og kun rummer navn, fødselsdato, og en unik ID (ikke meningsbærende). Det er således en udfordring for mange forretningstjenester at leve en meningsfuld tjeneste til brugerne baseret på dette attributsæt, enten fordi der ikke kan laves et sikkert match til en lokal repræsentation af brugeren, eller fordi en tjeneste er konstrueret til at kræve flere oplysninger som fx et dansk CPR-nummer.
- Et mere simpelt eksempel på dette er, at tjenester på sundhedsområdet som regel kræver CPR nummer for

brugeren, da sundhedsfaglige autorisationer er knyttet til dette, mens det i den kommunale verden ikke er sædvanligt at benytte CPR numre som grundlag for brugerstyring. Dette betyder konkret, at der er behov for ekstra opslag og omvekslinger, når en kommunal bruger skal tilgå en tjeneste under sundhedsdomænet.

3.5. Tillidskæder i økosystemer

[Borde overskriften måske hedde noget med hvilke aftaler der går på tværs af de forskellige mønstre? Skal NSIS måske beskrives som en del af Mønster 3?] I et sammenhængende, skalérbart og sikkert økosystem af tillidstjenester og forretningstjenester, skal mange aktører kunne arbejde sammen i en orkestrering af de forskellige services. Med henblik på at der kan ske en sådann specialisering og arbejdsdeling, er der behov for regler og aftaler, der gør, at aktørerne kan have tillid til hinanden. De aktører, som indgår i et tillidsforhold, udgør **en føderation**, som bygger bl.a. på et trust framework som fx NSIS, eIDAS eller aftaler i et domæne.

Nedenstående tegning i figur 4 illustrerer den kæde af tillid, der kan optræde mellem tillidstjenester og forretningstjenester i et komplekst scenario. Denne kæde skal være identificeret og beskrevet i en føderation, hvor der kan være en række tillidstjenester involveret i føderationen. Man skal her være eksplisit om, hvilket sikringsniveau de enkelte tjenester opererer på, for det vil være det laveste sikringsniveau i hele kæden, der er bestemmede for det samlede sikringsniveau. For enkelhed i illustrationen er der her tegnet en føderation med kun én af hver tillidstjeneste repræsenteret.

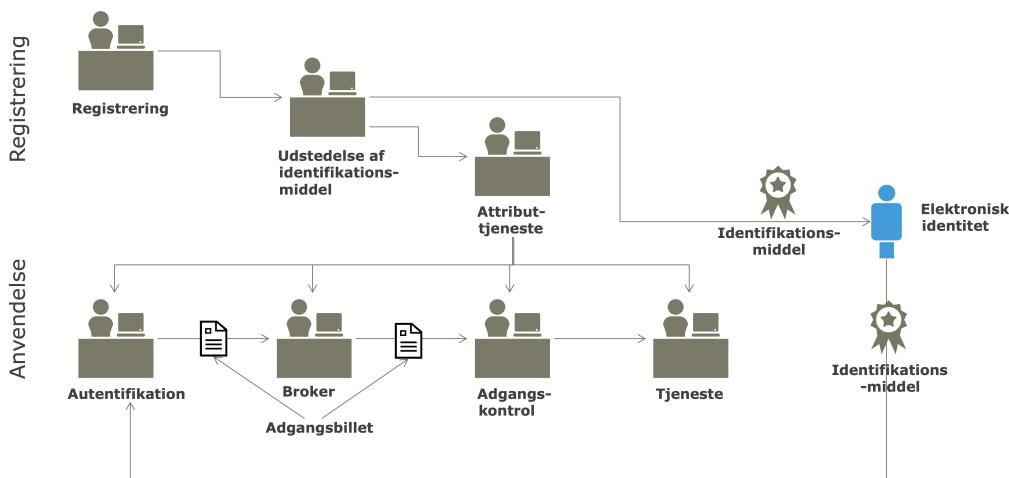

Figure 12 Kæde af tillid i et tjenestekæld

- Tjenesteudbyderen af forretningstjenesten skal have tillid til, at adgangskontrolen (engelsk: Policy Enforcement Point, PEP) kun viderestiller identiteter, hvis adgangsbillet matcher adgangspolitiken for forretningstjenesten. Tjenesteudbyderen varetager som hovedregel selv adgangskontrolen, men denne funktion kan varetages af en ekstern tjeneste.
- Adgangskontrolen bygger på tillid til, at den adgangsbillet en broker har udstedt, indeholder korrekte attributter og er sket på baggrund af en gyldig autentifikation.
- Brokeren har tillid til, at autentifikationstjenesten på en sikker måde har kunnet fastslå brugerens identitet (autentificere vedkommende).

- Autentifikationstjenesten har tillid til, at udstederen af identifikationsmidlet, der har tilknyttet og udstedt identifikationsmidlet, har gjort det til de rette entiteter, nemlig de samme entiteter, som registreringstjenesten (eng: Registration Authority, RA) har identificeret og registreret identiteten på.
- I den udstrækning, som tjenesteudbyderen, adgangskontrolen, brokeren eller autentifikationstjenesten anvender et eller flere attributsæt, skal disse have tillid til de attributtjenester, som de anvender.
- Attributtjenester skal have tillid til, at den der har tilknyttet og udstedt akkreditiverne, har gjort det til de rette entiteter, nemlig de samme entiteter som registreringstjenesten har identificeret og registreret identiteten på.
- Udstederen af elektroniske identifikationsmidler har tillid til de identifikationsbeviser (fx pas, kørekort) og grunddata, som udstedelsesprocessen er baseret på.
- Hele vejen gennem kæden skal der være tillid til de billetter (eng. security token), der udstedes af autentifikationstjenesten og beriges af brokere, og som benyttes som billet med tidsbegrænset gyldighed til en eller flere tjenester – også når adgangsbilletter omveksles ved overgang mellem sektorer.

Så længe alle tjenester i tillidskæden ligger inden for egen organisation, kan organisationens egen governance sikre tillidskæden. Når en organisation vælger at basere sig på eksterne tillidstjenester, forudsætter det, at tillid er etableret gennem et trust framework omfattende bl.a. aftaler og standarder.

I en fæderation mellem en række sektorer, der hver har deres sikkerhedsdomæner, skal tilliden udvides til at omfatte komponenter som autentifikationstjenester, attributtjener og billettjener fra alle involverede sektorer hos alle deltagere i fæderationen. Desuden er det centralt at fastlægge de kombinationer af tillidstjenester, der giver et konkret sikringsniveau, og som alle i fæderationen har tillid til. Det er nødvendigt helt specifikt at beskrive den datastrøm gennem tjenesterne, der giver et bestemt sikringsniveau.

3.5.1. Tillid gennem NSIS

I National Standard for Identiteters Sikringsniveauer (NSIS) skal elektroniske identifikationsordninger (udstedere af identifikationsmidler) og identitetsbrokere anmeldes til Digitaliseringsstyrelsen, før de må benytte NSIS, herunder påstemple NSIS sikringsniveauer på en brugerautentifikation. Kravene til dokumentation for compliance stiger gennem sikringsniveauerne:

- På niveau Lav kan man benytte ‘selvdeklarering’, hvor anmelder selv indestår for opfyldelse af krav.
- På niveau Betydelig og Høj skal der vedlægges en ISAE 3000 revisionserklæring fra en uafhængig, stat-sautoriseret revisor. Erklæringens formål er at konkludere, hvorvidt en anmelder samlet set har etableret alle relevante kontroller og procedurer for sin løsning.

Revisionen er dermed en tillidsskabende foranstaltung, som gentages årligt, og derudover skal der afgives en ledelseserklæring første gang ved anmeldelsen.

Digitaliseringsstyrelsen gennemgår anmeldelsen og publicerer herefter denne på sin hjemmeside med angivelse af anmeldt sikringsniveau. Styrelsen er kun forpligtet til at kontrollere formalia, idet revisor skal verificere implementeringen. Digitaliseringsstyrelsen kan desuden afmelde en ID-tjeneste, som ikke lever op til kravene.

NSIS stiller ikke krav til forretningstjenesten med stiller sikringsniveauerne til rådighed for deres adgangspolitikker og -kontroller. Det anbefales at forretningstjenester på baggrund af en risikovurdering fastlægger hvilket sikringsniveau, der som minimum kræves for at få adgang til tjenesten.

3.6. Forretningsroller og aktører

[Hjem kan spille hvad....]

3.7. Forretningsobjekter og begrebsmodel

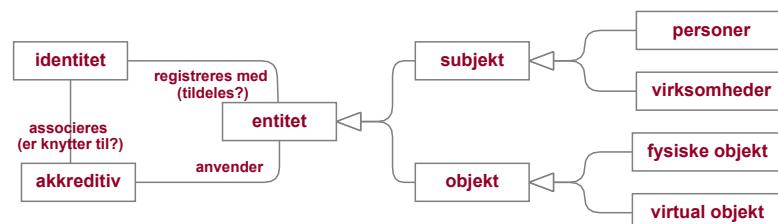

Figure 13 Udvalgte forretningsobjekter med særlig relevans for brugerstyring og adgangskontrol

Entitet Person, juridisk enhed, ting eller applikation som ønsker adgang til en tjeneste. En entitet kan have flere identiteter – for eksempel kan en fysisk person både have en privatidentitet og flere erhvervsidentiteter. Enhver entitet der skal have adgang til tjenester skal optræde som bruger med sin egen identitet.

Identitet Bruger repræsenteret ved et sæt af attributter der identificerer identiteten. En identitet kan være stærkere eller svagere bundet til entiteten afhængigt af den proces hvor identiteten udstedes - Identitetssikring.

Identifikationsmidde som en entitet får udstedt eller registreret til brug for autentifikation. Midlet kan både være fysisk og virtuelt, og skal være under entitetens kontrol. Velkendte eksempler er brugernavn og password, NemID nøglekort, certifikater, fingeraftryk mv.

Type af entiteter

[genskriv med princip om entiteter og identitets typer hænger sammen mht til adgangskontrol]

[entiteterne får adgang, men det er identiteter der tilgå tjeneste]

Entiteter ses som et subjekt, med rettigheder og pligter, eller et objekt, der kan arve rettigheder fra et subjekt.

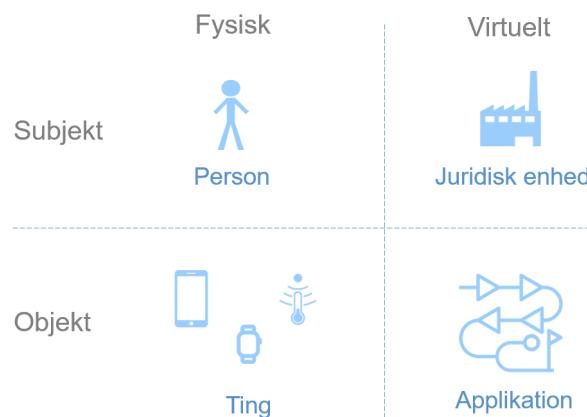

Figure 14 [Entitetsformer]

Person Fysisk person der kan have identiteter som borger, medarbejder eller deltagelse i fællesskaber, som for eksempel Facebook.

Juridisk enhed Organisation med adgange og rettigheder der kan delegeres til medarbejder eller applikation.

Ting Fysiske ting med indbygget program der kan optræde som bruger eller tjeneste. Her er programmet underlagt tingen og kan, i modsætning til en applikation, ikke optræde selvstændigt.

Applikation Et selvstændigt program der kan afvikles på en platform. Til forskel fra programmet i en ting, er en applikation ikke bundet til den platform det kører på. En applikation kan optræde både som bruger og tjeneste og skal have sin egen identitet med tilhørende identifikationsmidler. En automatiseringsrobot vil være en applikation og skal derfor have egen identitet og aldrig låne en personbrugers identitet. Bemærk, at automatiseringer en bruger selv afvikler efter at være logget ind på de nødvendige systemer, i brugerstyringssammenhæng ikke betragtes som en robot.

Relationer imellem entiteter

Entiteter kan have indbyrdes relationer af betydning for brugerstyring.

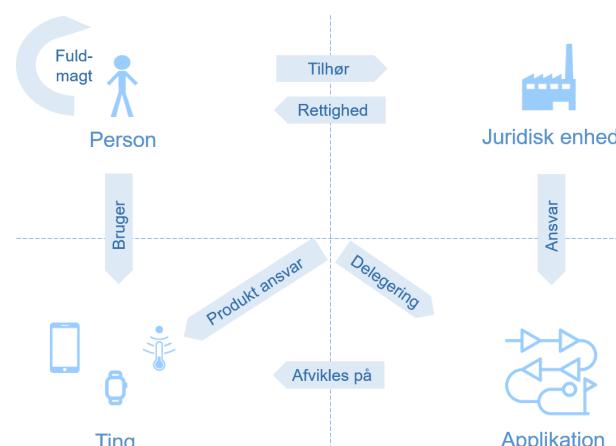

Figure 15 [Entitetsrelationer]

Fuldmagt der gives fra person til person. Afhængigt af fuldmagten, kan alle eller dele af en persons rettigheder videregives til den person der har fuldmagt.

Tilhør imellem person og juridisk enhed. Tilhøret i sig selv giver implicit en række rettigheder fra organisationen til personen. For eksempel har en borger i Danmark implicit adgang til en række tjenester som for eksempel Borger.dk og e-Boks.

Rettighed der eksplisit gives fra en juridisk enhed til en person. Dette kan være adgang til systemer eller steder, eller prokura til at handle på organisationens vegne.

Bruger af en ting. For eksempel brugeren af en mobiltelefon eller en blodtryksmåler. I begge tilfælde er det en mulighed, at tingen arver rettigheder fra brugeren.

Produktansvar som juridisk enhed har overfor de ting den producerer.

Delegering af rettigheder fra en person eller juridisk enhed til en applikation. For eksempel en automatiseringsrobot, der får delegeret rettigheder til at håndtere en givet sagsforløb.

En applikation der **afvikles på** en enhed, kan få særlige rettigheder på grund af enheden den afvikles på. <eksempel>.

Juridisk enhed der har **ansvar for** hvad en applikation gør.

Øvrige begreber uddybes i referencearkitekturens bilag A (ordliste) eller forklares undervejs.

"kun elektroniske identiteter kan anvende elektroniske tjenester".

Brugere, her entiteter, får udstedt en identitet af en identitetsgarant. Til identiteten knyttes en række loginmidler, som identiteten kan bruge til at bevise sin identitet. Når identiteten er bevist, kan oplysninger fra identiteten, eventuelt suppleret med eksterne adgangsrettigheder, styre brugerens adgang til tjenester.

I en digital sammenhæng defineres brugere som dels den entitet de virkelig er og dels den tildelte identitet, de har fået som adgang til digitale tjenester.

[På et teknisk niveau har vi identitets baseret adgangskontrol, men loven peger nogle gange på entiteter...]

I denne liste gives kun definitioner for de begreber, som referencearkitekturen for brugerstyring autorativt definerer, og som er markeret på figur 6 (nedenfor) med røde rammer.

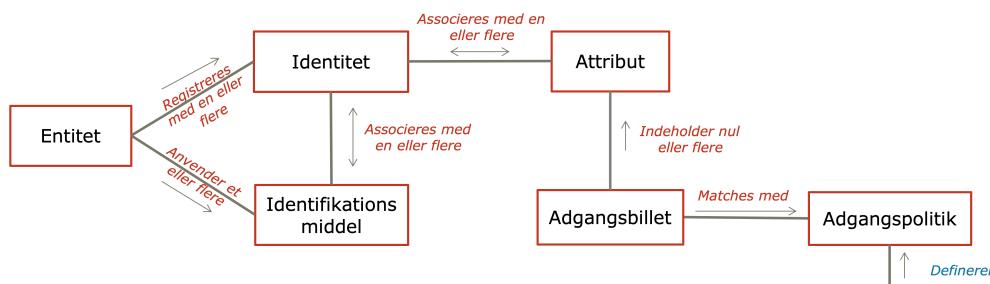
Begreb	Definition	Eksempler
Entitet	Noget værende, der kan repræsenteres ved en digital identitet, og som ønsker adgang til en forretningstjeneste gennem autentifikation med elektroniske identifikationsmidler. En entitet kan have flere elektroniske identiteter – fx kan en fysisk person både have en privatidentitet og flere erhvervsidentiteter.	En person (borger, medarbejder), organisation (myndighed, virksomhed, forening), ting (sensor, apparat) eller tjeneste
Identitet	Et middel som en entitet får udstedt til brug for on-line autentifikation. Midlet	Den repræsentation i et sæt attributter, som man giver en entitet gennem brugerstyring, er målrettet de tjenester, som entiteten skal have adgang til.

	Identifikationsmiddel kan både være fysisk og virtuel, og skal være under entitetens kontrol. Også benævnt elektronisk akkreditiv.	certifikat, et (hardware) token, et fingeraftryk, et pas osv. Identifikationsmidlet kan også karakteriseres ved sikringsniveauer (AAL).
Attribut	Karakteristika eller egenskaber ved en identitet. På engelsk betegnes attributter som claims.	Navn, adresse, køn, alder, UUID, PID, CPR-nummer, CVR-nummer, EAN nummer, Serienummer, URL, titel, uddannelse, kompetencer, ansvarsområde, specifik funktion, rolle, specifik kvalitet, specifik information osv. Når man vil tilgå en tjeneste, samler man de attributter tilhørende den elektroniske identitet, som tjenestens adgangspolitik kræver for at give adgang, og udsteder en adgangsbillet. Attributter kan vedligeholdes i kataloger som fx LDAP og AD. De kan også vedligeholdes af en attributtjeneste eller tildeles af en akkreditivtjeneste, samtidig med at der udstedes et akkreditiv. Når attributter attesteres af en tillidstjeneste taler man på engelsk om såkaldte 'verified claims'.
Adgangsbillet (token)	Et elektronisk objekt, der beskriver attributter vedr. en identitet og er udstedt af en tillidstjeneste (autentifikationstjeneste, attributtjeneste eller identitetsbroker). En adgangsbillet betegnes på engelsk som 'security token' og er ofte signeret af udstederen for at sikre mod manipulering og forfalskning.	For at opfylde adgangspolitikken for en tjeneste (levere et sæt claims), skal der ofte indhentes en eller flere billetter hos tillidstjenester, som forretningstjenesten har tillid til. Eksempelvis kan en borger få en SAML assertion (token) udstedt hos NemLog-in, der indeholder brugerens CPR-nummer, hvorefter borgeren kan få adgang til eksempelvis SKAT's Tast Selv Borger-løsning. Her virker NemLog-in som en autentifikationstjeneste og identitetsbroker.
Adgangspolitik	En adgangspolitik beskriver betingelserne for at udføre en eller flere funktioner eller give adgang til alle informationer (data) eller en afgrænset mængde af informationer (data) i en tjeneste.	En adgangspolitik for en tjeneste fastlægges af den dataansvarlige tjenesteudbyder baseret på tjenesteudbyderens informationssikkerhedspolitik. En adgangspolitik kan have to repræsentationer: -En repræsentation i almindelig tekst beregnet på personer, der informerer om, hvilke attributter en identitet skal møde op med for at kunne få adgang til hvilke funktioner og informationer. -En repræsentation i struktureret format, der kan læses maskinelt af en tjeneste, der undersøger betingelserne til at få adgang til funktioner og informationer. Når en bruger præsenterer en eller flere adgangsbilletter, konsulteres adgangspolitikken til at afgøre, hvilke data og funktioner, der skal gives adgang til. Hvis ikke adgangsbilletten indeholder attributter, der modsvarer, hvad adgangspolitikken kræver, afvises adgang.

Der henvises i øvrigt til NSIS for en mere detaljeret gennemgang af begreber relateret til brugerstyring.

Begrebsmodellen illustrerer begrebernes relationer til hinanden. De røde begreber er referencearkitekturens kernebegreber og defineres af denne. De anvendes til at identificere og beskrive de centrale tjenester og roller,

som er relevante i referencearkitekturen. De blå begreber er i principippet eksterne i forhold til referencearkitekturen. De er med som (udvalgte eksempler på) støttebegreber, der viser kontekst, relaterer til kernebegreberne og kan bruges til at pege på væsentlige støttetjenester.

Forretnings-tjeneste

Figure 16 Begrebsmodel for brugerstyring

[Den er vist helt gal... De skal ikke beskrives som en relation i en bregebsmodel, men som en aktivitet i en process]

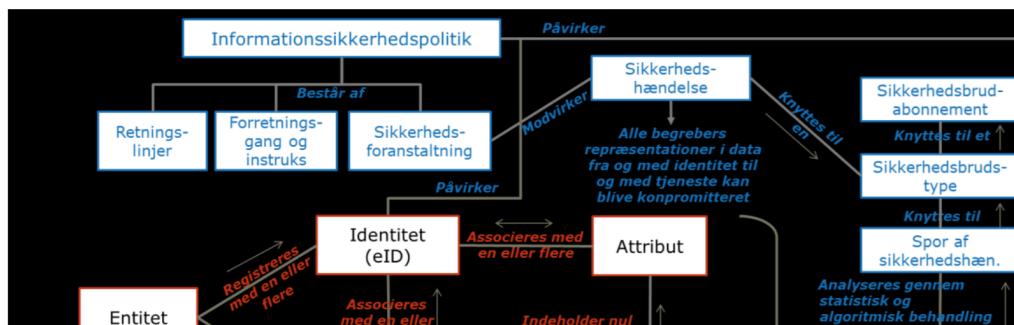
Relation	Definition
En entitet registreres med en eller flere identiteter.	En identitet fastlægges og valideres af en registreringstjeneste
En entitet får tildelt et eller flere identifikationsmidler knyttet til identiteter.	En udsteder af identifikationsmidler udstyrer entiteten med identifikationsmidler, der kan autentificere identiteten over for den tjeneste, der forestår autentifikationen.
En identitet kan associeres med (knyttes til) flere akkreditiver, og et akkreditiv kan associeres med flere identiteter.	Ved at koble identitet og identifikationsmidler løst kan identiteten være vedvarende over tid med mulighed for at skifte identifikationsmiddel. Det giver også mulighed for, at brugeren kan indrullere flere identifikationsmidler som supplement til et udleveret identifikationsmiddel (fx indrullere fingeraftryk).
En identitet associeres med en eller flere attributter (claims) og en attribut kan associeres med flere identiteter.	En identitet tilknyttes attributter, der karakteriserer den specifikke identitet, til brug for en tjenestes vurdering af, om tjenesten kan give denne identitet adgang. Et givet antal attributter hos en identitet skal matche adgangspolitikken hos tjenesten, for at tjenesten giver identiteten adgang.
En adgangsbillet indeholder et eller flere sæt attributter.	En anmodning om adgang behandles af autentifikationstjeneste eller identitetsbroker, som udsteder en adgangsbillet med en eller flere attributter, der beskriver identiteten.
En adgangsbillet matches med en adgangspolitik.	Adgang gives af en tjeneste på grundlag af de attributter, der fremgår af adgangsbilletten, samt et tillidsforhold til den tjeneste, som har udstedt billetten. Adgangskontrollen følger tjenesteudbyderens vedtagne adgangspolitik for den pågældende tjeneste.
En tjeneste har en adgangspolitik.	En tjenesteudbyders tjeneste stiller funktionalitet og informationer (data) til rådighed, som er underlagt en adgangspolitik, der specificerer, hvilke attributter identiteten skal demonstrere for at få adgang til specifikke funktioner og informationer. Denne adgangspolitik fastlægger niveauet for funktionaliteters og informationers (datas) tilgængelighed og beskyttelse, herunder de sikringsniveau for identitet og akkreditiver, som tjenesten accepterer, og den kvalitet i attributter den forventer.

Afsnit 12: Bilag C giver en begrundelse for valget af denne begrebsmodel

Brugerstyring foregår i en kontekst, og for referencearkitekturen er der dele af denne kontekst, som det er særlig vigtigt at være opmærksom på. Den ene er informationssikkerhedspolitiken og registrering af sikkerheds-

shændelser, mens den anden er, hvilke konkrete former som identiteter i en brugerstyring optræder med. Kontekstens begreber er markeret med blåt og vil være defineret i andre referencearkitekturen eller standarder.

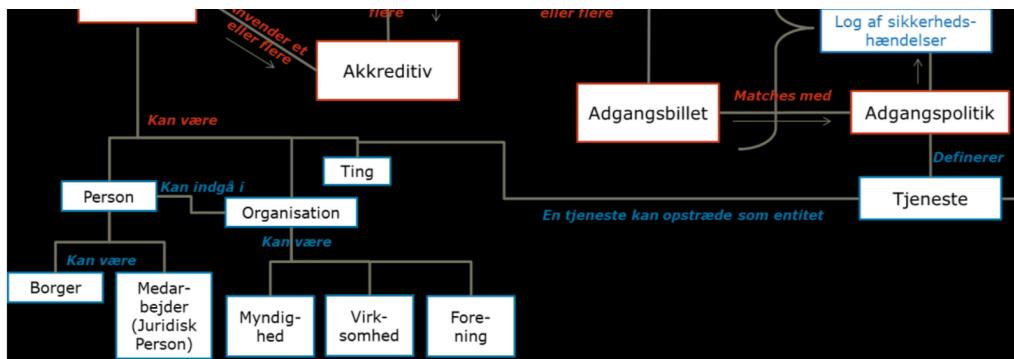

Figure 17 Konteksten for begrebsmodellen for brugerstyring

For denne kontekst beskrives relationerne til begrebsmodellen for brugerstyring.

Relation	Definition
En entitet kan være en person, en organisation, en ting eller en tjeneste.	Siden er der udviklet en dansk standard for fysiske personer, juridiske enheder og erhvervsidentiteter (se NSIS), der bygger på eIDAS, og identiteter efter eIDAS skal overholdes af alle EU-lande. Dette rammeværk er endnu ikke udviklet for ting eller tjenester. En tjeneste, der optræder som entitet, kaldes en tjenestekonsument.
En informationssikkerhedspolitik påvirker identitet og dens tilhørende akkreditiver og attributter.	Politikkens retningslinjer, forretningsgange og instrukser og sikkerhedsforanstaltninger påtrykkes den konkrete specifikation af identitet, akkreditiv og attributter, således at sikkerhedshændelser forebygges.
En informationssikkerhedspolitik påvirker hvilken adgangspolitik, der kan lægges for en tjeneste.	Det er gennem anvendelse af informationssikkerhedspolitikken og tilhørende risikovurderinger, at en adgangspolitik kan fastlægges. En risikovurdering kan fx klarlægge, hvilket NSIS sikringsniveau, der kræves for en autentificeret bruger for at få adgang.
Log af sikkerhedshændelser foretages hver gang, der forsøges at forfalske autentifikation eller omgå adgangskontrol.	Alle begrebers repræsentationer i data fra og med identitet til og med tjeneste kan blive kompromitteret. En log registrerer alle trin i behandling af en identitets anmodning om en adgang.
Flere logs knyttes til et spor af en sikkerhedshændelse	Gennem statistisk og algoritmisk behandling findes mønstre i logs af sikkerhedshændelser, der giver et spor.
En sikkerhedshændelse kan ske ved angreb på eller forvanskning af identitet, akkreditiv, attributsæt, adgangsbillet eller adgangskontrol.	Alle muligheder udnyttes af fjendtligtsindede. Overvåges og håndteres af organisationers Cyber Emergency Response Team (CERT), som for staten er placeret i Center for Cybersikkerhed.
En sikkerhedshændelse knyttes til en sikkerhedstype.	En gruppering af sikkerhedshændelser.

4. Teknisk arkitektur

I dette afsnit beskrives tekniske og praktiske forhold, der er relevante for realisering af forretningsfunktioner og mønstre for tillidstjenester, der er beskrevet i forrige kapitel. Dette går eksempelvis på støttefunktioner som discovery og billetomveksling, samt håndtering af apps, softwarerobotter og identitetsbaserede services.

De strategiske temaer, principper og forretningsbehov, der er beskrevet i kapitel 2 og 3, peger entydigt frem mod en løst koblet, fødereret arkitektur, hvor forretningsstjenester understøttes af (eksterne) tillidstjenester. Her vil de enkelte forretningsstjenester/tjenestestudbydere håndhæve adgang baseret på oplysninger attestet af tillidstjenester, og forretningsstjenesterne undgår selv at realisere en lang række funktioner vedr. registrering, udstedelse af identifikationsmidler, attributbeskrivelse, autentifikation osv.

Der gives endvidere nogle eksempler fra det fællesoffentlige domæne i form af MitID og NemLog-in3 løsningerne. For andre domæner som fx det kommunale område og sundhedsområdet henvises til specifikke domænearkitekturen og målbilleder udarbejdet i de respektive domæner.

4.1. Attestation via push/pull

En forretningstjeneste kan få adgang til attesterede oplysninger om en bruger fra en tillidstjeneste på forskellige måder:

- Ved selv at foretage opslag hos tillidstjenesterne (pull) eller evt. i autoritative registre med grunddata af relevans for brugerstyring (fx CPR- og CVR-data).
- Ved at få leveret en adgangsbillet (security token) (push), hvor oplysninger om brugeren (inkl. dennes autentifikation) er samlet og signeret (typisk af en broker). Bemærk at tokens bør være specifikke og målrettede mod den aktuelle tjeneste - i SAML standarden er dette eksempelvis understøttet af Audience-elementet.

De to tilgange kan sagtens kombineres.

[tegning skal laves]

Fordelen ved at få de attesterede oplysninger om brugeren leveret i et token er, at forretningstjenesten får en løsere kobling til tillidstjenesterne, idet forretningstjenesten typisk ikke skal bekymre sig om, hvilke tillidstjenester der er relevante for den aktuelle bruger, hvor de findes, hvordan der integreres med dem osv. Brokeren vil ofte påtage sig opgaven med at sikre afkobling for forretningstjenester og orkestre tillidstjenesterne i et domæne (eller mod andre domæner) gennem opslag og omvekslinger af tokens. Omvendt kan det i nogen sammenhænge være vanskeligt at vide, hvilke attributter en forretningstjeneste på forhånd har behov for, idet det kan afhænge af brugerens ageren i fx en applikation, hvorfor et naturligt behov for dynamiske opslag kan opstå. Det kan også hertil bemærkes, at det normalt ikke er god praksis at samle for mange oplysninger i et token, som en forretningstjeneste eventuelt kunne få brug for, da dette kan stride mod dataminimeringsprincippet i GDPR, hvor kun absolut nødvendige oplysninger behandles.

Valget af den token-baserede og fodererede model er i tråd med alle nyere løsninger og planlagte initiativer i de forskellige sektorer i Danmark såvel som internationalt. Fællesoffentlige løsninger inden for brugerstyring er baseret på en model og standarder, der understøtter den, herunder OIOSAML-standarden. Således benytter eksempelvis NemLog-in, grunddataprogrammet, Borger.dk, Virk.dk, Danmarks miljøportal, den fælleskommunale rammearkitektur og sundhedsområdet alle en token-baseret model.

4.2. Discovery-tjenester

En støttefunktion, som ofte ses i større foderationer, er discovery-tjenester, som for en given bruger har til opgave at lokalisere de tillidstjenester (fx autentifikation og attributjenester), der kan tilvejebringe oplysninger om brugeren. Ofte er discovery-funktionen en integreret del af en broker.

Kendte eksempler på discovery-tjenester er fx:

- WAYF foderation (Where Are You From), hvor en bruger angiver hvilken institution, vedkommende kommer fra - og dermed hvilken autentifikationstjeneste, som kan autentificere brugeren og levere attributter.
- En tilsvarende funktion findes i KOMBIT's ContextHandler, som kan afgøre hvilken kommune, en kommunal bruger vedkommende kommer fra, for derved at lokalisere den relevante lokale (kommunale) autentifikationstjeneste (IdP).
- I eIDAS foderationen findes en obligatoriske "landevælger", hvor brugeren vælger det EU-land, som kan autentificere ham.

Bemærk at en discovery funktion ikke nødvendigvis behøver at interagere med brugeren, idet discovery også kan baseres på cookies, URL parametre osv.

4.3. Billetudstedelse og -omveksling

I praksis vil man ofte realisere attestering af information om en autentifikation eller brugerattributter gennem "billetudstedelse".

En billet er typisk en signeret datastruktur baseret på XML (fx Assertions i SAML standarden) eller JSON (JWT standarden), hvilket sikrer mod manipulation eller forfalskning. I nogle sammenhænge kan billetter også være krypterede til sikring af konfidentialitet under transport. Modtageren kan validere billetten ved at verifice signaturen, hvilket forudsætter kendskab til udstederens certifikat. Typisk vil modtagere af billetter derfor være konfigureret med et såkaldt trust store for de billetudstedere og andre tillidstjenester, som skal kunne verificeres. Dette betegnes også som 'trust ankre'.

Typisk udføres billedudstedelse af en broker på grundlag af en forudgående autentifikation, hvor brokeren kan tilføje attributter, der beskriver identiteten, samt anden relevant information som fx tidspunkt for autentifikation, NSIS sikringsniveau for autentifikationen mm. Attributterne udtrykker som tidligere beskrevet kendetegn, roller eller andre typer af attributter som en relation ("repræsenterer og er under instruks af CVR", "arbejder på vegne af læge X"), eller attributter, der udtaler sig mere specifikt om identitetens funktion ("arbejdsfunktion", "rolle").

Et eksempel på dette mønster findes i NemLog-in, der efter autentifikation af en bruger (fx med NemID eller Mi-TID) kan berige den udstede SAML Assertion med CPR nummer baseret på opslag i CPR, med det aktuelle NSIS sikringsniveau for autentifikationen, samt rettigheder og fuldmagter baseret på opslag i NemLog-in's egen rettigheds- og fuldmagtskomponent. Alle forretningstjenester tilsluttet NemLog-in har forinden udvekslet SAML metadata med NemLog-in, som indeholder certifikater, der bruges til signering og kryptering, og kan med udgangspunkt heri validere billetter fra NemLog-in.

I større fæderationer eller i scenarier med interfæderation, hvor to eller flere fæderationer forbindes, kan der være flere tillidstjenester, der udsteder og signerer billetter - og det kan være urealistisk eller upraktisk at hver forretningstjeneste kender dem alle. Her er der ofte behov for, at brokere foretager en billetomveksling - dvs. udsteder og signerer en ny (samlet) billet baseret på andre billetter udstedt af andre tillidstjenester, som der er en tillidsrelation til. Dvs. en broker, som forretningstjenesten kender og har tillid til, sørger for at håndtere tillidstjenester længere ude i tillædkæden, som forretningstjenesten ikke har direkte kendskab til. Den tekniske omveksling er udtryk for 'transitiv trust' forstået på den måde, at tillædkæden kollapses over for tjenesten. Udover at foretage 'trust brokering' kan billetomveksling også anvendes til at oversætte attributter eller foretage protokolkonvertering mv.

4.4. Identitetsbaserede services

En ofte forekommende problematik er, at en forretningstjeneste for at servicere en bruger har brug for at kalde videre til andre forretningsservices. Dette kan fx være en portal som borger.dk, der tilgås af slutbrugere, har brug for opslag i en bagvedliggende service, der kan levere data om en bestemt borger (fx Digital Post).

Her er der grundlæggende to måder at håndtere det videre kald på mellem forretningstjenester:

- Enten kalder den første forretningstjeneste videre med sin egen identitet (også kaldet system-trust modellen).
- Ellers kalder den første forretningstjeneste videre med kontekst af den specifikke bruger, som der ønskes data på vegne af.

Den sidstnævnte model kaldes for identitetsbaserede (web) services, idet den oprindelige brugeridentitet føres med videre i kaldet.

Fordelen ved den identitetsbaserede model er, at tilliden skabes gennem en konkret brugerforespørgsel, fremfor at den kaldende forretningstjeneste får fuld adgang på vegne af alle brugere. Endvidere bliver det enkelte kald sporbart til den konkrete bruger. Til gengæld fordrer det synkronitet, idet brugeren som regel skal være logget ind i den kaldende forretningstjeneste, før et identitetsbaseret kald er muligt. Omvendt kan system trust modellen fungere uafhængigt af, om brugeren er logget ind, men til gengæld vil et sikkerhedsbrud i den kaldende forretningstjeneste (fx kompromitteret privatnøgle) kunne skalere til samtlige brugere hos den anden forretningstjeneste. Identitetsbaserede services anses derfor som regel for at være både mere sikre og med bedre understøttelse af privacy og en højere grad af transparens.

Der er fællesoffentligt specificeret en række standarder for *identitetsbaserede webservices*. Disse standarder kan eksempelvis benyttes, når en tjenestekonsument skal anmode om et *security token* på vegne af en bruger, som herefter benyttes til at autorisere et kald til en webservice i et andet domæne. Et eksempel kan være, at en

bruger logger ind på en webportal, som herefter har brug for at hente data om brugeren hos en anden tjenesteudbyder

Profilerne for identitetsbaserede webservices(<https://digitaliser.dk/resource/526486>) består af:

- OIO WS-Trust Profile (profil til at anmode om Security Token).
- OIO WS-Trust Deployment Profile (profil til at anmode om Security Token).
- OIO Profile for Identity Tokens (profil for token udformning i webservice-kald).
- OIO Bootstrap Token Profile (profil for veksling af Web SSO session til token ifm. systemkald).
- Liberty Basic SOAP Binding (profil af WS-Security til sikring af SOAP-baserede webservice-kald med SAML Token).
- OIO IDWS Rest Profile (profil til sikring af REST-baserede webservice-kald med SAML Token).

Disse profiler er endvidere suppleret med open sourcerefrenceimplementeringer i Java og .Net for at lette

udbredelsen.

Profilerne er i dag implementeret i NemLog-in gennem udstilling af en Security Token Service. Underprofiler af disse er endvidere specificeret inden for sundhedsdomænet samt den fælleskommunale rammearkitektur.

Sundhedsområdet benytter samme arkitekturprincipper og har defineret egne SAML-baserede standarder, suppleret med egne STS'er deployet i domænet. Det overordnede princip i OIO IDWS-modellen er at anvende en fodereret og token-baseret model for systemer på samme måde som for personbrugere. En Security Token Service udfylder samme rolle for systemer som en SAML Identity Provider udfylder for personer (autentifikation og udstedelse af adgangsbillet). Endvidere kan man med identitetsbaserede webservices opnå, at et system (fx server eller rig klient) kan agere på vegne af en person, der er logget ind på systemet. Dette er fx relevant, når en bruger logger ind på en portal, som herefter har brug for at kontakte en tredje tjeneste for at tilgå brugerens data.

I grunddataprogrammet har man valgt en fælles, tværgående sikkerhedsmodel, baseret på udstedelse af Security Tokens for de services, der muliggør opdatering af registre. Dette giver en struktureret model på tværs af programmet frem for et virvar af punkt-til-punkt integrationer, baseret på certifikater. Modellen er baseret på, at myndighederne registrerer deres opdateringsservices i NemLog-in med tilhørende roller, og at såkaldte systembrugerklienter kan blive tildelt rettigheder til disse services. Efter tildelingen kan en systembrugerklient anmode NemLogin's STS om en adgangsbillet til en service, hvor rollerne så vil fremgå af adgangsbilletten.

4.5. Adgangskontrol

Tjenesteudbyderen er som tidligere nævnt den, der forvalter det juridiske ansvar for adgangen til de informationer og funktioner, som forretningsstjenesten udstiller - som hovedregel i rollen som *dataansvarlig* i databeskyttelsesreguleringens forstand.

Det sker på grundlag af:

- Adgangspolitikken for tjenesten.
- Adgangskontrollen, som er håndhævelsen af adgangspolitikker, når en bruger anmelder om adgang.

Tjenesteudbyderen fastlægger en **adgangspolitik** på grundlag af sin sikkerhedspolitik med klassifikationer af sine informationer og funktioner på følgende parametre:

- *Fortrolighed*, at kun autoriserede personer har ret til at tilgå informationerne, og informationerne skal kun være tilgængelige for autoriserede personer.
- *Integritet (pålidelighed)*, at data er komplette, korrekte og opdaterede.
- *Tilgængelighed*, at det skal være muligt at tilgå systemer og data for autoriserede personer, når dette er nødvendigt.

Tjenesteudbyderen skal som led i sin adgangspolitik og en risikovurdering fastlægge, hvilke sikringsniveauer og attributsæt, der giver adgang til hvilke informationer og funktioner. Disse kan være udmøntet i et struktureret format, der kan læses maskinelt af en funktion, der undersøger betingelserne til at få adgang til tjenestens funktioner og informationer.

Beskrivelsen af adgangspolitikken er desuden grundlaget for brugerens eller brugerorganisationens administration af brugerens rettighedsrelevante attributter. Tjenesteudbydere og brugere/brugerorganisationer skal derfor have fælles forståelse af adgangspolitikken - herunder fx hvad konsekvensen af at tildele en bruger en bestemt rolle er. I en standard som WS-SecurityPolicy er der specificeret et sprog for at udtrykke en adgangspolitik. Dette giver en billetudstendende tillidstjeneste mulighed for maskinelt at spørge tjenesten, hvilken adgangspolitik

der skal opfyldes, for at få adgang til en bestemt funktion eller bestemte informationer. En mere simpel logik findes i SAML standarden, hvor en tjenestes behov for attributter kan udtrykkes i en såkaldt metadatafil.

Den løbende vedligeholdelse af den adgangspolitik, en given tjeneste kræver, er omfattende, idet den skal realiseres for enhver tjeneste, som tjenesteudbyder stiller til rådighed for brugere. Det samme gælder, hvilke identifikationsmidler og attributter der giver adgangsrettigheder til hvilke informationer og funktioner. De arbejdsprocesser, der foretager al denne vedligeholdelse, er i sin manuelle implementering meget ressourcekrævende. Der er derfor klare gevinstar at hente gennem automatisering af administration i form af sparede manuelle ressourcer og sikring af, at personer der forlader organisationen, eller organisationer der forlader fæderationen, også meldes ud.

En udbredt model for adgangsrettigheder er rollebaseret adgangskontrol (RBAC), hvor brugerorganisationen kan anvende egne organisatoriske roller i forbindelse med adgangskontrol. I de seneste år har en ny model, attributbaseret adgangskontrol (ABAC), vundet frem, hvor en regelmotor kan agere ud fra de attributværdier, en tjeneste præsenteres for gennem adgangsbilletten. RBAC kan opfattes som en delmængde af ABAC, idet roller

kan udtrykkes som attributter.

I **Adgangskontrol** kontrolleres de attributter, som er indeholdt i den adgangsbillet, som brugeren medbringer fra Autentifikation og Billetudstedelse - foruden at selve billetten valideres (herunder signatur og tidsstempel på denne). Dette attributsæt skal matche den definerede adgangspolitik for tjenesten for de funktioner og informater, der ønskes adgang til. Ellers aviseres det at give identiteten adgang. I tilfælde af at der er etableret Single Sign-On funktionalitet, kan dette sæt af attributter (efter den initiale validering) repræsenteres af en session cookie eller en OAuth token, der er udvekslet til at holde sessionen åben i en bestemt tidsperiode.

Adgangskontrollen er tjenesteudbyders ansvar, men tekniske funktioner kan leveres af eksterne systemer. Dette er eksempelvis tilfældet i XACML standarden, der dog ikke er særlig udbredt i praksis.

4.6. Softwareroboter

Behovet for softwareroboter udspringer af et ønske om at automatisere processer, hvor de enkelte procestrin kræver interaktion med et eller flere it-systemer. Disse systemer er ofte legacy-systemer, der kun udstiller deres funktionalitet via en brugergrænseflade – og derfor har robotter behov for at kunne simulere en menneskebruger ved at interagere med brugergrænsefladen for at kunne opnå den ønskede automatisering.

Det er ofte en grundlæggende præmis, at applikationerne ikke kan skrives om (gøres robot-venlige), men må bruges mere eller mindre 'as-is'. Det kan her bemærkes, at den ideelle og langsigtede løsning formentlig vil være en 'API-first' tilgang, hvor al funktionalitet i applikationer udstilles som services, således at procesautomatisering let kan opnås ved at orkestre relevante services. Robot-tilgangen kan med andre ord opfattes som et teknisk work-around, som kompenserer for manglende service-enabling i eksisterende applikationer.

En anden grundlæggende præmis er, at sikkerheden ikke må kompromitteres ved anvendelse af robotter, herunder at menneskebrugere ikke må være nødsaget til at udlevere deres akkreditiver til robotter i strid med certifikatpolitikker, brugervilkår for NemID/MitID, krav i standarder som NSIS, lovgivning som eIDAS mv.

I denne referencearkitektur forstår ved softwareroboter de såkaldte autonome robotter, der selvstændigt logger på applikationer og ikke agerer kontekst af en medarbejder pc. De såkaldte 'Attended robots', der fungerer på den enkelte medarbejdernes pc og afvikles i kontekst af den enkelte medarbejdernes brugerkonto og adgange, er således uden for scope, og giver som regel heller ikke udfordringer i brugerstyringen.

For autonome robotter opstår derimod ofte udfordringer med brugerstyring, når applikationen er konstrueret til at forvente et log-in med et identifikationsmiddel, som alene må anvendes af menneskebrugere – eksempelvis et MOCES medarbejdercertifikat, der er særdeles udbredt. Her kan den autonome robot ikke få adgang – med mindre et menneske bryder reglerne og kompromitterer sikkerheden. I de næste underafsnit præsenteres et forslag til en løsning af denne udfordring baseret på føderationsprincippet.

4.6.1. Løsning for autonome robotter via føderation

Til håndtering af autonome robotter kan man med fordel bygge på føderationsprincippet. Hvis applikationen således ikke selv står for autentifikation af brugere men anvender en ekstern broker eller autentifikationstjeneste, kan der foretages en afkobling, som tillader robotten at simulere et menneske. I det følgende tages udgangspunkt i et konkret scenarie, hvor applikationen kræver log-in med MOCES-certifikat, og anvender NemLog-in som autentifikationstjeneste / broker. Dette vil være tilfældet for mange offentlige tjenester – og mønstret kan sagtens generaliseres til andre sammenhænge herunder andre brokere.

Når en applikation beder NemLog-in om at autentificere en medarbejderidentitet, sker autentifikationen i NemLog-in, og applikationen får blot en signeret billet tilbage (SAML Assertion) med en række attributter. Applikationens binding er således reelt til et forventet attributsæt (attributkontrakten), der beskriver en medarbejderidentitet (fx navn, e-mail, CVR, RID-nummer, rettigheder mv.) snarere end en binding til medarbejderens akkreditiv (fx MOCES certifikatet).

Denne afkobling gør det muligt for brokeren/autentifikationstjenesten at udstede en billet til en robot med samme attributsæt, som forventes til en medarbejder. Ideen er med andre ord at opfatte robotter som digitale medarbejdere, der blot har nogle andre typer akkreditiver, som er mere robotegnede (fx FOCES), men som i øvrigt ellers ligner medarbejdere til forveksling.

For at understøtte scenariet skal en brugeradministrator kunne oprette en robotidentitet (M') med præcis de samme attributter som en almindelig medarbejderidentitet (M), og herefter udstede/tilknytte et robot-egnet identifikationsmiddel (fx FOCES-certifikat i en krypteret PKCS#12 nøglefil med privat nøgle og certifikat, der kan installeres i en robotinstans).

Afgangsprocessen til applikationen kan herefter udspilles på flg. måde:

- Robotten tilgår applikationen ved at simulere en browser.
- Applikationen laver redirect til NemLog-in's autentifikationsservice og anmoder om autentifikation af en medarbejderidentitet (via OIOSAML standarden).

- Robotten autentificerer sig overfor NemLog-in via sit tilknyttede identifikationsmiddel (her FOCES certifikat).
- Efter autentifikationen fremfinder NemLog-in den medarbejderidentitet (M') i sin brugerdatabase, som er tilknyttet identifikationsmidlet, og danner et autentifikationssvar med de nødvendige attributter til applikationen.
- Applikationen validerer billettens signatur, og giver adgang til applikationen på baggrund af attributterne i billetten (i henhold til applikationens adgangspolitik).

Ovenstående kan generaliseres til alle typer applikationer, der via føderation har en kontrakt med en broker om autentificering af medarbejderidentiteter.

Det skal også bemærkes, at løsningen ville forudsætte en mindre udvidelse af NemLog-in3 – herunder administration af robotidentiteter og tilknytning af andre typer akkreditiver. Løsningen er illustreret på nedenstående figur:

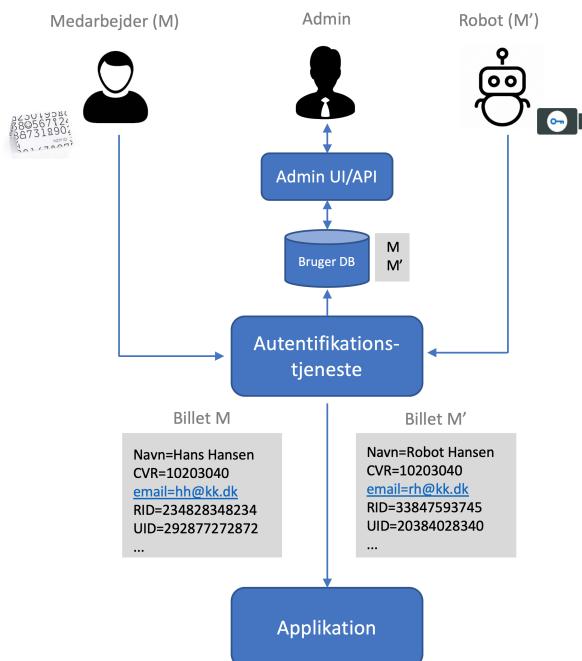

Figure 18 Model til brug for brugerstyringstjenester i processer

Man kan evt. vælge at lade billetter for robotter indeholde en særlig attribut som indikerer, at der er tale om en robot. Herved kan 'robot-aware' applikationer reagere på en særlig måde overfor robotter (hvis de vil), mens 'ikke-robot-aware' applikationer blot ignorerer attributten, og opfører sig på samme måde som hvis der var tale om medarbejderidentitet for en fysisk person.

4.7. Brugerstyring for (native) apps

På mobile enheder er der ofte behov for at kunne autorisere en app til at kunne agere på brugerens vegne efter ovennævnte principper om identitetsbaserede web service. Der findes endnu ingen fællesoffentlige profiler eller standarder på dette område, men der tegner sig alligevel en række mønstre og best practices, baseret på anvendelse af OAuth 2.0 samt OpenID Connect standarderne. Det grundlæggende princip i disse er, at brugeren via en mobil browser sendes til en autorisationsserver, hvor brugeren logger ind og bekræfter, at app'en må tilgå brugerens data og ressourcer. Herefter udstedes et token (eller flere) til app'en, som kan anvendes til at autorisere kald til back-end services (typisk REST API'er). Herved er såvel app'en identitet og identifikationsmiddel adskilt fra brugeren.

Det skal endvidere bemærkes, at brugerautentifikationen (indlejret i OAuth eller OpenID Connect) sagtens kan være baseret på SAML2.0, hvorfor eksisterende SAML-baserede autentifikationstjenester og brokere kan genanvendes. Digitaliseringsstyrelsen har i 2011 udgivet en vejledning til OAuth 2.0 (<https://digitaliser.dk/resource/1246357>), der viser hvordan standarden kan anvendes. Det ventes endvidere, at der i videreudviklingen af NemLog-in3 vil blive etableret bedre understøttelse af mobile enheder via andre protokoller end SAML.

Et eksempel på, hvordan et udbredt mønster for autorisering af en app med OpenID Connect kunne se ud i en fællesoffentlig kontekst, er illustreret nedenfor i Figur :

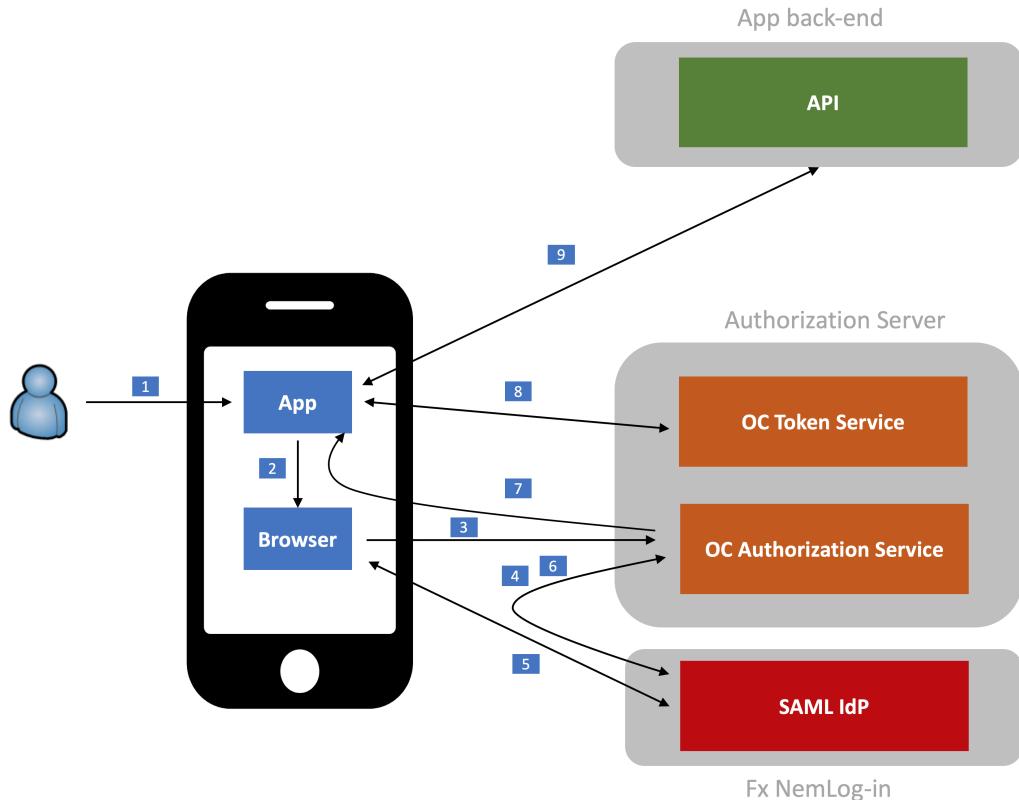

Figure 19 Eksempel på autorisering af en mobil app via OpenID Connect med en indlejret SAML-baseret brugerautentikation

Sekvensen i figuren er som følger:

En af begrænsningerne ved ovenstående scenarie er, at en konkret app autoriseres mod et konkret API. Mønstret skaleres således ikke umiddelbart til fæderationer, hvor apps skal tilgå forskellige back-ends, og standarderne på området understøtter heller ikke direkte at app'ens backend kan kalde videre via princippet om identitetsbaserede services.

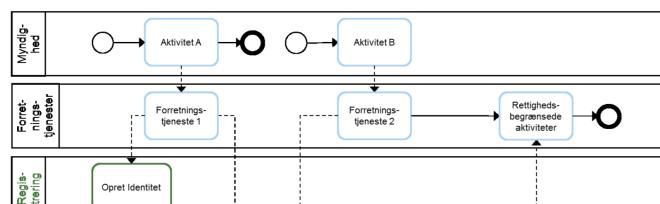
4.8. Orkestreringseksempler

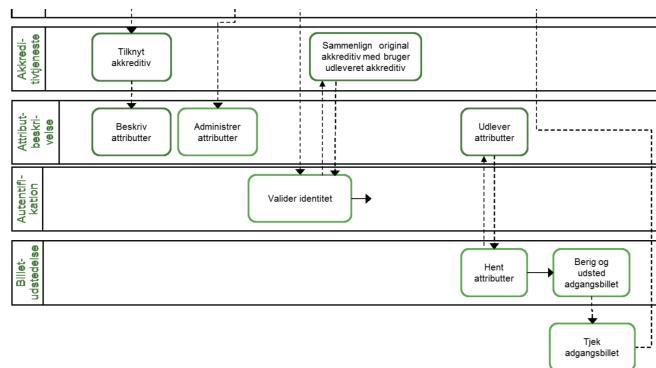
I dette afsnit vises med nogle få eksempler på, hvordan forretningsstjenester og tillidstjenester kan korkestreres til understøttelse af forskellige typiske brugssituationer. Brugssituationerne beskrives ved hjælp af arbejdsgange.

[Jeg tror vi skal helt over i BPMN diagrammer /madsh]

De aktiviteter, der er skitseret i arbejdsgangene, er eksempler. Der kan være flere eller færre aktiviteter, og rækkefølgen af disse kan i nogle tilfælde være en anden. Det er arbejdsgangene i den enkelte organisation, der afgør, hvilke konkrete aktiviteter en given arbejdsgang består af i praksis.

I de efterfølgende eksempler på arbejdsgange opererer hver aktør (myndighed, leverandør af tillidstjeneste) i sin egen svømmebane. De forskellige tjenester har desuden fået hver deres bane, hvor brugen af de forskellige interfaces vises. For overskuelighedens skyld er aktiviteternes brug af disse interfaces vist som en direkte anvendelse af disse fra aktiviteterne. I praksis vil dette ofte ske gennem forskellige tjenester, men da disse er mangfoldige og uden for denne referencearkitektures scope, er oversigten over arbejdsgange simplificeret ved, at disse tjenester ikke vises i de følgende eksempler, jf. nedenstående figur.

Figure 20 Model til brug for brugerstyringstjenester i processer

4.8.1. Administration af elektronisk identitet, identifikationsmidler og attributter

Processer i forbindelse med administration af identiteter, identifikationsmidler og attributter kan gennemføres på forskellige måder og med forskellig sikkerhed for sammenhæng mellem elektronisk identitet og en fysisk person eller anden entitet. Kravene på forskellige sikringsniveauer (Levels of Assurance) beskrives normalt i et trust framework som NSIS, således at modtageren af en identitet kan matche dette mod deres risikoniveauer.

De administrative processer kan gennemføres i et samlet forløb (som det beskrives her) eller i flere adskilte forløb. Enkelte processer kan gentages, fx kan brugeren få tilknyttet flere identifikationsmidler (fx et nyt smartcard) og flere attributter på et senere tidspunkt.

Registrering af elektronisk identitet kan på lave sikringsniveauer ske ved, at en person registrerer sig selv – og med data, der er valgt af personen selv eller med de officielle data som navn og adresse fra CPR. Der er et tilsvarende behov for registrering af organisationer og ting.

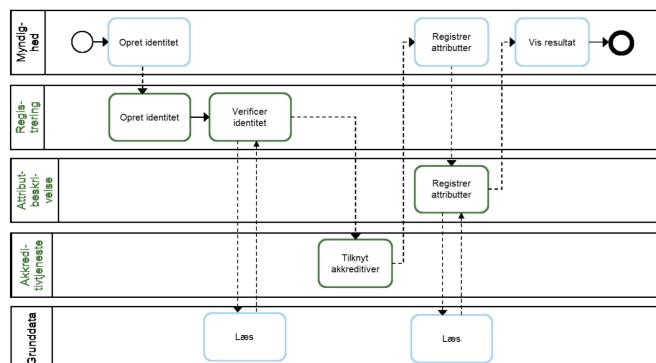
En myndighed kan registrere personen, verificere personens identitet (eng. *identity proofing*) og angive styrken af registreringen (NSIS IAL), fx om registreringen er sket på grundlag af fysisk fremmøde eller på anden måde.

En arbejdsgiver kan registrere sine medarbejdere i egne brugerstyringssystemer eller i eksterne brugerstyringssystemer fx i det NemLog-in og Miljøportalen. Det kan ske manuelt eller ved overførsel fra arbejdsgivernes eget brugerstyringssystem til det eksterne system.

En arbejdsgiver kan også registrere en tilknytning mellem sin virksomhed og en given identitet, fx ved at en person med en given identitet må udføre handlinger i virksomhedens systemer eller for virksomheden.

For de mange virksomheder, der er personligt ejede, kan tilknytningen mellem virksomhed og en given identitet ske automatisk på grundlag af registreringer i CVR-registret (fx at en person er fuldt ansvarlig deltager eller kan tegne alene for en given virksomhed).

Attributbeskrivelsen er her beskrevet meget forenklet. Attributter for en identitet kan hentes fra eksterne kilder i forbindelse med registreringen (fx CPR-oplysninger), kan registreres i forbindelse med registreringen, kan registreres i brugerstyringssystemer eller i andre systemer. Attributter kan på samme måde som en identitet have forskellige kvalitetsniveauer, der bl.a. afhænger af de processer, der er anvendt under registreringen.

Figure 21 Registrer identitet

Processen for registrering af en elektronisk identitet foregår forenket set gennem følgende trin:

- En bruger anmelder om en identitet.
- Registreringstjenesten verificerer identiteten fx med hjælp fra grunddata samt beviser leveret af ansøgeren (fx pas og kørekort). Disse grunddata kan desuden indgå i trinnet Registrer attributter.
- Der tilknyttes allerede anskaffede identifikationsmidler, eller der kan udstedes og tilknyttes nye.
- Aktøren registrerer de attributter, der er krævet/ønsket.
- Resultatet vises for brugeren.

En attribut kan være niveauet af registreringskvalitet (IAL) og identifikationsmidlets styrke (AAL) som beskrevet i NSIS eller eIDAS, der begge har en model for fastlæggelse af niveauer af registreringskvalitet for en identitet.

4.8.2. Autentifikation

Når en bruger anmelder om adgang til en tjeneste, der kræver et eller flere attributsæt for at give adgang, aktiveres de ovenfor beskrevne tjenester i en proces, der typisk forløber, som illustreret i følgende figur:

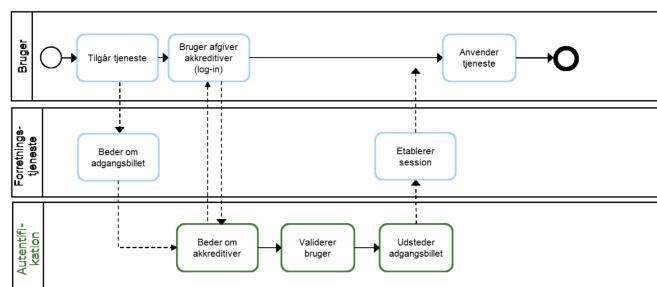

Figure 22 Autentifikation

Processer i forbindelse med autentifikation kan gennemføres på forskellige måder og med forskellig sikkerhed for sammenhæng mellem elektronisk identitet og de udstedte identifikationsmidler (sikringsniveauer).

Typisk skelnes der mellem, hvor stærke identifikationsmidler der anvendes, styrken af autentifikationsprotokollen samt hvilke kontroller der er tilknyttet selve autentifikationsprocessen. Login med et identifikationsmiddel (1-faktor login) er fx på lavere sikringsniveau end 2-faktor login. Login via en protokol, som er robust over for fx replay-angreb, er stærkere end login via protokoller, som ikke kan sikre mod denne type angreb.

Autentifikationen kan som beskrevet ske ved, at tjenesten henvender sig direkte til autentifikationstjenesten, men der kan også indgå flere aktører i processen, som når både en broker og en autentifikationstjeneste indgår.

1. Brugeren tilgår (anmelder om adgang til) forretningstjenesten.
2. Forretningstjenesten anmelder evt. brugeren om at vælge, hvilken broker eller autentifikationstjeneste brugeren ønsker at benytte (fx NemLog-in, WAYF, KOMBIT).
3. Forretningstjenesten anmelder brokeren autentifikationstjenesten om en adgangsbillet (en token) til brug for login.
4. Autentifikationstjenesten beder brugeren om at autentificere sig via sine identifikationsmidler.
5. Brugeren autentificerer sig over for autentifikationstjenesten.
6. Autentifikationstjenesten/brokeren validerer brugerlogin.
7. Autentifikationstjenesten/brokeren udsteder en signeret billet til tjenesten med brugerens identitet og eventuelle attributter.
8. Forretningstjenesten kontrollerer den udstede billet og etablerer evt. en session med brugeren.
9. Brugeren kan anvende forretningstjenesten underlagt dennes adgangskontrol.

Forløbet i denne proces varierer afhængigt af brugertype og situation. I figuren herover starter processen i forretningstjenesten, som re-dirigerer til autentifikationstjenesten. Hvis brugeren allerede har en session med autentifikationstjenesten, sker der ikke nødvendigvis fornøjet login, men der udstedes en adgangsbillet til den ny forretningstjeneste.

Ovenstående dækker både processer, hvor brugeren tilgår tjenesten i en browser, app eller rig applikation. Der vil dog være forskelle i de tekniske implementeringer.

4.8.3. Billetudstedelse og adgangskontrol

I denne proces kræver tjenestens adgangspolitik, at adgangsbilletten indeholder bestemte attributter. Processerne i forbindelse med nilletudstedelse og adgangskontrol tager derfor udgangspunkt i, at der er oprettet en identitet, som har fået tilknyttet attributter, der matcher forretningstjenestens adgangspolitik, og at identiteten endvidere kan autentificere sig på det sikringsniveau, som forretningstjenesten kræver. Efter autentifikation skal identiteten derfor have udtrykt disse attributter og aktuelle sikringsniveau i den adgangsbillet, som forretningstjenesten modtager.

Arbejdsdelingen mellem de forskellige aktører kan også være forskellig, hvilket kan have betydning for, hvor attributter (fx rolle) hentes fra, og om fx adgangspolitikker håndteres af rettighedstjenester eller forretningstjenesten selv. Det kan også have betydning for, hvor aktørerne administrerer attributter.

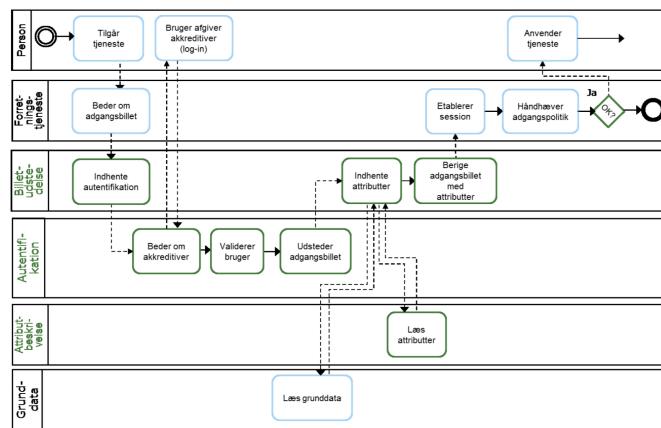

Figure 23 Billetudstedelse og adgangskontrol via en broker

1. En person anmelder om at anvende en tjeneste hos en tjenesteudbyder.
2. Tjenesten beder derfor en broker om en signeret billet. Identetsbrokeren tager sig af at sikre gennemførsel af autentifikation, indhente alle nødvendige attributter og udstede adgangsbilletten.
3. Autentifikationstjenesten verificerer brugerens identifikationsmiddel gennem en autentifikationsproces. Kun hvis dette er gyldigt, fortsættes, ellers aaveses personen.
4. Autentifikationstjenesten udsteder herefter en adgangsbillet til identetsbrokeren med de attributter for identiteten, som tjenesten kræver inkl. angivelse af aktuelt sikringsniveau.
5. En eller flere grunddatatjenester leverer de fornødne attributter knyttet til identiteten.
6. En eller flere attributtjenester leverer attributter knyttet til identiteten.
7. Brokeren danner en samlet adgangsbillet med attributter og udsteder (signerer) denne til forretningstjenesten.
8. Forretningstjenesten etablerer en session, som brugeren kan agere i med disse rettigheder og attributter.
9. Forretningstjenesten håndhæver adgangspolitikken i brugerens anvendelse af forretningstjenesten.
10. Brugeren anvender forretningstjenesten.

4.8.4. Kontrol og rapportering

I eksemplet om billetudstedelse og adgangskontrol ovenfor skal alle brugerstyringstjenesterne for hver aktivitet logge resultatet af aktiviteten som adgangshændelser. Hvis man i brugerstyringstjenesterne konstaterer et sikkerhedsbrud, logges det som en sikkerhedshændelse, og denne forsynes med tilstrækkelige metadata til, at de tjenester der overvåger sikkerhedsbrud, kan anvende informationen og agere på den.

Sikkerhedsfunktionen hos udbydere af tillidstjenester og forretningstjenester bør med passende mellemrum undersøge loggen af adgangshændelser for spor af forsøg på sikkerhedsbrud som led i forebyggelse af sikkerhedsbrud, fx gennem datamining-teknikker, herunder maskinlæring. Derigennem kan indbruds forsøg afdækkes, og sikkerhedsforanstaltninger foretages og forebygges. Dette rapporteres også som en type sikkerhedshændelse til foderationen og til sikkerhedstjenester i foderationen. Samme sted kan tjenesteudbyderens sikkerheds-

funktion og udbyderne af brugerstyringstjenester hente de seneste erfaringer med sikkerhedshændelser eller spor af sikkerhedshændelser og anvende dette i deres forebyggende arbejde.

4.9. Områder for standardisering

Referencearkitekturen peger på, hvilke områder der skal være standarder for, at referencearkitekturen fungerer.

I afsnit 0 er beskrivelse af standarder på de udpegede områder. En detaljeret oversigt over obligatoriske og anbefalede standarder skal vedligeholdes på arkitegnguiden.digitaliser.dk

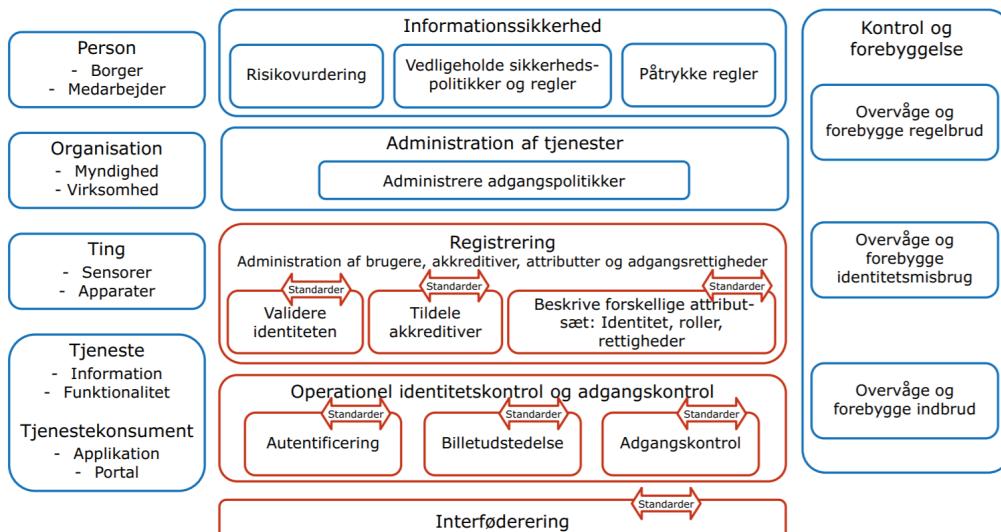

Figure 24 Områder for standarder for brugerstyring

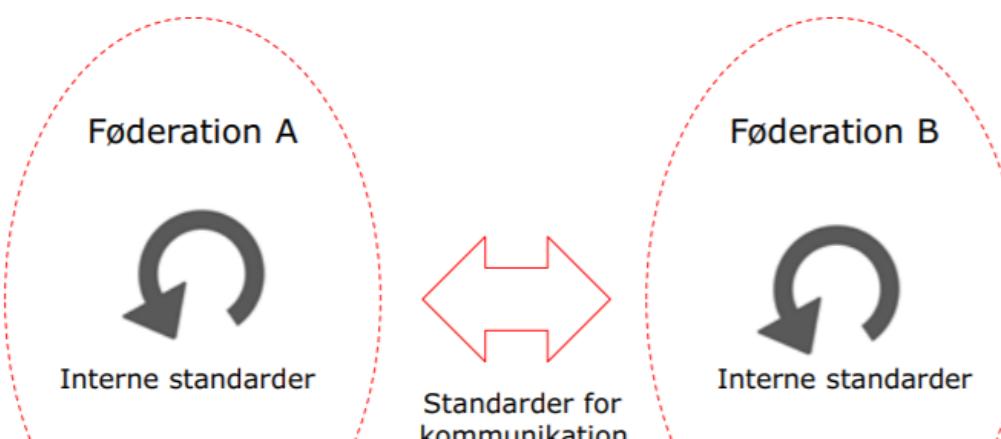
Note til figur: Pilene angiver områder for standarder

Der skal være **standarder for registrering af brugere, identifikationsmidler og attributter**. Disse standarder skal dække registreringskvaliteten (eIDAS, National Standard for Identiteters Sikringsniveau (NSIS), ISO29115, Kantara Identity Assurance Framework).

Der skal være **standarder for overførsel af data om autentificerede brugere** mellem autentifikationstjenester, login-tjenester/brokere og tjenester. Her bruges i dag fx OIOSAML standarden fællesoffentligt, mens flere domæner har defineret underprofiler med henblik på håndtering af lokale behov (det gælder på det kommunale område og på sundhedsområdet). På app-området er den dominerede standard OpenID Connect, men der er endnu ingen fællesoffentlig profilering heraf, hvilket skønnes nødvendigt, da den rene standard efterlader mange sikkerhedsvalg åbne.

Der er behov for **standarder i forbindelse med rettigheder og attributter**. Det drejer sig dels om standarder til at kommunikere med attributtjenester (SAML, OpenID Connect), dels at kommunikere mellem attributtjenester og forretningstjenester (fx XACML). Et andet aspekt er standarder for at indhente brugernes samtykke, når dette indgår i adgangsbeslutninger – her er UMA og OAuth muligheder.

Der er behov for **standarder for kommunikation mellem føderationer**. Disse skal identificeres og fastlægges i arbejdet med implementering af referencearkitekturen. Arbejdet i EU-regi (STORK og eIDAS) er baseret på SAML2-profiler.

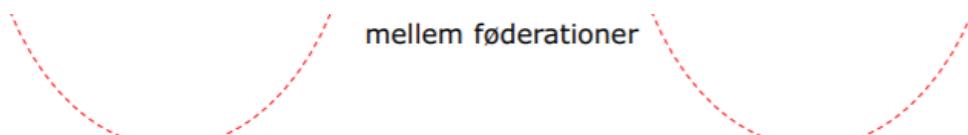

Figure 25 Kommunikation mellem føderationer

5. Målbillede? Implementering?

[Det var et afsnit vi undlod i 'deling af data og dokumenter' /madsh]

Dette afsnit beskriver det systemtekniske målbillede, de væsentligste komponenter og standarder.

Det er kendetegnende for brugerstyringsområdet, at området er veludbygget med en lang række føderationer, tekniske løsninger og standarder. Dette giver samtidig en udfordring med at sikre interoperabilitet på tværs af sektorer og domæner, idet nuværende praksis til en vis grad er opstået gennem decentralt knopskydning og lokal profilering af fælles standarder.

Der er derfor i forbindelse med referencearkitekturen behov for at etablere nye tekniske løsninger på få, be-

grænsede områder, idet de enkelte komponenter i målbilledet stort set er til stede. Der er fx behov for at etablere fæderationer og forbedre samspillet mellem fæderationer.

Der forventes desuden en fortsat øget specialisering af funktioner i økosystemet, hvilket kan føre til udvikling af nye standarder, til kommunikationen mellem komponenter samt løbende tilpasning af eksisterende standarder.

! Den tekniske målarkitektur BØR efterkommes i fællesoffentlige løsninger, i løsninger, der kommunikerer mellem offentlige sektorer, og i tjenester, der anvender fællesoffentlige løsninger. Den tekniske målarkitektur KAN efterkommes af løsninger i offentlige sektorer.

Det systemtekniske målbillede viser, hvor validering af og data om brugere og andre identiteter stilles til rådighed af brugerstyringstjenesterne til forretningsformål, ligesom de kan indgå i samspil med andre infrastrukturtjenester.

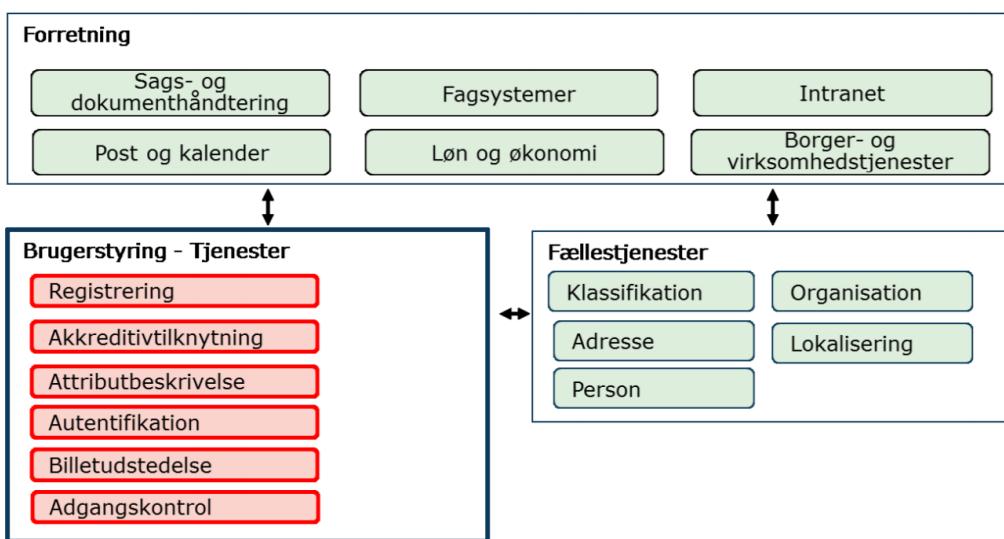

Figure 26 Brugerstyringstjenester i logisk sammenhæng

Brugerstyringstjenesterne skal gøre det muligt for forretningssystemerne at anvende og opdatere data om brugere til de mange forskellige formål, der er beskrevet ovenfor.

Brugerstyringstjenesterne kan indgå både i den enkelte organisations infrastruktur og i den nationale infrastruktur, hvor brugerstyringstjenesterne kan anvende fx tjenester for Klassifikation og Organisation, og hvor andre infrastrukturtjenester kan anvende brugerstyringstjenesterne.

Det systemtekniske målbillede tager udgangspunkt i, at der implementeres snitflader baseret på åbne standarder i de enkelte brugerstyringssystemer og i de øvrige systemer, der skal anvende brugerstyringstjenester.

5.1. En målarkitektur med identitetsbrokere

! Arkitektur med identitetsbrokere SKAL efterkommes i fællesoffentlige løsninger, mens øvrige løsninger i offentlige sektorer BØR efterkomme ovenstående.

En login-tjeneste er en brugerstyringstjeneste, der foretager autentifikation af brugere på vegne af forretningstjenester eller billetudstedere. Autentifikationen består som regel i at verificere et akkreditiv evt. ved at kontakte en akkreditivudsteder, men man kan også omveksle billetter, udstedt af andre login-tjenester (brokering). Ud over autentifikation kan login-tjenesten indhente yderligere information om brugeren hos attributjener, som indlejes i en billet, udstedt til forretningstjenesten. En login-tjeneste kan evt. også danne en session med brugeren med henblik på at etablere Single Sign-On.

En login-tjeneste kaldes også for en identitetsbroker. Ved at anvende en identitetsbroker opnår forretningstjenesten en løs kobling til brugerens akkreditive og hermed autentifikationstjenester. Forretningstjenesten skal blot forholde sig til, hvem brugeren er, og hvilke andre attributter (fx rettigheder) der står i biletten, samt sikringsniveauet for autentifikationen (jf. NSIS), men ikke hvordan brugeren er logget ind og med hvilke akkreditive. Dette betyder eksempelvis, at man kan indføre nye typer akkreditive eller nye snitflader til autentifikationstjenester uden at påvirke forretningstjenesterne. Et eksempel på dette var indførslen af NemID Javascript-løsningen i 2014. Her skiftede NemLog-in fra Java-implementeringen af NemID til JavaScript-implementeringen, og med ét slag var de over 200 offentlige tjenester tilsluttet NemLog-in overgået til den nye teknologi – uden at

a ændre én linje kode selv.

! Identitetsbrokere BØR kommunikere sikringsniveauet (eng: Level of Assurance) for autentifikation ved at indlejre en attribut i billetten, som angiver dette (hvor niveauet typisk er defineret i et trust framework som fx National Standard for Identitetters Sikringsniveau (NSIS)). Dette gælder for fællesoffentlige løsninger og tværoffentlige brugerstyringsløsninger.

Et andet væsentligt aspekt af den løse kobling er, at forretningsapplikationen ikke hårdkodes til at hente oplysninger om identiteter bestemte steder, men i stedet får dem leveret af infrastrukturen gennem den udstede billet. Herved har man frihed til at ændre i placeringen af attributter, uden at forretningstjenesterne påvirkes.

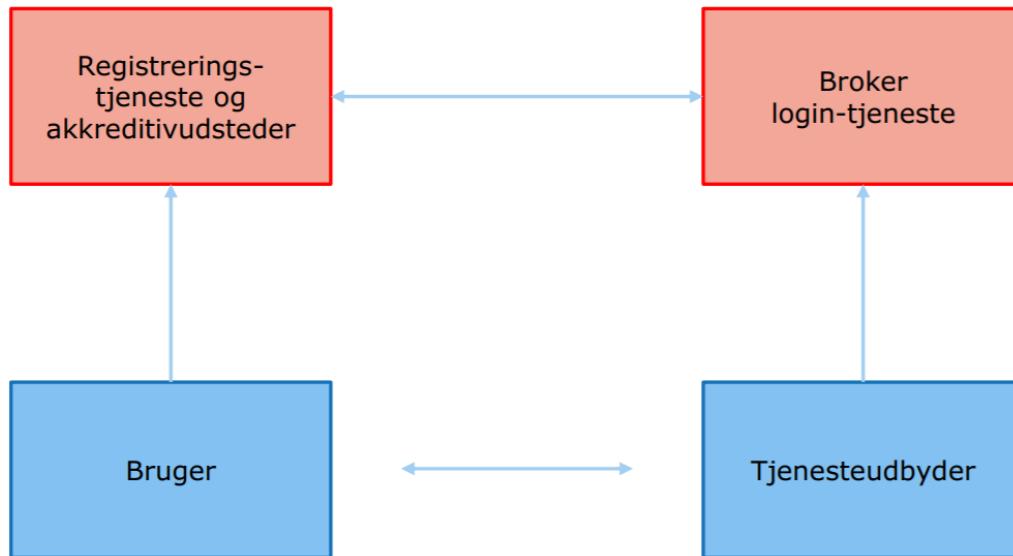

Figure 27 Broker-baseret arkitekturmødel

Denne model svarer til "four corner"-modellen for betalingskortinfrastrukturen, som vist på Figur 17 Arkitektur til betalingskortinfrastruktur, hvor kortholderen (svarende til identiteten) forbindes til betalingsmodtager (svarende til tjenesteudbyder) gennem kortudsteder (svarende til registreringstjeneste og akkreditivudsteder) og kortindløser (svarerende til broker). Modellen har vist sig meget skalerbar i praksis, både i forhold til antallet af aktører og i forhold til transaktioner.

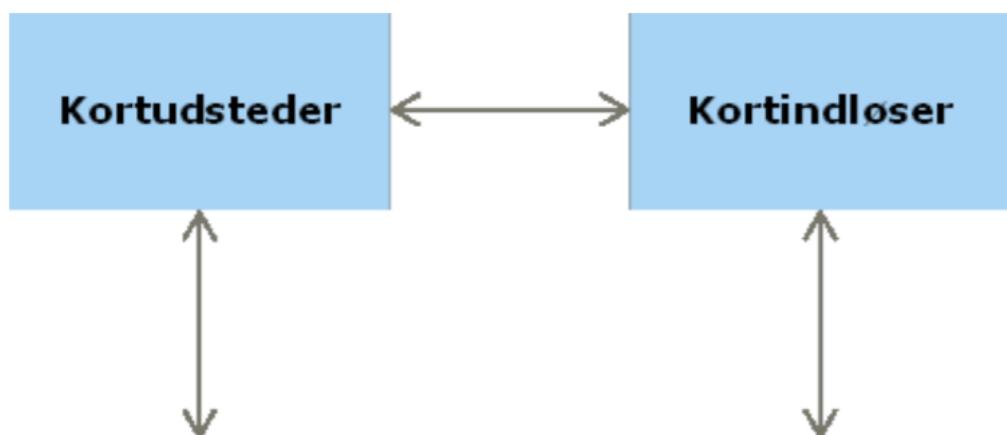

Figure 28 Arkitektur til betalingskortinfrastruktur

For langt hovedparten af offentlige tjenesteudbydere anvendes denne model, som nævnt, allerede med NemLog-in som identitetsbroker. Ligeledes fungerer sundhedsområdets SOSI STS som identitetsbroker.

Denne arkitekturmodel understøtter, at der er flere autentifikationstjenester, bl.a. som følge af eIDAS-forordningens krav om gensidig anerkendelse af elektroniske identiteter på tværs af EU-landegrænser. STORK2-projekts arkitektur kan umiddelbart implementeres ved at indarbejde funktionalitet hos en broker til at modtage eID fra andre EU-medlemsstater – en såkaldt eID-gateway. I Danmark er NemLog-in og danske eID gateway eksempler på identitetsbrokere, som benyttes mod alle offentlige nationale selvbetjeningsløsninger med behov for sikker identifikation, herunder løsninger på portalerne borger.dk, virk.dk og sundhed.dk. NemLog-in understøtter p.t. kun NemID som akkreditiv. Som andre eksempler kan nævnes Uni*Login, WAYF og ContextHandleren, som implementeres i regi af den fælleskommunale infrastruktur.

Hvis en broker eller login-tjeneste understøtter flere forskellige autentifikationsmekanismer, KAN der være et element af brugerinteraktion, hvor brugeren vælger login-mekanisme. Et eksempel på dette findes i WAYF-løsningen og i KOMBIT's fæderation, hvor brugeren normalt skal vælge, hvilken organisation han/hun tilhører for efterfølgende at autentificere mod dennes login-tjeneste, inden brokeren omveksler billetten til forretningsstjenesten.

Arkitekturmodellen betyder – som for betalingskort – at brugerne kan anvende flere forskellige akkreditiver fra flere registreringstjenester, og hver identitet kan have tilknyttet forskellige akkreditiver fra forskellige akkreditivudstedere. For tjenesterne betyder det, at de kun skal have forbindelse til en identitetsbroker, som så håndterer forbindelsen til forskellige registreringstjenester og akkreditivudstedere. Tjenesteudbyder behøver således ikke have kendskab til de enkelte registreringstjenester og akkreditivudstedere, men skal blot definere en politik for et ønsket veldefineret sikringsniveau.

Anvendelse af en broker-baseret arkitektur åbner desuden mulighed for, at tjenesteudbydere kan få mere relevante og branchespecifikke attributter for den konkrete kontekst, uden at registreringstjenester og akkreditivudstedere skal akkumulere en lang række informationer om brugerne. Dette kendes allerede i dag fra sundhedssektoren, hvor SOSI STS'erne fungerer som brokere og tilfører information om brugerne fra eksempelvis Sundhedsstyrelsens autorisationsregister.

Det er langt fra altid, at en rettighedstjeneste eller tjenesteudbyder har brug for entydigt at kende identifikation af brugeren/serviceaftageren for at kunne afgøre dennes adgang til en service. Ved et køb af billet til bus eller tog er der, som tidligere nævnt, et behov for at levere et bevis for betaling, men ikke nødvendigvis for kundens identitet. Et andet eksempel er løsninger, der blot har brug for at vide, om brugeren er myndig (alder>18) eller vedkommendes bopælskommune. Her BØR login-tjenesten/identitetsbrokeren nøjes med at sende relevante attributter videre til tjenesten og ikke data, der afløser brugerens identitet. Dette princip kaldes ofte for "minimal disclosure" (dataminimeringsprincippet) og er altså et udtryk for, at man af hensyn til brugerens privatliv sender den minimale mængde af information, som tjenesten har behov for. Som eksempel på denne tendens benytter OIOSAML 3.0 profilen som udgangspunkt et tjenesteudbyderspecifikt UUID som *identifier* for brugeren i den udstedte billet for at forebygge muligheden for, at en bruger kan spores på tværs af tjenester. For tjenester, der har lovhemmel og relevant behov, kan der dog stadig leveres en CPR-attribut i en OIOSAML 3.0 Assertion.

I forhold til en infrastruktur med flere registreringstjenester og akkreditivudstedere vil anvendelse af identitetsbrokere skjule kompleksiteten for den enkelte tjenesteudbyder. Anvendelse af en broker vil således minimere påvirkning af tjenesteudbyder ved ændringer i form af teknologiskift hos de eksisterende autentifikationstjenester og etablering af nye autentifikationstjenester.

Samtidig vil en tjenesteudbyder have mulighed for at indgå aftale med flere brokere med henblik på at sikre størst mulig oppetid.

Det skal bemærkes, at en registreringstjeneste eller akkreditivudsteder kan operere som identitetsbroker, lige-som en større tjenesteudbyder kan etablere egen broker-funktion. Endvidere kan brokere forbinde sig til andre brokere.

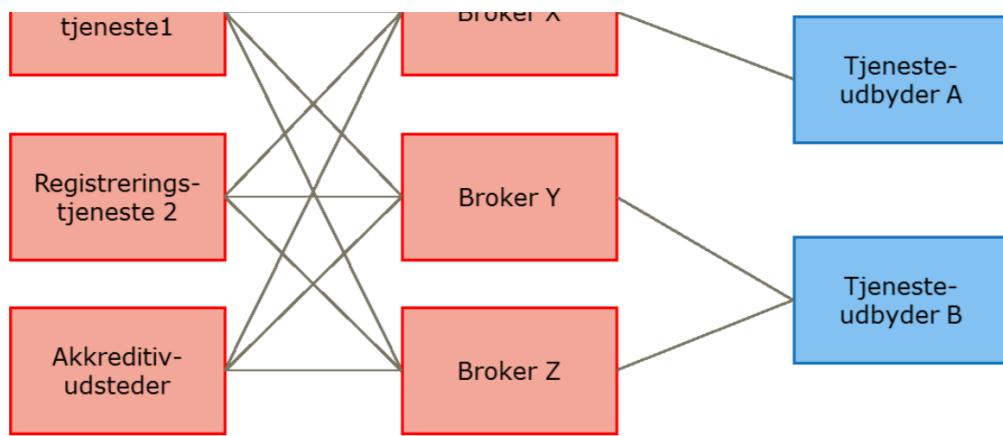

Figure 29 Arkitektur med flere registreringstjenester, en akkreditivudsteder og brokere

En brokerbaseret arkitektur kan indføres fleksibelt og gradvist, hvor tjenesteudbyder kan vælge at understøtte login og signering som en integreret del af egen tjeneste eller benytte en ekstern identitetsbroker. Introduktion af brokere kan baseres på frivillighed og med tiltag, der fremmer overgang til brug af brokere, herunder markedsføring af akkrediterings-/mærkningsordning af brokere. Alternativt kan der stilles krav om, at der benyttes en godkendt broker – fx indeholder National Standard for Identitetters Sikringsniveau (NSIS) krav til identitetsbrokere på forskellige sikringsniveauer. Ved brug af MitID løsningen som afløser NemID bliver det obligatorisk at anvende en broker, idet den enkelte tjenesteudbyder ikke selv får lov at integrere direkte med MitID-kernen.

Referencearkitekturen beskriver en løst koblet arkitektur, hvor mange forskellige aktører og løsninger skal arbejde sammen om en effektiv og sikker brugerstyring. Dette indebærer en lang række fordele i forhold til fleksibilitet, arbejdsdeling mv., men gør det også mere kompliceret at få et overblik over det samlede sikkerhedsniveau. Som tidligere beskrevet, vil den enkelte tjenesteudbyder være afhængig af en række brugerstyringstjenester (fx udstedere af akkrediteriver, logintjenester, identitetsbrokere, attributtjenester osv.). Et sikkerhedsbrud i én brugerstyringstjeneste eller forretningstjeneste kan i værste fald påvirke mange tjenester. Det gælder både i forhold til fortrolighed, integritet og tilgængelighed. Dette er et udtryk for det velkendte princip om, at en kæde ikke er stærkere end det svageste led. Omvendt kan man ved at bygge nogle fælles brugerstyringstjenester opnå en kritisk masse i udviklingen, og derved bygge dem stærkere end en enkelt udbyder af en forretningstjeneste selv har ressourcer eller viden til at etablere. I NSIS standarden håndteres tillidskæder ved, at det er det svageste led i kæden, som definerer det samlede sikringsniveau. En broker på sikringsniveau NSIS Betydelig kan fx ikke formidle autentifikationer på sikringsniveau NSIS Høj, selvom brugeren måtte kunne autentificere sig på niveau Høj.

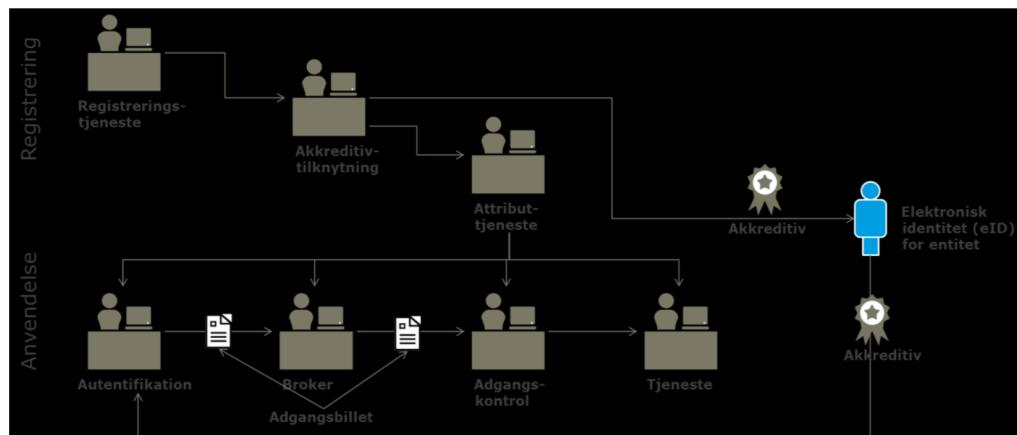

Figure 30 Sikkerhedskæder i fodereret brugerstyring

I en løst koblet og distribueret arkitektur er det derfor nødvendigt med fælles rammer for sikkerhed, der definerer roller og ansvar for de forskellige komponenter. Disse spillerregler er grundlaget for tilliden mellem parterne i arkitekturen og sikrer, at der ikke falder noget mellem to stole.

For *brugerstyringstjenester* som fx registreringstjenester, akkreditivudstedere, logintjenester/identitetsbrokere opstiller National Standard for Identiteters Sikringsniveau (NSIS) rammeværket en række sikkerhedskrav, knyttet til forskellige sikringsniveauer. Disse definerer et mål for kvaliteten af disse tjenester og har tilknyttet en række forskellige sikkerhedskrav samt krav til revision. For de løsninger, som udbydes fællesoffentligt (herunder NemID/MitID og NemLogin), fører Digitaliseringsstyrelsen endvidere et løbende tilsyn med leverandørerne og følger op på løsningernes sikkerhedsniveau.

For *forretningstjenester* er det udgangspunktet, at myndighederne ud fra en risikovurdering selv skal beslutte deres sikkerhedsniveau, hvilket også ligger i rollen som dataansvarlig i persondataloven. En sådan risikovurdering kan med fordel tage udgangspunkt i metodikken, defineret i ISO/IEC 27005, og styringen af informationssikkerhed kan med fordel tage afsæt i ISO/IEC 27001-standarden. Behandler forretningstjenesten personoplysninger og indebærer behandlingen sandsynligvis en høj risiko for fysiske personers rettigheder og frihedsrettigheder, er der tillige behov for gennemførelse af en konsekvensanalyse vedrørende databeskyttelse (også kaldet *Privacy Impact Assessment, PIA*). Databeskyttelsesforordningen fra EU (GDPR) stiller krav til indholdet af en sådan vurdering (Artikel 35), samt hvornår Datatilsynet skal konsulteres. En skabelon til formålet kan findes på Digitaliseringsstyrelsens hjemmeside(<http://www.digst.dk/informationssikkerhed/Konsekvensvurdering-for-privatlivet>). En sådan konsekvensanalyse kan identificere behov for yderligere sikkerhedsforanstaltninger, der skal implementeres i tjenesten.

Både risikovurdering og PIA kan afdække krav til sikringsniveaueret for de brugerstyringstjenester, som forretningstjenester benytter sig af – fx at brugerne skal autentificeres i henhold til et bestemt sikringsniveau i henhold til NSIS-standarden.

Derudover kan der i en fodereret infrastruktur være behov for at have fokus særligt på tværgående aspekter, hvor kompromittering af én tjeneste kan påvirke sikkerheden i en anden tjeneste:

- Når tjenester udstiller attributter eller andre stamdata, som bruges af andre tjenester til at træffe beslutning om afgørelser eller adgange, er det essentielt at afklare afhængigheder og forudsætninger. Et eksempel kunne være, at sårbarheder i et kildesystem kunne udnyttes til at få adgang til andre systemer (fx at falske data, plantet i et pasregister, udnyttes til at skaffe en identitet i en anden persons navn). Her er det relevant at foretage en tværgående risikovurdering og på forhånd klarlægge kvalitetskrav til de data, der anvendes, således at integriteten af de samlede processer bevares.
- Ved servicekald mellem tjenester, der indgår i en samlet forretningsproces, kan der være behov for at etablere og udveksle korrelations-ID'er, således at det bliver muligt ved brug af logfiler at efterforske hændelsesforløb på tværs af tjenester. Hvis hver tjeneste kun ser en lille delmængde af et hændelsesforløb, kan det være vanskeligt at opdage svindel.
- Hvis en tjeneste er afhængig af en anden tjeneste for kunne fungere, kan manglende tilgængelighed, fx som følge af DDoS-angreb, give kaskadeeffekter på tværs af infrastrukturen.
- Hvis sikkerheden i en tjeneste er afhængig af kontrolmiljøet på slutbrugerens enhed (fx en mobil enhed), kan der være særlige afhængigheder til den part, der udleverer/kontrollerer slutbrugerenhederne.
- Hvis en tjenesteudbyder undlader at implementere logout i tjenesten, betyder det, at en person med adgang til en brugers udstyr kan udnytte en session til at tilgå denne eller en anden tjeneste og fx få adgang til eller ændre data i tjenester og i registreringer vedrørende personen.

! Der er følgende krav til fællesoffentlige brugerstyringstjenester og forretningstjenester i den fællesoffentlige foderation. Dette er begrundet i standarder i konteksten for brugerstyring: ISO/IEC 27001, ISO/IEC 27005, EU's General Data Protection Regulation (GDPR) og den danske persondatalov:

- Tjenesteudbyder SKAL styre sikkerheden i egen tjeneste i forhold til fortrolighed, integritet og tilgængelighed.
- Tjenesteudbyder SKAL sikre, at udveksling af data (indgående og udgående) sker med tilstrækkelig sikkerhed.
- Tjenesteudbyder SKAL gennemføre risikovurderinger af, hvordan tjenestens placering i foderationen påvirker tjenestens sikkerhed – og hvordan tjenesten påvirker andre tjenesters sikkerhed og gennemføre de nødvendige tiltag.
- Tjenesteudbyder SKAL i relevant omfang informere andre aktører i foderationen om risikovurderinger og sikkerhedshændelser. Ovenstående regler SKAL følges af brugerstyringstjenester og forretningstjenester i

andre fæderationer.

5.2. Handleplan? Projektliggørelse?

5.3. Registrering af identiteter

Som tidligere beskrevet kan processer i forbindelse med at registrere identitet gennemføres på forskellige måder og med forskellig sikkerhed for sammenhæng mellem elektronisk identitet og en fysisk person eller anden entitet. Kravene på forskellige sikringsniveauer (*Levels of Assurance*) beskrives i et "trust framework", således at modtageren af en identitet kan matche dette mod deres risikoniveauer.

5.4. Standarder for registrering af identiteter

Der findes en lang forskellige og ukoordinerede mekanismer til registrering og navngivning af elektroniske identiteter. Hvis behovet for en mere sammenhængende infrastruktur skal understøttes, skal der ske en højere grad af standardisering under hensyntagen til privatlivsbeskyttelse.

I referencearkitekturen for fællesoffentlig brugerstyring er National Standard for Identiteters Sikringsniveau (NSIS) standarden fra Digitaliseringsstyrelsen den fælles referenceramme, der beskriver krav til de forskellige sikringsniveauer. Det skal bidrage til at sikre, at identiteterne er registreret med så høj kvalitet, at risiko for misbrug af identiteter (herunder identitetstyper) mindskes.

! Brug af National Standard for Identiteters Sikringsniveau (NSIS) SKAL efterkommes i fællesoffentlige løsninger og løsninger, der kommunikerer mellem offentlige sektorer, og BØR efterkommes af løsninger i offentlige sektorer. En identitetsløsning BØR fastlægger et krævet NSIS-sikringsniveau "Begrænset", "Lav", "Betydelig" eller "Høj" i forhold til anvendte akkreditiver og den samlede livscyklus. Dette muliggør en lettere integration mellem systemer, idet sikringsniveauer er umiddelbart sammenlignelige.

Der vurderes ikke behov for yderligere rammesætning om registreringsprocesser. Tværtimod er det hensigten i NSIS at åbne for et marked, hvor innovation og kreative løsninger kan opstå, blot de opfylder krav til de sikringsniveauer, de påberåber sig, og at udbyderne af brugerstyringstjenester påtager sig det ansvar, der er defineret i NSIS.

Der arbejdes fællesoffentligt med, hvordan der i praksis kan opnås de sikringsniveauer for registrering, som indgår i NSIS. Det sker i arbejdet med valide identiteter.

! Ved udstedelse af certifikater BØR semantik fra ETSI EN 319 412-1 anvendes, og det skal overvejes, om navngivning af brugere med fordel KAN genbruge denne semantik, også uden for en certifikatkontekst. Dette gælder særligt i de situationer, hvor brugere skal kunne tilbydes certifikater til signering, hvorefter navngivning er ens for en indledende autentifikation og den efterfølgende signering. Dansk Standard DS 844 er en alternativ standard for navngivning i certifikater. Denne SKAL FORLADES i nye løsninger, da den ikke i tilstrækkelig grad er fremtidssikret i en international sammenhæng.

5.5. Akkreditiver

Det væsentligste arkitekturprincip for akkreditiver er, at de er beskrevet på et sikringsniveau i henhold til National Standard for Identiteters Sikringsniveau (NSIS), og at de ikke er tæt bundet til brug i én forretningsstjeneste, men gennem en interoperabel sikkerhedsinfrastruktur, som principielt kan anvendes på tværs af alle tjenester.

Sagt på en anden måde: Integrationen mellem en forretningsstjeneste og et akkreditiv BØR ske via en mellemliggende logintjeneste/identitetsbroker for løsninger, der kommunikerer mellem offentlige sektorer.

De ovennævnte arkitekturprincipper sikrer en løs kobling og fleksibilitet, der muliggør innovation som fx i brugtagning af biometriske akkreditiver, uden at alle forretningsstjenesterne skal skrives om. Desuden opnås en hensigtsmæssig arbejdsdeling, hvor den enkelte forretningsstjeneste ikke behøver specialistviden om identitetssikring og sikker håndtering af akkreditiver.

I referencearkitekturen er det centrale, at flere registreringstjenester og akkreditivudstedere, leveret af både offentlige og private aktører, kan sameksistere i det digitale økosystem, og at forretningsstjenester ikke bør være tæt forbundet til en bestemt registreringstjeneste og en bestemt akkreditivudsteder, men kan acceptere adgang for brugere, uanset hvem der har registreret identiteten eller udstedt et akkreditiv. En forretningsstjeneste skal således primært forholde sig til, om identiteten er autentificeret på det krævede sikringsniveau, om udstederen af adgangsbilletten er en kendt brugerstyringstjeneste på dette niveau (som led i NSIS vil Digitaliseringsstyrelsen publicere anmeldte tillidstjenester på sin hjemmeside.) og inden for den aktuelle fæderation, samt

at brugeren i øvrigt opfylder adgangskravene (fx er tildelt adgangsgivende roller til tjenesten).

! Af hensyn til forsyningssikkerheden og grundlaget for digitaliseringen SKAL det offentlige etablere mindst en generel registreringstjeneste og en generel akkreditivudsteder i økosystemet – samtidig med at der er åbnet for alternative løsninger.

Med National Standard for Identiteters Sikringsniveau (NSIS) som tillidsramme og med eksistensen af standarder for attributter og protokoller vurderes det, at rammebetingelserne herfor er til stede.

Der findes dog huller i landskabet af registreringstjenester og akkreditivtjenester – særligt for børn og unge under 13/15 år, som p.t. ikke har nogen sikre id-løsninger (på NSIS sikringsniveau Betydelig). Der findes et initiativ i Digitaliseringsstrategien, som skal analysere mulighederne for sikre id-løsninger til børn. I forbindelse med implementering af en kommende løsning vil det være relevant, at denne udstilles gennem NemLog-in, UNI-Login eller andre identitetsbrokere.

! Understøttelse af notificerede eID-løsninger fra andre EU-lande SKAL ske gennem national eID-Gateway, der stilles til rådighed af Digitaliseringsstyrelsen. Løsninger, der skal servicere andre EU-borgere, SKAL afsøge muligheden for at anvende eID-Gateway'en til dette formål.

5.6. Attributter

Som tidligere nævnt, spiller attributter en vigtig rolle i brugerstyringen, dels som grundlag for beskrivelse af brugerne og deres kontekst, dels som grundlag for håndhævelse af adgangskontrol.

Nedenfor er givet eksempler på forskellige, vigtige kategorier af såvel identitetsattributter som beskrivende attributter:

- Identitetsattributter, der er specifikke karakteristika ved den identiteten (fx navn, adresse, CPR-nummer).
- Andre attributter om identiteten (fødselsdag, øjenfarve, biometri).
- Tildelte/udstede identifikationsnumre/registreringsnøgler (fx UUID, CVR-nummer, PID-, RID- eller FID-numre) eller tjenestespecifikke pseudonymer.
- Attributter, der beskriver relationer (repræsenterer virksomhed xyz).
- Rettighedsrelevante attributter (roller, rettigheder eller indhold af dataafgrænsninger, autorisation af læge/sygeplejerske/o.m.a for sundhedsprofessionelle).
- Kontekstafhængige attributter for en autentifikation (IP-adresse, devicetype, tidspunkt for login).
- Fuldmagter eller samtykker udtrykt som attributter.

Nogle attributter fastlægges i forbindelse med den indledende identitetsregistrering, mens andre etableres på andre tidspunkter af andre end en registreringstjeneste – eksempelvis i forbindelse med, at en brugeradministrator tildeler rettigheder, eller en attributtjeneste gør det på vegne af en føderation.

Der er vigtigt, at den fulde livscyklus for attributter håndteres, idet de kan ændre sig over tid. Det skal med andre ord være muligt dynamisk at tilføje attributter eller ændre deres værdier. Historisk har det eksempelvis vist sig problematisk at anvende X.509-certifikater til attributformidling, fordi et certifikat ikke kan ændres – og derfor skal der udstedes et nyt, hvis de underliggende attributter ændres.

I forbindelse med adgangskontrol af attributter i forretningstjenester er det vigtigt at forholde sig til attributternes kvalitet. Dette gælder særligt, når attributter anvendes som grundlag for beslutninger om adgang til følsomme data. I dag er der kun fælles rammer for visse attributters kvalitet – fx CPR-nummeret, CVR-numre eller de identitetsattributter, der håndteres gennem sikringsniveauerne i National Standard for Identiteters Sikringsniveau (NSIS). Da mange attributter sædvanligvis er stabile over tid, er det ofte tilstrækkeligt at kende kvaliteten af at-

tributter ved en tjenestes etablering og ved dialog med attributtjenesten at sikre sig, at der informeres ved ændringer i kvaliteten.

! Attributtjenester BØR udstille deklaration af kvaliteten af attributter, således at tjenester, der anvender attributter, har den nødvendige information om kvalitet.

Fællesoffentlige brugerstyringstjenester og forretningstjenester i fællesoffentlige føderationer, der anvender attributter, SKAL vurdere, om kvaliteten af attributter svarer til tjenestens behov.

I det fremadrettede arbejde med fællesoffentlig brugerstyring er der behov for at analysere videre i forhold til, på hvilke områder der er behov for fælles standarder for attributters kvalitet. Attributter defineres ofte inden for en bestemt sektor, men der kunne fællesoffentligt godt være mening i at specificere fælles mekanismer til at udtrykke og formidle kvalitsinformation, så dette kan udveksles på en interoperabel måde.

Forskellige forretningstjenester har behov for at modtage bestemte attributter for at kunne fungere, mens

Torskejelige login-tjenester/identitetsbrokere og attributtjenester kan levere forskellige sæt af attributter til bestemte identiteter. Disse sæt af attributter kan beskrives eksplisit som en del af snitfladen, så sikkerhedsinfrastrukturen kan foretage en automatisk orkesttring.

Eksempelvis kan en identitetsbroker evaluere tjenestens attributbehov og herefter kontakte et antal andre login-tjenester/identitetsbrokere og supplerende attributtjenester, som tilsammen kan levere de ønskede attributter, hvorefter brokeren udsteder en samlet adgangsbillet mod tjenesten med foreningsmængden af attributter.

I den nuværende fællesoffentlige brugerstyringsinfrastruktur er der en begrænset dynamik i orkesttringen af attributter, og det er fx ikke direkte muligt at tilkoble en ny ekstern attributtjeneste til NemLog-in (kræver udvikling). Det kan derfor i det videre arbejde være relevant at se på mulighederne for en mere dynamisk håndtering af attributter, som følger ovennævnte arkitekturnprincipper. Desuden kan det være relevant at give personbrugerne transparens og medejerskab for deres attributter, fx ved at etablere en brugerprofilside på NemLog-in eller borger.dk, hvor brugerne kan se (og for visse indtaste/rette) attributter samt styre præferencer for deling af attributter mellem tjenester.

Endelig er der en fællesoffentlig udfordring i håndtering af CPR-nummerattributten. Mange forretningstjenester har en hård binding til dennes nuværende form, hvilket gør det vanskeligt at skifte den ud, grundet det kommende udløb af numre. I den forbindelse definerer OIOSAML 3.0 profilen i stedet brug af CPR UUID'er, således at tjenester kan påbegynde migrering til disse.

! Nye forretningstjenester (og moderniseringer af eksisterende) tjenester, der anvender fællesoffentlige løsninger, BØR benytte et design, hvor CPR-nummeret kan skifte form, uden at tjenestens forretningslogik bryder sammen.

5.7. Brugerkataloger

Et brugerkatalog indeholder informationer om et sæt af brugeridentiteter (evt. både personbrugere og tjenestekonumenter), typisk i form af attributter og i mange tilfælde også information til brug for validering af akkreditiver for en brugerkonto. Et velkendt eksempel er *LDAP Directories* (som fx Active Directory), der både udstiller services til brugerautentifikation, til at hente attributter, og som har en veldefineret administrationsstruktur.

Brugerkataloger etableres i mange kontekster som fx:

- Et brugerkatalog til en bestemt applikation (applikationens brugerdatabase).
- Et brugerkatalog for en organisation eller virksomhed.
- Brugerkataloger knyttet til et bestemt domæne (fx som i UNI>Login).
- Fællesoffentlige brugerkataloger (fx brugerbasen i NemLogin).

Traditionelt har *enterprise directories* været en del af centralnervesystemet i større virksomheders systeminfrastrukturer, og i de senere år er der opstået en stigende tendens til at etablere brugerkataloger i skyen med henblik på at understøtte økosystemet af cloud-applikationer.

I referencearkitekturen indgår brugerkataloger ikke som selvstændige tjenester, men de udstilles gennem veldefinerede snitflader som logintjenester/identitetsbrokere eller attributtjenester med henblik på at etablere den ønskede løse kobling. Brugerkataloger opfattes med andre ord som en privat implementering af disse typer af tjenester, og der bør ikke i udgangspunktet skabes tætte koblinger til brugerkataloger gennem brug af deres leverandørspecifikke snitflader. En tydelig tendens mod den mere løst koblede model kan observeres med Active Directory, hvor man for år tilbage ofte koblede organisationer sammen via proprietære mekanismer, der kunne forbinde AD'er. I dag anvendes i langt højere grad *Federation Services*, hvor sammenkoblingen sker via foderationsprotokoller som SAML, OpenID Connect mv.

Referencearkitekturen kommer ikke med specifikke anbefalinger til, hvilke brugerkataloger der skal etableres – men fokuserer hovedsageligt på, hvordan de udstilles. Behov for brugerkataloger vil således i høj grad afhænge af lokale forhold, herunder behov for organiseringen af brugeradministration.

Som en god praksis (og som det fremgår af Princip: Administration af brugere flyttes så vidt muligt ud af fagaplikationer) bør brugere i en organisation i udgangspunktet oprettes i så få brugerkataloger som muligt med henblik på at effektivisere brugeradministrationen og sikre et centralt overblik. Dette gælder løsninger, der finansieres og fungerer inden for den offentlige sektor.

Som eksempel på mitigering af problemstillingen med mange, adskilte brugerkataloger (siloer), etablerer mange organisationer såkaldte Identity Management-løsninger, som kan skabe sammenhæng mellem mange brugerkataloger gennem processer, teknisk provisionering og adapters. Herved kan man oprette, administrere og nedlægge brugere centralt og automatisk få de nødvendige opdateringer kommunikeret til applikationer og infrastruktur. Dette er dog i mange sammenhænge udtryk for applikationernes manglende modenhed inden for brugerstyring (de fastholder et lokalt brugerkatalog som deres eneste verdensbillede), og løsningen med provi-

sionering og applikationsspecifikke adapters fastholder den tætte binding frem for at løse det underliggende problem og skabe en åben, løst koblet arkitektur.

I den fællesoffentlige brugerstyring findes et centralt brugerkatalog for virksomheder i form af NemLog-in/Brugeradministration, der i Nemlog-in3 erstattes med en samlet komponent til erhvervsidentitetsadministration (EIA). Hensigten med dette er at garantere danske virksomheder adgang til mindst et brugerkatalog, da særligt mindre virksomheder ikke kan forventes selv at kunne etablere en sådan infrastruktur. Med NemLog-in3 får større virksomheder kan vælge at bruge deres eget lokale brugerkatalog, også i forbindelse med administration af adgang til offentlige løsninger.

5.8. Authentifikation

Autentifikation er de processer, hvor en bruger anvender sine akkreditiver, og hvor en autentifikationstjeneste (ved login) dels garanterer, at de fremviste akkreditiver tilhører den identitet, de er udstedt til, dels kontrollerer, hvilke sikringsniveauer registrering og akkreditivudstedelse er kendtegnet ved. Det aktuelle sikringsniveau er altid det laveste af de to konstaterede sikringsniveauer.

Det centrale i referencearkitekturen i forhold til autentifikation er dels at fastlægge standarder for overførsel af autentificerede identiteter til en tjenesteudbyder og mellem autentifikationstjenester, login-tjenester/brokere og forretningstjenester, dels at autentifikationen kan være en del af en login-tjeneste/identitsbroker.

5.9. Standarder for overførsel af autentificerede brugere

! I dag anvender NemID XMLDSig i forbindelse med autentifikation, hvor særligt det indlejrede OCES-certifikat er kilde til attributter om brugeren. XMLDSig BØR FORLADES fremadrettet og ikke danne grundlag for en fodereret løsning, idet der findes protokoller, der i højere grad er velegnede til dette formål.

NemLog-in anvender den fællesoffentlige OIOSAML-profil af SAML 2.0- standarden til overførsel af data om autentificerede brugere til tjenesteudbydere, som er tilsluttet NemLog-in. Til brug i NemLog-in3 er profilen moderniseret til versio 3.0. Profilen understøtter scenariet, hvor en personbruger via en browser logger på en webapplikation. Til repræsentation af roller og rettigheder i SAML Assertions benyttes søsterprofilen OIO Basic Privilege Profile. Ud over NemLog-in er OIOSAML og OIO Basic Privilege Profile grundlaget for en række løsninger i specifikke domæner som fx systemerne til adgangsstyring i den fælleskommunale rammearkitektur. Hensigten med OIOSAML er at sikre interoperabilitet gennem fastlåsning af visse valg i SAML – men samtidig åbne for, at specifikke sektorer kan definere deres egne underprofiler ved fx at definere domænespecifikke attributter.

! OIOSAML og OIO Basic Privilege Profile har status af anbefaede fællesoffentlige standarder og BØR som minimum følges, når der er behov for håndtering af eksterne brugere i webapplikationer. Dette gælder for fællesoffentlige løsninger og tjenester, der anvender fællesoffentlige løsninger.

Der er tale om modne standarder med en stor udbredelse i den offentlige sektor. Her kan det bemærkes, at OIOSAML specificerer udvekslingsmekanismen (protokollen), men er åben for tilføjelse af sektorspecifikke attributter. Et eksempel på dette er sundhedsområdets underprofiler.

Som supplement til OIOSAML findes OpenID Connect-standarden samt OAuth 2.0, der begge er internationale, åbne standarder med en vis markedsudbredelse. OpenID Connect kan løse de samme use cases som SAML 2.0, men benytter mere moderne teknologier, som bl.a. er velegnede i forbindelse med apps på mobile enheder. Der findes få fællesoffentlige profiler af OpenID Connect og OAuth 2.0 - bl.a. OIO IDWS REST profilen. Det skal endvidere bemærkes, at en brugerautentifikation i disse standarder kan anvende SAML, så derfor kan eksisterende løsninger sameksistere (indpakkes i) de nye standarder. OpenID Connect har status af kommende standard, som på sigt forventes at supplere eller tage over efter SAML.

! For fællesoffentlig infrastruktur BØR standarden OpenID Connect på kort til mellemlangt sigt tilbydes som et supplement til SAML 2.0 services, således at de forretningstjenester, der har behov for det, kan udnytte de nye muligheder – men uden at alle tvinges til det.

Indtil der er etableret fællesoffentlige profiler af OpenID Connect, er der dog en vis risiko for, at forskellige partners implementeringer ikke vil være interoperable eller have samme sikkerhedsniveau, hvilket kan give udfordringer i tværgående sammenhænge. OpenID Connect er en profil af OAuth 2.0, og denne profil *anbefales* i stedet for brug af den rene OAuth 2.0-standard, da OpenID Connect i højere grad er kompatibel med referencearkitekturens principper om foderering.

Herudover kan det nævnes, at Microsoft og IBM har udviklet hhv. UProve og IdentityMixer, som er protokoller med særlige privacy-egenskaber. Anvendelse af disse teknologier er beskrevet i diskussionspapiret "Nye Digitale Sikkerhedsmodeller"(<https://digitaliser.dk/resource/781482>) fra IT- og Telestyrelsen som et alternativt og innovativt bud på, hvordan en sikkerhedsarkitektur kan designes. Ingen af disse teknologier har endnu vundet markedsudbredelse (ikke engang i de respektive leverandørers egne produkter), og de BØR derfor endnu IKKE

anvendes til andet end specialsituationer, som ikke kan løses med andre mere mainstream teknologier.

Kantara har defineret en protokol for administration af rettigheder kaldet User Managed Access (UMA). Denne har støtte fra en lang række internationale aktører (bl.a. Google), men har endnu ikke vundet markedsudbrede. Ud fra en modenhedsbetragtning er UMA endnu ikke en anbefalet standard, men blot en kommende standard, som bør følges tæt i den fællesoffentlige brugerstyring. I givet fald er UMA interessant som en model for at give slutbrugerne kontrol med adgangen til deres ressourcer, og den bør derfor i de kommende år overvejes i forbindelse med løsninger til fuldmagter og samtykker.

5.10. Login-tjenester/Identitetsbrokere

En login-tjeneste/identitetsbroker er en tjeneste, der på vegne af forretningstjenester foretager en eller flere brugerstyringstjenester:

- Autentifikationen gennem at verificere et akkreditiv evt. ved at kontakte en akkreditivudsteder og herfra modtage en adgangsbillet.
- Omveksle adgangsbilletter, udstedt af andre login-tjenester/identitetsbrokere.
- Indhente yderligere information om brugeren hos attributtjenester og berige adgangsbilletten.
- Evt. danne en session med brugeren med henblik på at etablere Single Sign-On (SSO).

Der er en række udfordringer, der skal håndteres i forbindelse med anvendelse af identitetsbrokere.

I forhold til en model, hvor tjenesteudbydere er koblet direkte til registreringstjenester og akkreditivudstedere, er der med introduktion af brokeren endnu en part, der kan påvirke den samlede oppetid for tjenesteudbyderen i negativ retning. Den enkelte tjenesteudbyder kan mitigere risikoen ved at indgå aftale med flere brokere, som illustreret for tjenesteudbyder B i Figur 18 Arkitektur med flere registreringstjenester, en akkreditivudsteder og brokere.

Der skal etableres en forretningsmodel, der understøtter anvendelse af brokerfunktion. Forretningsmodellen skal gerne gøre det fordelagtigt for registreringstjenester, akkreditivudstedere og brokere at indgå aftaler og skal desuden minimere risikoen for udnyttelse af en dominerende stilling på markedet for hhv. registreringstjenester, akkreditivudstedere og brokere. National Standard for Identiteters Sikringsniveau (NSIS) rammeværket indeholder, som nævnt, krav til sikkerhed og revision for identitetsbrokere, der kan regulere de sikkerhedsmæssige aspekter.

! For at opnå en sikker og omkostningseffektiv integration for tjenesteudbydere og for at understøtte konkurrencen på markedet SKAL en identitetsbroker som minimum udstille en eller flere veldefinerede, åbne og standardiserede interfaces til tjenesteudbydere. Dette kan typisk være et SAML2 (som kendes fra NemLog-in) og/eller OpenID Connect.

Tilsvarende SKAL der stilles veldefinerede interfaces til rådighed for digital signering

I den tværoffentlige brugerstyringsinfrastruktur er der fortsat behov for en identitetsbroker. Denne opgave løses i dag af NemLog-in, som er implementeret for det offentlige af Digitaliseringstyrelsen.

! Der SKAL fortsat være en broker som NemLog-in i den fællesoffentlige brugerstyringsinfrastruktur.

I andre sektorer er der tilsvarende brokere. Det er fx SOSI STS'er i sundhedssektoren, og WAYF i uddannelses- og forskningssektoren. For andre sektorer er bestemmelserne om brokere vejledende.

5.11. Standarder for kommunikation mellem føderationer

Ved kommunikation mellem føderationer (interføderation) benyttes normalt de samme standarder/protokoller som inden for et domæne (fx SAML eller WS Trust), og der vurderes generelt ikke at være væsentlige behov for yderligere standardisering på området. Som eksempel kan nævnes, at EU-føderationen i regi af eIDAS baseres på en SAML-profil.

De primære udfordringer ved interføderation opstår, når hvert domæne har etableret egne domænespecifikke attributter, domænepolitikker eller har egne sikringsniveauer, der ikke er kompatible. Her kan NSIS (og eIDAS) løse udfordringen med fælles sikringsniveauer, mens der ikke findes generelle standarder for oversættelse mellem domæners attributter og politikker. Et første skridt i den retning kunne være at etablere fælles vokabularer (fx i stil med OIO Organisation og ISA Core Vocabularies(http://ec.europa.eu/isa/ready-to-use-solutions/core-vocabularies_en.htm) som findes i EU-regi). Dette arbejde har dog mere karakter af datastandardisering og semantiske modeller og vurderes ikke nødvendigvis som hjemmehørende under brugerstyringsarbejdet.

5.12. Fælles løsning til fuldmagter

• • • • • Funktioner og funktionaliteter

En fælles løsning til digitale fuldmagter gør det muligt for borgere og virksomheder at lade en repræsentant agere på deres vegne i en onlinetjeneste. Dette muliggør både at yde god digital service, som tager hensyn til it-svage borgere, og samtidig at fx forvaltningslovens krav til partsrepræsentation kan opfyldes.

Hovedfunktionerne i en digital fuldmagtsløsning er:

- Funktionalitet til digital afgivelse af fuldmagt gennem et selvbetjeningsforløb (inkl. udpegningsmodtagelse, indhold af fuldmagt, gyldighedsperiode og signering af fuldmagt).
- Funktionalitet til at få overblik over afgivne og modtagne fuldmagter.
- Funktionalitet til at tilbagekalde en fuldmagt.
- Funktionalitet for en tjeneste til at definere de ”fuldmagtspakker”, som beskriver indholdet af de fuldmagter, der kan afgives til tjenesten (fx roller til tjenesten).
- Funktionalitet til, at en betroet medarbejder kan indtaste en fuldmagt på vegne af en (it-svag) borger – fx på baggrund af en underskrevet papirblanket.
- Integration med identitetsbrokere, så fuldmagter kan indlejres i udstedte adgangsbilletter til tjenester.
- API'er for tjenester til at batch-hente fuldmagter.

En fællesoffentlig løsning er i dag etableret i regi af NemLog-in, kaldet 'Digital Fuldmagt'. Løsningen findes i to forskellige varianter, der er målrettet til forskellige brugssituitioner:

- En løsning til Erhvervsfuldmagt i NemLog-in/Brugeradministration (FBRS).
- En løsning til Borgerfuldmagt (selvstændig brugergrænseflade).

For begge løsningers vedkommende vil afgivelse af en fuldmagt resultere i, at adgangsbilletten tilhørende identiteten for repræsentanten markeres, at der er delegeret en rettighed (privilegie) fra fuldmagtsgiver. Digitale fuldmagter udmøntes med andre ord som en delegering af rettigheder til en tjeneste, udtrykt som attributter i en adgangsbillet – og dermed benytter de grundlæggende byggeblokke, der allerede findes i arkitekturen. Herved er det væsentligt lettere for tjenester at tage fuldmagtsfunktionaliteten i brug, idet eksisterende grænseflader og integrationer med NemLog-in genanvendes. Konkret består disse i OIOSAML profilen, og delegeringen udtrykkes via OIO Basic Privilege Profile.

I den nuværende løsning vil en fuldmagt bestå i en delegering af en statisk rolle i en tjeneste, som fx kunne være ”se sag”, ”indsend ansøgning”, ”ansøg om tilskud” etc. Der er p.t. ikke mulighed for at udtrykke dataafgrænsninger i kombination med rollen, hvilket kunne udtrykke mere finkornede og præcise fuldmagter (fx ”se sagsnr. AZ-7291”). Fuldmagtsløsningen skal med andre ord også respektere dataafgrænsninger, som beskrevet i afsnittet om adgangskontrol. Dette er dog et identificeret videreudviklingsønske, som forventes at blive realiseret.

Endelig kan det nævnes, at den nuværende fuldmagtsløsning i regi af NemLog-in hidtil har været frivillig at anvende for offentlige tjenester. Denne referencearkitektur skærper dette til et ”bør”.

! I henhold til arkitekturprincipperne om at genbruge løsninger og anvende fælles standarder BØR fuldmagtsløsningen anvendes for borgerrettede løsninger, der finansieres og fungerer inden for den offentlige sektor.

Dette sikrer genbrug, strømlining af infrastrukturen og ensartet brugeroplevelse og giver borgere og virksomheder mulighed for at få en central indgang til alle deres fuldmagter på tværs af tjenester. Dette vil formentlig indebære, at NemLog-in's fuldmagtsløsning videreudvikles funktionelt, så behov i langt de fleste sektorer og løsninger kan understøttes.

5.13. Brugerstyring for tjenestekonsumenter og fysiske apparater og sensorer

Hovedparten af ovenstående beskrivelser adresserer brugerstyring for personbrugere, dvs. fysiske personer eller fysiske personer associeret med en juridisk person. Dette område har været første bastion i arbejdet med fællesoffentlig brugerstyring, men der er i stigende grad behov for at løse de samme udfordringer i forbindelse med systembrugere – altså identiteter, der repræsenterer et IT-system, der fx opträder som tjenestekonsument, og som tilhører en organisation eller en person.

Eksempler på dette kan være server-til-server kommunikation mellem myndigheder, apps eller rige klienter, der kalder et API på vegne af en bruger (fx tilgår brugerens profil og data), softwarerobotter, telemedicinsk udstyr installeret i en patients hjem, der indrapporterer måleværdier, eller fjernstyring af kontrollenheder i energisektoren.

Dette område er karakteriseret ved en stor diversitet i behov og muligheder – og mangel på fælles standarder og løsninger på tværs. Der eksisterer således standarder og løsninger inden for specifikke områder, men ikke nogen universelle, der dækker bredt. Som eksempel kan nævnes, at National Standard for Identiteters Sikringsniveau (NSIS) standarden ud fra betragtninger om lav modenhed på området eksplisit har fravalgt at be-

handle identiteter for systemer og enheder og alene fokusere på personbrugere. Nedenfor gives et overblik over de væsentligste løsninger og standarder, og der peges på områder, der bør arbejdes videre med i den videre proces.

Den klassiske tilgang for sikring af systemkommunikation har været at sikre punkt-til-punkt forbindelser med X.509-certifikater, passwords, SSH-nøgler etc. afhængigt af den valgte kommunikationsprotokol. Det er eksempelvis muligt i den nuværende fællesoffentlige identitetsinfrastruktur at få udstedt OCES-funktionseller virksomhedcertifikater og benytte dem til system-til-system kommunikation ved at udveksle den offentlige nøgle med modparten. Dette giver en simpel og isoleret løsning for en konkret integration, men kan i større infrastrukturer hurtigt lede til et ustruktureret og uhåndterbart virvar af punkt-til-punkt sikringer, som ingen har overblik over, og som er usammenhængende og ufløksibelt i forhold til ændringer i infrastrukturen. Uden videre tiltag og en fælles arkitektur er der derfor stor risiko for fragmentering og mangel på sammenhæng og interoperabilitet.

5.14. Standarder for identitetsbaserede webservices

Der er identificeret følgende emner til det videre arbejde med fællesoffentlig brugerstyring, hvor identiteten er en tjenestekonsument eller et fysisk apparat eller sensor:

- Fællesoffentlige profiler af nye standarder som OAuth 2.0/OpenID Connect og -mønstre for håndtering af apps via disse.
- Understøttelse af nye profiler via services i infrastrukturen (primært NemLog-in).
- Etablering af brugergrænseflade for brugeren, der giver overblik over, hvilke apps de har autoriseret til hvad (inkl. mulighed for at tilbagetrække autorisation).
- Videre analyser i forhold til Internet of Things, herunder om app-modeller kan bruges, eller der skal udvikles separate løsninger for disse enheder.
- Videre analyser i forhold til anvendelse af den nuværende PKI-infrastruktur for IoT (herunder FOCES/OCES-certifikater i særlige profiler, målrettet specifikke sektorer).

Det skal bemærkes, at visse sektorer har helt specielle krav, der bedst opfyldes med højere grad af decentralisering. Elsektoren baserer eksempelvis den kommende sikring og brugerstyring af enheder på standarderne IEC 61850 og IEC 62351, der anvender punkt-til-punkt forbindelse ved brug af X.509v3. Det kan med rimelighed antages, at resten af forsyningssektoren vil kunne anvende samme model som elsektoren.

5.15. Perspektivering

Bilag

Ordliste

Nedenstående liste forklarer betydningen af de væsentligste ord og begreber, der indgår i den tværoffentlige referencearkitektur for brugerstyring.

Ord, der er markeret med *kursiv*, er ord, hvor definitionen kan findes på ordlisten.

Brugerrolle Rolle der udgøres af en eller flere *adgangsrettigheder* til et eller flere it-systemer, som en bloc tildeles til en bruger. Brugerroller anvendes til at afgøre, hvilke handlinger en bruger må udføre i et it-system. Bruger-

rollen fastlægger de *adgangsrettigheder*, som brugeren er tildelt. Brugere tilknyttes til roller og opnår *adgangsrettigheder* ved at være rolleindehaver. Brugerroller er grupperinger af *adgangsrettigheder*. Der er ikke nødvendigvis sammenfald mellem brugerroller og brugerens profession, stillingsbetegnelse mv.[IT- & Telestyrelsen, Begrebsmodel til brugerstyring]

Brugerrollerrestriktion En begrænsning som specificerer, hvad en *brugerrolle* må bruges på. Et typisk eksempel er en såkaldt *dataafgrænsning*, som angiver hvilke dataobjekter (fx sager) som en given rolle må anvendes på (fx rollen *læs sag afgrænset til sag med nummeret xyz*). I RBAC samt OIO Basic Privilege Profile benævnes dette for en *constraint*.[IT- & Telestyrelsen, Begrebsmodel til brugerstyring]

Brugerrolletildeling Angivelse af de *brugerroller* som en bruger er tildelt evt. med tilhørende *brugerrollerrestriktioner*. Brugerrolletildeling anvendes til at definere en brugers *brugerroller* med de begrænsninger (*brugerrollerestriktioner*), der måtte være i forhold til anvendelsen af brugerrolen. I OIO Basic Privileg Profile anvises hvordan brugerens roller kan udtrykkes i et en SAML Assertion.[IT- & Telestyrelsen, Begrebsmodel til brugerstyring]

Brugerstyring Brugerstyring anvendes bredt i denne tværoffentlige strategi og referencearkitektur for brugerstyring. Betegnelsen omfatter både *adgangskontrol* og administration af identiteter, akkreditiver, attributter og *adgangsrettigheder*, herunder det der på engelsk betegnes Credential and Identity Management (CIM), Identity Rights Management (IRM), Access Control (AC) og Identity and Access Management (IAM/IdAM). Brugerstyring dækker således opgaver i forbindelse med *indrullering, autentificering, autorisation, billetudstedelse, adgangskontrol osv.*

Certificate Authority (CA) En betroet enhed, der udsteder certifikater til identificerede og registrerede parter (se også *registreringsmyndighed*). Opgaverne og ansvarsområderne tilhørende en CA er opdelt i Identity Proofing Service (IPS) og Credential Management Service (CMS).[]

Certifikat En elektronisk attest, som angiver certifikatindehaverens offentlige nøgle sammen med supplerende information, og som entydigt knytter den offentlige nøgle til identifikation af certifikatindehaveren. Et certifikat skal signeres af et certificeringscenter (CA), som derved bekræfter certifikatets gyldighed.[OCES certifikatpolitikker]

Certifikatudbyder, Certifikatudsteder, Certificeringscenter En fysisk eller juridisk person, der er bemyndiget til at generere, udstede og administrere certifikater (jf. *identitetsudbyder*). Se også *Certificate Authority*.[OCES certifikatpolitikker]

CredentialSynonym for attribut.[]

ClaimSynonym for Akkreditiv.[]

Credential Management ServiceService der varetager udstedelse og vedligeholdelse af akkreditiver gennem hele deres livscyklus.[Fællesoffentlig eID i regionerne - Definition af begreber og termer]

Credential Service Provider (CSR)Se Udsteder af akkreditiv.[]

DelegeringOmhandler personers adgang til at benytte medhjælp, dvs. under ansvar og efter instruktion og under tilsynspligtig uddelegeres nogle af den uddelegerendes rettigheder. Karakteristisk for delegering er, at der er tale om en person, der instruerer en anden i at handle på sine vegne. Med delegeringen kan der følge en pligt til at instruere og kontrollere. Der stilles derfor krav om, at man skal kunne se, hvem der handler på hvis vegne ved centrale opslag.[Fællesoffentlig eID i regionerne - Definition af begreber og termer]

Digital identitetEn digital persona repræsenteret (entydigt) ved et sæt af attributter. En entitet kan have mere end en identitet.[Informationsordbogen]

Digital SignaturAnvendes om første generation af offentlige certifikater til elektronisk service (OCES). Et matematisk skema til at bevise autenticiteten af en digital besked eller dokument. Digitale signaturer dannes

ved brug af asymmetrisk kryptering og hashfunktioner. Anvendes ikke synonymt med eSignatur.
[Informationsordbogen]

eIDASElectronic identification and trust services. EU-forordningen om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner.[eIDAS]

Elektronisk IdentitetSe *Digital Identitet*.[]

Elektronisk signaturData i elektronisk form, der er vedhæftet eller logisk tilknyttet andre data i elektronisk form, og som anvendes af underskriveren til at skrive under med.[EU 910/2014 Fællesoffentlig eID i regionerne - Definition af begreber og termer]

Elektronisk identifikationsmiddeEt elektronisk eller fysisk objekt/genstand, der kan anvendes til at gennemføre en autentifikation af en identitet. Eksempler kan være brugernavn/kodeord, et NemID nøglekort, et certifikat med tilhørende privat nøgle, et SAML token etc. Betegnes også for Akkreditiv.[National Standard for Identitetters Sikringsniveauer (NSIS)]

Elektronisk signaturgenereringssystem Konfigureret software eller hardware, der bruges til at generere en elektronisk signatur.[EU 910/2014 Fællesoffentlig eID i regionerne - Definition af begreber og termer]

ID-tjeneste En betroet tjeneste, som leverer en eller flere af de processer, som er underlagt krav i (NSIS). Dette kan fx være identitetssikring, udstedelse af elektroniske identifikationsmidler eller drift af en broker. Bemærk, at eIDAS reguleringen bruger det komplementærerende begreb "tillidstjeneste" om tjenester involveret i udstedelse af digitale signaturen/certifikater, validering af certifikaters gyldighed og tidsstempling. Der er intet overlap mellem ID-tjenester i NSIS og tillidstjenester i eIDAS - det er således helt komplementære begreber.[National Standard for Identiteters Sikringsniveauer (NSIS)]

Entitet En fysisk person eller juridisk enhed, som ønsker adgang til en on-line tjeneste gennem autentifikation med elektroniske identifikationsmidler. En entitet kan have flere elektroniske identiteter – fx kan en fysisk person både have en privatidentitet og flere erhvervsidentiteter. En entitet er noget værende, og kan også være en ting, sensor, app, apparat eller softwarerobot.[National Standard for Identiteters Sikringsniveauer (NSIS)]

eSignature Signatur defineres som data i elektronisk form, der er logisk forbundet med andre elektroniske data, som autentificerer den, der signerer. En "avanceret" signatur er en eSignatur, der kan identificere den, som signerer. Anvendes primært om begrebet elektronisk underskrift og i begrænset omfang om en specifik elektro-nisk underskrift. *

FOCES OCES certifikat udstedt til en "funktion" eller et system i en virksomhed. Disse certifikater kan anvendes til at autentificere systemet, oprette sikre kommunikationskanaler (f.eks. via SSL/TLS eller HTTPS) eller digital signering af indhold, der sendes fra systemet til et andet system. I modsætning til signaturer, der baseres på VOCES certifikater, har signaturen dog ingen juridisk legitimitet ift. virksomheden som juridisk person. Signaturer fra FOICES certifikater bruges derfor typisk som sikkerhed for at det pågældende system har sendt det pågældende indhold.[Fællesoffentlig eID i regionerne - Definition af begreber og termer]

Forretningsstjeneste En tjeneste, der løses et forretningsmæssigt behov, fx en borgerrettet selvbetjeningslös-ning. Vil typisk give adgang på baggrund af en adgangsbillet, hvis denne lever op til tjenestens adgangspolitik.]

Fuldmagt Et almindeligt aftaleretligt begreb, hvor man som myndig person kan udstyre en anden med fuldmagt til at handle på sine vegne. Karakteristisk for en fuldmagt er, at det er en person, der giver en anden fuldmagt til at handle på sine vegne og repræsentere vedkommende. Omfanget af fuldmagten afhænger af, hvad der står i den/hvad personen har sagt/gjort.[Fællesoffentlig eID i regionerne - Definition af begreber og termer]

Føderation En samling af selvstændige organisationer, der har indbyrdes tillid til hinanden omkring *autentificering* af brugere og håndtering af brugeridentiteter - typisk baseret på et *trust framework* som NSIS, eIDAS eller tilsvarende. Indenfor en føderation kan en bruger autentificere sig overfor en af føderationen anerkendt auten-tifikationstjeneste eller identitetsbroker, få udstedt en adgangsbillet, og derefter anvende den til at tilgå forretningstjenester i føderationen.[Fællesoffentlig eID i regionerne - Definition af begreber og termer]

Identifikation En proces hvor identiteten af en bruger fastlægges, og hvor attributter eller dele heraf (fx navn og CPR nummer eller tilknytning til juridisk person) efterprøves. Kaldes også for identitetssikring eller *identity proofing* på engelsk[National Standard for Identiteters Sikringsniveauer (NSIS)]

Identitet En digital persona repræsenteret ved et sæt af attributter. Anvendes også som synonym for *Elektronisk Identitet*.[National Standard for Identiteters Sikringsniveauer (NSIS)]

Identitetsgarant Den organisation, der udsteder *akkreditiver* og på anmodning (ved login) garanterer, at de fremviste *akkreditiver* tilhører den *entitet*, de er udstedt til. Samme organisation kan varetage registrering af identitet eller bygge på autoritativt *identitetsregister*, fx CPR, CVR eller virksomheders identitetsregistre (AD). Samme organisation kan varetage *verifikation* eller bygge på andres *verifikation* (i DK banker og borgerservice-centre).]

Identitetsregister En funktion/register, der registrerer information om entiteter (fx borgere). Dette kan fx være CPR-registret og CVR-registret som eksempler blandt flere registre.[National Standard for Identiteters Sikringsniveauer (NSIS)]

Identitetsudbyder, Identity Provider (IdP) En autentifikationstjeneste, der verificerer en brugers eller et systems identitet på baggrund af brugerens (eller systemets) besiddelse og kontrol over *akkreditiver*.[Informationsordbo-gen NIST, Electronic Authentication Guideline]

Identity Relationship Management En variant af brugerstyring, hvor vægten lægges på relationer mellem entiteter og håndteringen heraf. Er fremkommet som følge af behovet for at kunne håndtere relationerne mellem personer og de mange enheder, der vil blive sluttet til internettet (internet of things).[Kantara, Identity Relation-ship Management]

Identity Token Et sikkerheds token der indeholder attributter, der beskriver en '*identitet*' (omtales ofte som '*principals*'). Identity tokens er typisk XML-baserede eller JSON-baserede datastrukturer, der er udstedt og digi-talt signerede af en bilde/udstedsdato som fx en IdP eller STS (Security Token Service). [Fællesoffentlig eID i region-

taat signeret er en digitaltuaester som fx en IDP eller SIS (Security Token Service). [Fællesoffentlig eID i regionerne - Definition af begreber og termer]

IdP (Identity Provider)Se *Identitetsudbyder*.[]

IndrulleringIndrullering er den proces, en person gennemgår for at få oprettet en elektronisk identitet. I processen skal personen identitetssikres i passende omfang, f.eks. ved personligt fremmøde og fremvisning af tidligere udstedte akkreditiver (pas, kørekort). Styrken af identitetssikringen af personen er et af grundelementerne i den såkaldte "Level of Assurance" (LoA), dvs. den grad af tillid, der kan haves til den fysiske identitet, der er koblet til en elektronisk identitet. Resultatet af en indrullering er dels en elektronisk identitet koblet til den fysiske bruger, dels nye akkreditiver der efterfølgende kan anvendes til at autentificere relationen mellem den fysiske bruger og den digitale identitet. Handlinger ved indrullering: - Registrering af identiteten - Identifikation ("Identity proofing") - Udstedelse af akkreditiver (f.eks. certifikat og nøglekort) - Aktivering af identiteten (har typisk til formål at sikre sole control)[Lakeside, Region Midtjylland, Digital identitet – vigtige begreber og processer]

InformationssikkerhedspolitikDet overordnede dokument, som underskrives af ledelsen, og som udstikker de overordnede krav og målsætninger, som skal gælde for en organisations håndtering af informationssikkerhed Består af retningslinjer, forretningsgang og instruks og sikkerhedsforanstaltninger.[Informationssikkerhedspolitik : Digitaliseringstyrelsen]

Local Registration AuthoritySe *Signaturadministrator*.[]

LoginDen proces, hvor en person præsenterer sine akkreditiver for at bevise sin identitet. Se også *autentificering*.[Informationsordbogen]

Login-faktorSe *autentifikationsfaktor*.[]

Login-tjenesteDe tjenester, der indestår for brugeres identitet over for tjenesteydbydere og herunder leverer identitetsrelaterede attributter (primære attributter).[]

LRASe *Signaturadministrator*.[]

MOCESOCES certifikat udstedt til en medarbejder i en virksomhed. Certifikatet attesterer at en person er identificeret af ledelsen (eller en af ledelsen udpeget administrator) og at personen er tilknyttet virksomheden.[Fællesoffentlig eID i regionerne - Definition af begreber og termer]

NemIDEn løsning leveret af Nets DanID til brug i offentlige og private tjenester. NemID udsteder akkreditiver til borgere og medarbejdere i Danmark, og forventes erstattes med MitID løsningen i løbet af 2021.[]

NemID PrivatBruges til de løsninger, der retter sig specifikt til private borgere.[]

NemID til erhvervBruges til de løsninger, der omfatter virksomheder bredt, dvs. MOCES, VOCES, FOICES etc. MOCES= medarbejder-OCES VOCES=virksomheds-OCES FOICES= funktions-OCES OCES= Offentlige certifikater til elektroniske services.[]

NemID medarbejdersignaturNemID til medarbejdere i virksomheder og myndigheder. Bruges både som den nuværende og kommende fællesoffentlige løsning for medarbejderidentiteter.[]

NøgleDe tal, der står på nøglekortet til NemID, og som skal indtastes i forbindelse med anvendelse af nøglekort.[]

NøglefilAngiver en af de specifikke løsninger for NemID til erhverv, hvor certifikat og tilhørende private nøgle gemmes i en fil beskyttet med brugerens adgangskode. Nøglefile kan anvendes til både MOCES, VOCES og FOICES.[]

OCESSe *Offentlige Certifikater til Elektroniske Services*[]

Offentlige Certifikater til Elektroniske ServicesOffentlige Certifikater til Elektroniske Services. Det danske fællesoffentlige system til elektronisk id og digitale signaturer.[Fællesoffentlig eID i regionerne - Definition af begreber og termer]

PDPSe *Policy Decision Point*[]

PEPSe *Policy Enforcement Point*[]

PKISe *Public Key Infrastructure*.[]

Policy Decision PointEn funktion, som bestemmer om adgang er tilladt eller ej.[California - Identity and Access Management (IdAM) Reference Architecture (RA)]

Policy Enforcement PointEn enhed, der styrer (håndhæver) adgang til en service baseret på verificerede attributter og afgørelser om overholdelse af adgangspolitikker. The code that actually enforces authorization rules. [California - Identity and Access Management (IdAM) Reference Architecture (RA)]

Primære attributter De kontekstafhængige *attributter*, der er besluttet i infrastrukturen, og som sikrer entydighed af en identitet. Antal og art af attributter fastlægges ud fra lovgivningsmæssige rammer (fx person-datareguleringen) og beslutninger ud fra tekniske og økonomiske præmisser. Et eksempel i NemID er PID-nummret, som identificerer en borgерidentitet entydigt, og har en 1-til-1 relation til CPR nummeret.]

Privat nøgle Den private nøgle er et centralt element i en *public keyinfrastructure (PKI)* og svarer til definitionen af signaturgenereringsdata i eIDAS-forordningen.]

Protokol En formel specifikation af hvordan enheder interagerer. På de lavere niveauer specificerer protokoller elektriske og fysiske standarder for netværk, rækkefølge af signaler / bits i en transmission, fejlhåndtering (f.eks. retransmission) mm.. På højere niveauer specificerer protokoller karaktersæt, syntaks af beskeder, beskedsekvenser mm.[[http://da.wikipedia.org/wiki/Protokol_\(edb\)](http://da.wikipedia.org/wiki/Protokol_(edb))]

Provisionering Bruger provisionering henviser til skabelse/oprettelse, vedligeholdelse og deaktivering af bruger objekter og *akkreditiver* og *attributter* for brugere, da de eksisterer i flere ét eller flere systemer, registre eller aplikationer, i modsætning til automatiseret eller interaktive forretningsprocesser. Se også indrullering. [<http://en.wikipedia.org/wiki/Provisioning>, afsnit 3. User provisioning]

Public Key Infrastructure PKI er en teknologi til udstedelse, administration og brug af digitale *certifikater*. Den Digitale Signatur er en PKI tofaktor sikkerhedsarkitektur (kendskab til kodeord samt besiddelse af en fysisk enhed, f.eks. en *nøglefil* eller et nøglekort), der administreres på nationalt hold af en OCES-operatør.[Fællesoffentlig eID i regionerne - Definition af begreber og termer]

RA Se *Registration Authority*.]

Registration Authority Se *Registreringsmyndighed* og *Identitetsgarant*]

Registrering Registrering af en entitet, af attributter og akkreditiver. Omfatter bl.a. indrullering]

Registreringsmyndighed, Registreringsenhed Den organisation, som registrerer en *entitet* og verificerer den identitet (fx med hjælp fra identitetspapirer). De står dermed inde for identitet af og oplysninger (*attributter*) om den part, der skal modtage et akkreditiv. Samme organisation kan varetage registrering af identitet (UK) eller bygge på autoritatativt *identitetsregister*, fx CPR, CVR eller virksomheders identitetsregister (AD)]

Ressource Se *Tjeneste*]

Retningslinjer Guide i form af anvisninger, eksempler og principper i en *informationssikkerhedspolitik*]

Rettighed Se *Adgangsrettighed*]

Rettighedsstyring Se *Autorisation*.]

Rolle En *identitet* (bruger) kan optræde i forskellige situationer eller sammenhænge, der gør at samme identitet skal have forskellige rettigheder. Roller er typisk knyttet til forskellige arbejdsfunktioner. Se *brugerrolle*.[Fællesoffentlig eID i regionerne - Definition af begreber og termer]

Samtykke At en person indvilliger i, at oplysninger, der vedrører pågældende selv, må læses og bruges af en anden part. Karakteristisk for et samtykke er således, at det afgives af en person vedrørende et specifikt forhold, og at personen skal kunne overskue konsekvenserne af sit samtykke. I persondatareguleringen dækker begrebet samtykke, at "den registrerede indvilger i, at oplysninger, der vedrører den pågældende selv, gøres til genstand for behandling". Forvaltningsloven har bestemmelser om, at videregivelse af oplysninger (og dermed til at en anden myndighed kan se oplysningerne) kræver borgerens samtykke. I Sundhedsloven dækker begrebet både samtykke til behandling og samtykke til videregivelse af oplysninger til at andre sundhedspersoner og til at indhente oplysninger ved opslag i sundhedsregister. [Redigeret efter Fællesoffentlig eID i regionerne - Definition af begreber og termer]

Security token Se *Adgangsbillet*.]

Security Token Service (STS) En betroet tjeneste, som udsteder *security tokens* (adgangsbilletter).[Fællesoffentlig eID i regionerne - Definition af begreber og termer]

Sekundære attributter De attributter ud over de *primære attributter*, som tjenestebudbydere har brug for om *identiteter* i forbindelse med tjenesten (indkomst, helbred mv) Eksempler på sekundære attributter:

- Spærreliste ifm. spil – erhverv (Spiludbydere skal tjekke at spillere ikke er tilmeldt til spærrelisten. En tjeneste, der giver besked om over/under 18 bør set fra spiludbydersne side også indeholde status i forhold til spærrelisten.)
- Indkomst - offentlig (Personlig indkomst, fx fra elindkomst)
- Sundhedsdata – offentlig (Fx fra praktiserende læge)
- Rettighedsdata – erhverv og offentlig (Data om rolle, gruppe mv, der har relevans for tildeling af rettigheder. Fx attributter fra NemLog-in Brugeradministration. Fx *fuldmagt* (som delvist kan komme fra NemLogin *Fuldmagt*.)]

Service Se *Tjeneste*.]

Serviceaftager Den organisation eller person eller det system, der anvender en service. Se også afsnit 1.4.2 Re-

questers and Providers.[W3C, Web Services Architecture, Working Group Note]

ServiceudbyderDen organisation eller person eller det system, der udbyder en service. Se også afsnit 1.4.2 Requesters and Providers[W3C, Web Services Architecture, Working Group Note]

SessionEn tidsmæssig og systemorienteret ramme, indenfor hvilken en bruger er autentificeret, og kan tilgå et system eller sæt af systemer. En session oprettes typisk i forbindelse med autentifikationshandlingen, f.eks. ved login til et fagsystem eller en portalløsning, under betingelse af at brugerens identitet kan autentificeres af det tilhørende autentifikationsmodul.[Fællesoffentlig eID i regionerne - Definition af begreber og termer]

SignaturSignatur anvendes som udgangspunkt om en *avanceret elektronisk signatur* som defineret i elDAS-forordningen. Dog anvendes begrebet "digital signatur" som betegnelse for første generation af OCES-infrastrukturen.[elDAS]

SignaturadministratorVirksomheders administrator af NemID til medarbejdere.[OCES certifikatpolitik]

SikkerhedsdomæneOmgivelser defineret af sikkerhedsmodeller og en sikkerhedsarkitektur, der rummer en række it-ressourcer og systemer, der er autoriseret til at få adgang til ressourcerne.[Network Working Group, Request for Comments 2828]

SikkerhedsforanstaltningDe tiltag (kontroller) som indføres for at undgå, at der indtræffer *sikkerhedshændelser*. Kan fx være administrative procedurer eller tekniske opsætninger.[Informationssikkerhedspolitik : Digitaliseringssstyrelsen]

SikkerhedshændelseAlle hændelser, der påvirker informationssikkerheden. Fjendtlige angreb, identitetstyveri, indbrud, forvanskning af information, informationstyveri, hacking.[Informationssikkerhedspolitik : Digitaliseringssstyrelsen]

SikringsniveauGraden af tillid til en påstået identitet (på engelsk "Level of Identity Assurance") og ofte også benævnt autenticitetsniveau. Defineres i dette dokument som tre niveauer, der stiller krav til de forskellige delprocesser i forbindelse med udstedelse og anvendelse af elektroniske identifikationsmidler.[National Standard for Identitetters Sikringsniveauer (NSIS)]

Sole ControlEt begreb fra MOCES-certifikatpolitikken, hvor der i afsnit 7.2.8 bl.a. står følgende "*Certifikatholders private nøgle må ikke kunne anvendes, uden at certifikatholderen i hvert tilfælde har autoriseret anvendelsen, således at certifikatholderen opretholder enekontrol over sin private nøgle.*" I den engelske tekst anvendes "sole control" som oversættelse af "enekontrol".[Fællesoffentlig eID i regionerne - Definition af begreber og termer]

STORK2Forkortelse af Secure idenTity acrOss boRders linKed 2.0. Et EU-projekt, der har til formål at skabe et fælles elektronisk identifikations- og autentifikationsområde.]

STSSe Security Token Service.]

TjenesteData eller system der stilles til rådighed for relevante brugere, der i henhold til en politik kan opnå adgang. En tjeneste vil typisk være en web applikation eller en service.[W3C, Web Services Architecture, Working Group Note, afsnit 2.3.2.10 Service]

Tjenesteudbyder (TU)En part der stiller en (forretnings)tjeneste til rådighed for brugere, og er dataansvarlig for personoplysninger udstillet i tjenesten.]

TokenSe Adgangsbillet.]

TokenudstederEn tokenudsteder er en betroet tjeneste, som udsteder *security tokens* indeholdende attributter, der beskriver en identitet. Tokenudstedere er betroede tjenester, der ved noget om brugerne, således at it-services ikke behøver det. Tokenudstedere vil typisk være autentifikationstjenester eller identitetsbrokere og benævnes i tekniske standarder ofte for IdP eller STS.[IT- & Telestyrelsen, Begrebsmodel til brugerstyring]

Trust frameworkFor at alle parter i en *federation* har tillid til hinanden er det en fordel at eksplisitere, harmonisere og standardisere forskellige aspekter af sikkerhed, herunder politikker, sikkerhedsmæssige tiltag og fælles sprog. Det sker ved udarbejdelse af et såkaldt trust framework. Et trust framework rummer et sæt af retningslinjer og procedurer m.v., som parterne, der anvender trust frameworket kan acceptere at overholde, så der etableres gensidig tillid - eller kan alternativt være fastsat ved lov. Trust frameworket fastsætter egenskaber som kvaliteten af identitetssikringsprocessen, akkreditivudstedelsesprocessen samt krav til selve autentifikationsprocessen. For at trust frameworket har værdi er det essentielt med bedømmelse og kontrol af de enkelte partners overholdelse af fremsatte retningslinjer og specifikationer. Dette kræver en organisation og governance omkring trust frameworket. Velkendte eksempler på trust frameworks er NSIS og elDAS.[Fællesoffentlige brugerstyringsløsninger – En analyse af sikkerhedsstandarder og -løsninger]

ValideringDen proces, der kontrollerer og bekræfter korrektheden og gyldigheden af en elektronisk identitet, en signatur, et elektronisk segl, mv.[EU 910/2014 Fællesoffentlig eID i regionerne - Definition af begreber og termer]

VerifikationDen proces, med hvilken en *identitetsgarant eller en registreringsmyndighed* med tilstrækkelig infor-

mation sikrer, at en person er entydigt og korrekt identificeret.]

VOCES OCES certifikat udstedt til en virksomhed. Se også FOCES.[Fællesoffentlig eID i regionerne - Definition af begreber og termer]

Referenceliste

California - Identity and Access Management (IdAM) Reference Architecture (RA), 2014
<http://ocio.ca.gov/ea/docs/Identity-and-Access-Management-IdAM-V1.pdf>

Datatilsynet, Flere faktorer i login
http://www.datatilsynet.dk/fileadmin/user_upload/dokumenter/Publikationer/ST1.pdf

eIDAS, EU-forordningen om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner
<http://ec.europa.eu/dgs/connect/en/content/electronic-identification-and-trust-services-eidas-regulatory-environmentand-beyond>

EU 910/2014. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/?uri=CELEX:32014R0910>

Fællesoffentlige brugerstyringsløsninger – En analyse af sikkerhedsstandarder og –løsninger http://www.-google.dk/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&frm=1&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0CCEQFjAA&url=http%3A%2F%2Fwww.kl.dk%2FImageVaultFiles%2Fid_67589%2Fcfc_202%2FBilag_5_-_Udkast_til_rapporten_F-llesoffentlige_br.PDF&ei=LsevVM3yN4iGzAPtILwDA&usg=AFQjCNFV8hOc84wymI5TG5GfHYAv0BvbAw&bvm=bv.83339334,d.bGQ

Fællesoffentlig eID i regionerne - Definition af begreber og termer
<http://lionel.lakeside.dk/twiki/bin/view/Main/EIDBegrebsListe>

Informationsordbogen www.informationsordbogen.dk

ISO/IEC 24760, A framework for identity management http://www.iso.org/iso/iso_catalogue/catalogue_tc/catalogue_detail.htm?csnumber=57914

IT- & Telestyrelsen, Begrebsmodel til brugerstyring, Version 1.1, 2010 http://www.digst.dk/~media/Files/Nem-Login/Begrebsmodel_til_brugerstyring_-_Version_1_11.ashx

Kantara, Identity Relationship Management <https://kantarainitiative.org/irmpillars/>

Lakeside, Region Midtjylland, Digital identitet – vigtige begreber og processer, 2014 *Grundlaget for eID i regionerne – Bilag 7: Digital identitet – vigtige begreber og processer*

National Standard for Identiteters Sikringsniveauer (NSIS) Forventes publiceret primo 2017

Network Working Group, Request for Comments 2828 <http://www.ietf.org/rfc/rfc2828.txt>

NIST, Electronic Authentication Guideline <http://csrc.nist.gov/publications/nistpubs/800-63-1/SP-800-63-1.pdf>

OCES-certifikatpolitikker https://www.nemid.dk-da/digital_signatur/oces-standarden/oces-certifikatpolitikker/

W3C, Web Services Architecture, Working Group Note, 11 February 2004 <http://www.w3.org/TR/ws-arch/>

Kilder og baggrundsmateriale

Nedenstående liste viser det baggrundsmateriale, der indgår i udarbejdelsen af den tværoffentlige referencearkitektur for identitets- og rettighedsstyring.

[\[CDT\]](#) [\[CIDR\]](#) [\[OIOSAML\]](#) [[Fælles sikkerhedsmodel]] [\[Fuldmagt\]](#) [[National standard]] [\[Grunddata\]](#) [\[eIDAS\]](#) [[Brugerstyringsløsninger]] [\[Begrebsmodel\]](#) [[Nye Sikkerhedsmodeller]] [\[Kantara\]](#) [\[Adgangsstyring\]](#) [[Introduktion til adgangsstyring]] [[Miljøportalen]] [\[NSI\]](#) [\[NIST\]](#) [\[Arkitekturtegninger\]](#) [[Trust framework]] [\[Uni-login\]](#) [[US Army]] [\[WAYF\]](#) [[Økonomistyrelsen]] [\[RAS\]](#) [\[RA3D\]](#) [[eIDAS tillidstjenester]]

Baggrund for valg af relationen entitet-elektronisk identitet

Om relationen entitet – elektronisk identitet De grundlæggende begreber i brugerstyring bygger på eIDAS-forordningen inkl. gennemførselsforordning (EU) 2015/1502 og National Standard for Identiteters Sikringsniveau (NSIS), som er en dansk konkretisering af forordningen.

I disse defineres følgende begreber:

- »Entitet«: Et subjekt/en bruger, som skal have adgang til en tjeneste.
- »[Elektronisk] Identitet«: En digital persona, repræsenteret ved et sæt af attributter, forkortes eID.
- »Elektronisk identifikationsmiddel«: Et elektronisk eller en fysisk objekt/genstand, der kan anvendes til at gennemføre en autentificering af en identitet. "Elektronisk identifikationsmiddel" kaldes herefter "akkreditiv".

Det betyder, at de fleste personer i dag har en række elektroniske identiteter:

- NemID-borger med attributter som PID og navn
- Identitet hos arbejdsgiver, typisk med akkreditiverne brugernavn og kodeord og attributter som navn, organisatorisk enhed
- Identitet hos Uni*Login
- Identitet hos Facebook
- Identitet hos Google
- Identitet hos en række andre tjenester.

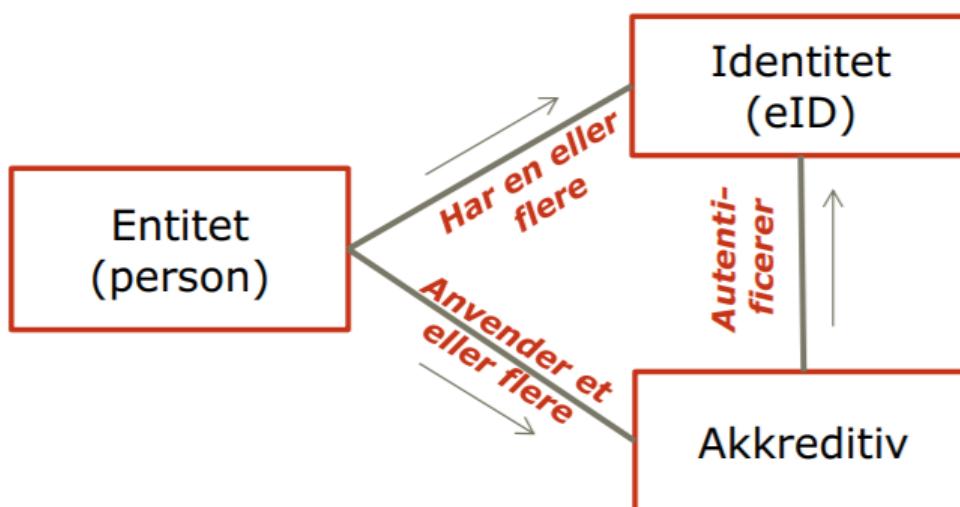

Figure 31 De tre grundlæggende begreber i identitet

Der er mange tiltag for at reducere antallet af identiteter, fx ved at flere tjenester tilbyder, at man kan bruge sin Facebook-identitet eller Google-identitet.

Et andet tiltag er NemID, som er etableret med henblik på anvendelse i stort set alle offentlige tjenester og hos bankerne. NemID kan også bruges hos mange private tjenester, fx pensionskasser, forsikringsselskaber, fagforeninger mv.

Om relationen entitet – elektronisk identitet i fællesoffentlig brugerstyring

I fællesoffentlig brugerstyring har der indtil nu været arbejdet med, at en entitet kan have flere elektroniske identiteter:

- En privat NemID
- En eller flere NemID Erhverv tilknyttet forskellige virksomheder.

Særligt for små erhvervsdrivende har det været utilfredsstillende at skulle håndtere to eller flere akkreditiver som følge af den nuværende models stærke binding mellem identiteter og akkreditiver, som er implementeret i NemID. Derfor har der i næste generation NemID været arbejdet med at finde løsninger på dette. Det har været to grundlæggende modeller til overvejelse for fællesoffentlige løsninger og dermed for NDIS:

- En løsning med kun en identitet pr. entitet
- En løsning med flere identiteter pr. entitet.

En løsning med kun en identitet pr. entitet

I denne løsning er der kun en identitet pr. entitet. Identiteten karakteriseres ved attributter. Nogle er tæt knyttet til den fysiske person som fx navn, adresse og CPR. Andre attributter udtrykker de rettigheder, som identiteten tildeles til at tilgå funktioner eller informationer. Skal entiteten tilgå løsninger som børger og som ejer af virk-

somnead eller medarbejder, utrykkes det ved forskellige sæt af attributter.

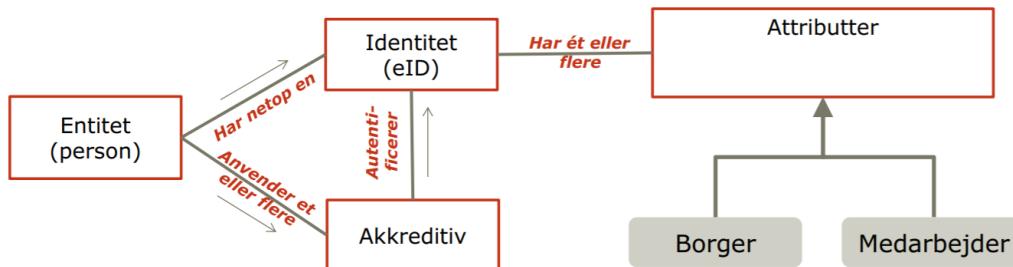

Figure 32 En identitet pr. entitet

Fordelene ved denne model:

- Den enkelte person skal kun have en elektronisk identitet og dermed et NemID. • Forskellige attributsæt for personrettigheder karakteriserer de rettigheder, som en person har, når de optræder i forskellige kontekster; det man også kan kalde roller.

Ulempene ved denne model:

- For en række personer vil det være en ulempe kun at have en elektronisk identitet, fx hvis personen arbejder for mange virksomheder, så det kan være vanskeligt at skelne mellem rollerne, hvis det er den samme funktion og dermed det samme attributsæt, personen har. • Alle tjenester skal fra implementeringstidspunktet kunne understøtte, at valg af identitet kun sker gennem at registrere en og kun en NemID og ikke kan ske på anden måde. • Der kan ikke vælges at danne identiteter med tilhørende akkreditiver, der kan afspejle virksomheders forskellige ønsker til fx sikringsniveau eller funktionalitet, fx som i sundhedssektoren, hvor der ønskes akkreditiver, der kan anvendes i klinisk kontekst.

En løsning med flere identiteter pr. entitet

I denne løsning kan hver entitet have flere elektroniske identiteter til fællesoffentlig brugerstyring. Skal entiteten tilgå løsninger som borger og som ejer af virksomhed eller medarbejder, sker det med forskellige identiteter. Nu er det identitetsattributter, der adskiller, om det er en identitet for en borger eller en medarbejder.

Løsningen svarer til den model, der anvendes i det nuværende NemID (i 2016).

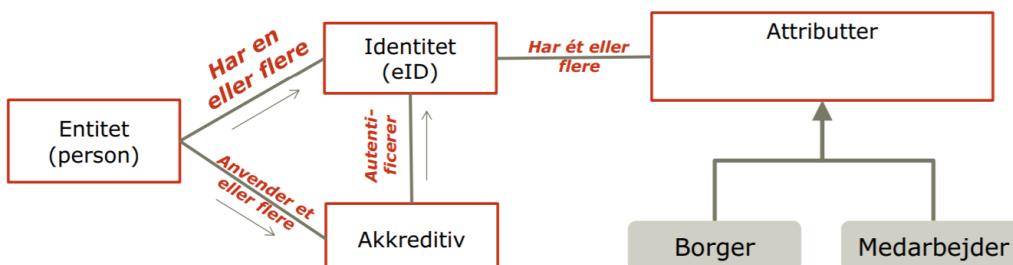

Figure 33 Flere identiteter pr. entitet

For at løsningen med flere identiteter pr. entitet tilgodeser brugerbehov, kan modellen implementeres, så en entitet kan anvende sit akkreditiv (fx NemIDnøglekortet) til flere identiteter.

Det sker på to måder:

For borgere, der er ejere af enkeltmandsvirksomheder eller er tegningsberettigede, kan det offentlige tilbyde brug af borgerakkreditiver i forbindelse med erhvervsidentiteten.

Konceptuelt sker det ved, at en elektronisk identitet (erhvervsidentiteten) dannes på grundlag af en anden elektronisk identitet (borgeridentiteten). Fx en ny virksomhedssejer med automatisk CVR-opmærkning. Identiteten kan bevares over tid eller være dynamisk.

Denne løsning implementeres fra februar 2017 i fællesoffentlig brugerstyring.

Der dannes en separat erhvervsidentitet med egne attributter. Denne erhvervsidentitet bevares over tid, uafhængigt af akkreditiver. Det betyder, at der kan skiftes akkreditiv, uden at der skal administreres en ny identitet med tilhørende rettigheder.

For virksomheder betyder modellen, at de kan vælge mellem borgerens akkreditiver eller at foranledige brug af

en erhvervsidentitet med akkreditiv med andre styrker. Virksomheder kan skifte mellem alternativerne løbende og stadig bevare samme erhvervsidentitet. Løsningen muliggør, at både borgere og virksomhed kan vælge, om borgeridentiteten kan anvendes til erhvervsformål. Løsningen kan implementeres med begge valgmuligheder eller således, at kun den ene part (fx virksomheden) kan vælge.

[Bilag om typer af robotanvendelser. Hvad starter robotten... tids, ændring, henvendelse, brugerklik]

Hvad skete der med den 10 principper fra 2017-versionen.

Principper med brugerfokus:

1. Brugerne oplever en sammenhængende adgangsstyring (Udgår. Er dækket af tilsvarende princip fra hvidbogen om sammenhæng)
2. Brugerstyringsløsninger udvikles med fokus på brugernes behov (Udgår. Er dækket af tilsvarende princip fra hvidbogen om sammenhæng)
3. Brugerstyringsløsninger respekterer brugernes privatliv ((Udgår. Er dækket af persondata lovgivning om generelt principper om sikkerhed.)

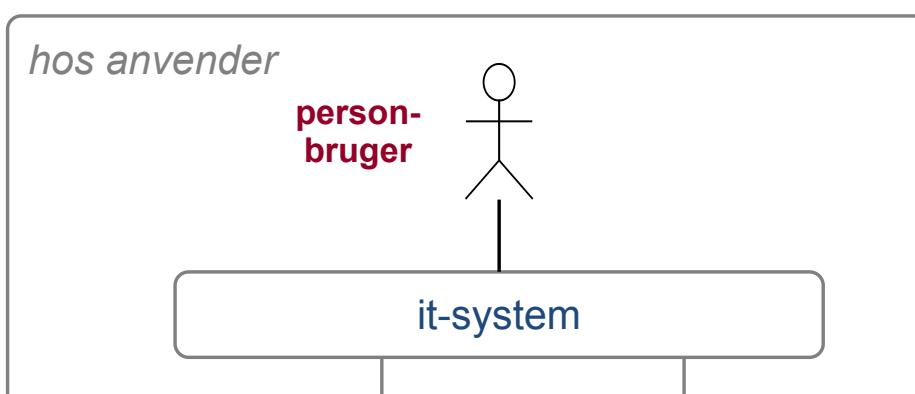
Principper med teknisk fokus:

4. Aktører indgår i foderationer baseret på tillid (Beholdes, men flyttes til forretningsarkitektur og relateres til at tillidspolitikken og adgangspolikker udformes i fællesskab)
5. Aktører i foderationer vurderer i deres styring af informationssikkerhed sammenspillet med andre aktører (Se princip 4)
6. Administration af brugere flyttes så vidt muligt ud af fagapplikationer (Skærpes og flyttes til et forretningsmæssigt princip)
7. Tjenesteudbyder (den dataansvarlige) har ansvaret for at håndhæve brugernes adgange (Udgår. Fælger direkte af persondata lovgivning og findes desuden i referencearkitektur for deling af data og dokumenter)

Principper med udviklingsfokus

8. Brugerstyring realiseres i løst koblede komponenter (Udgår, findes som arkitekturregel)
9. Tværoffentlige brugerstyringsløsninger baseres på en kerne af fælles komponenter i samspil med øvrige komponenter i infrastrukturen (Udgår, findes som arkitekturregel omkring ar styre på rette niveau.)
10. Tværoffentlig brugerstyring etableres i overensstemmelse med internationale standarder og løsninger (Bibeholdes, og flyttes til tekniske arkitektur)

Om robotter....

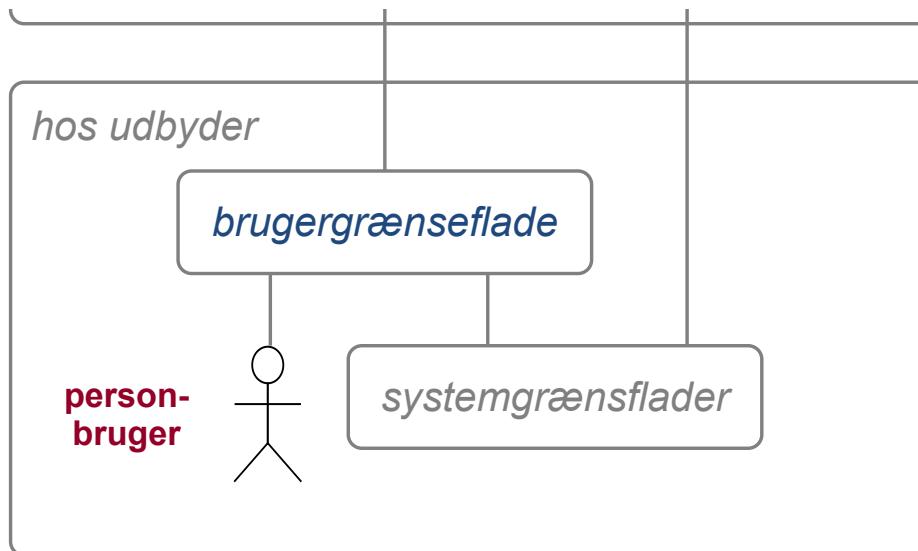

Figure 34 Brugere af digitale tjenester har altid sit eget it-system....

Index

Terms defined by this specification

[Afgangskontrol](#), in §1.3
[Applikation](#), in §3.7
[Brugerrolle](#), in §Unnumbered section
[Brugerrollerestriktion](#), in §Unnumbered section
[Brugerrolletildeling](#), in §Unnumbered section

[Identitetsregister](#), in §Unnumbered section
[Identitetsudbyder](#), [Identity Provider \(IdP\)](#), in §Unnumbered section
[Identity Relationship Management](#), in §Unnumbered section

Brugerstyring	
definition of , in §1.3	Identity token , in §Unnumbered section
definition of , in §Unnumbered section	IdP (Identity Provider) , in §Unnumbered section
Certificate Authority (CA) , in §Unnumbered section	ID-tjeneste , in §Unnumbered section
Certifikat , in §Unnumbered section	Indrullering , in §Unnumbered section
Certifikatudbyder, Certifikatudsteder, Certificeringscenter , in §Unnumbered section	Informationssikkerhedspolitik , in §Unnumbered section
Claim , in §Unnumbered section	Juridisk enhed , in §3.7
Credential , in §Unnumbered section	Local Registration Authority , in §Unnumbered section
Credential Management Service , in §Unnumbered section	Login , in §Unnumbered section
Credential Service Provider (CSR) , in §Unnumbered section	Login-faktor , in §Unnumbered section
Delegering , in §Unnumbered section	Login-tjeneste , in §Unnumbered section
Digital identitet , in §Unnumbered section	LRA , in §Unnumbered section
Digital Signatur , in §Unnumbered section	MOCES , in §Unnumbered section
eIDAS , in §Unnumbered section	NemID , in §Unnumbered section
Elektronisk identifikationsmiddel , in §Unnumbered section	NemID medarbejdersignatur , in §Unnumbered section
Elektronisk Identitet , in §Unnumbered section	NemID Privat , in §Unnumbered section
Elektronisk signatur , in §Unnumbered section	NemID til erhverv , in §Unnumbered section
Elektronisk signaturgenereringssystem , in §Unnumbered section	Nøgle , in §Unnumbered section
Entitet	Nøglefil , in §Unnumbered section
definition of , in §3.7	OCES , in §Unnumbered section
definition of , in §Unnumbered section	Offentlige Certifikater til Elektroniske Services , in §Unnumbered section
eSignatur , in §Unnumbered section	PDP , in §Unnumbered section
Føderation	PEP , in §Unnumbered section
definition of , in §3.4.2	Person , in §3.7
definition of , in §Unnumbered section	PKI , in §Unnumbered section
Føderationer , in §1.3	Policy Decision Point , in §Unnumbered section
FOCES , in §Unnumbered section	Policy Enforcement Point , in §Unnumbered section
Forretningsstjeneste	Primære attributter , in §Unnumbered section
definition of , in §1.3	Privat nøgle , in §Unnumbered section
definition of , in §Unnumbered section	Protokol , in §Unnumbered section
Fuldmagt , in §Unnumbered section	Provisionering , in §Unnumbered section
Identifikation , in §Unnumbered section	Public Key Infrastructure , in §Unnumbered section
Identifikationsmiddel , in §3.7	RA , in §Unnumbered section
Identitet	Registration Authority , in §Unnumbered section
definition of , in §3.7	Registrering , in §Unnumbered section
definition of , in §Unnumbered section	Registreringsmyndighed, Registreringsenhed , in §Unnumbered section
Identitetsgarant , in §Unnumbered section	Sikkerhedsforanstaltning , in §Unnumbered section
Ressource , in §Unnumbered section	Sikkerhedshændelse , in §Unnumbered section
Retningslinjer , in §Unnumbered section	Sikringsniveau , in §Unnumbered section
Rettighed , in §Unnumbered section	Sole Control , in §Unnumbered section
Rettighedsstyring , in §Unnumbered section	STORK2 , in §Unnumbered section
Rolle , in §Unnumbered section	STS , in §Unnumbered section
Samlet? brugeradministration , in §3.3	Tillidstjeneste , in §1.3
Samtykke , in §Unnumbered section	Ting , in §3.7
Security token , in §Unnumbered section	Tjeneste , in §Unnumbered section
Security Token Service (STS) , in §Unnumbered section	Tjenesteudbyder (TU) , in §Unnumbered section
Sekundære attributter , in §Unnumbered section	Token , in §Unnumbered section

<u>Service</u> , in §Unnumbered section	<u>Tokenudsteder</u> , in §Unnumbered section
<u>Serviceaftager</u> , in §Unnumbered section	<u>Trust framework</u> , in §Unnumbered section
<u>Serviceudbyder</u> , in §Unnumbered section	<u>Validering</u> , in §Unnumbered section
<u>Session</u> , in §Unnumbered section	<u>Verifikation</u> , in §Unnumbered section
<u>Signatur</u> , in §Unnumbered section	<u>VOCES</u> , in §Unnumbered section
<u>Signaturadministrator</u> , in §Unnumbered section	
<u>Sikkerhedsdomæne</u> , in §Unnumbered section	

References

Informative References

[Adgangsstyring]

Adgangsstyring i Rammearkitekturen - 22-03-2013 (kravspecifikation).

[Arkitekturtegninger]

Fællesoffentlig brugerstyring - arkitekturtegninger 30-10-2013.

[Begrebsmodel]

[Den fællesoffentlige begrebsmodel til brugerstyring, der er udgivet af IT og Telestyrelsen.. URL:](#)

http://www.digst.dk/Loesninger-oginfrastruktur/NemLogin/~/media/Files/NemLogin/Begrebsmodel_til_brugerstyring_-_Version_1_11.ashx

[CDT]

[Identity and Access Management \(IdAM\) Reference Architecture \(RA\) 02-01-2014. URL: http://ocio.ca.gov/ea/docs/Identity-and-Access-Management-IdAM-V1.pdf](http://ocio.ca.gov/ea/docs/Identity-and-Access-Management-IdAM-V1.pdf)

[CIDR]

[CIDR – borger.dk. URL: http://digitaliser.dk/group/2289910](http://digitaliser.dk/group/2289910)

[eIDAS]

[Elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked. URL: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/da/TXT/?uri=CELEX:32014R0910](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/da/TXT/?uri=CELEX:32014R0910)

[Fuldmagt]

Fuldmagtsrapport 2012. Fuldmagt, partsrepræsentation og samtykke. Behov og løsningsmuligheder, Rambøll for Digitaliseringsstyrelsen 2012.

[Grunddata]

Persongrunddata-rapporten.

[Kantara]

[Kantara Initiative accelerates identity services markets by developing innovations and programs to support trusted on-line transactions. The membership of Kantara Initiative includes international communities, industry, research & education, and government stakeholders.. URL: http://kantarainitiative.org](http://kantarainitiative.org)

[NIST]

[Electronic Authentication Guideline. URL: http://nvlpubs.nist.gov/nistpubs/SpecialPublications/NIST.SP.800-63-2.pdf](http://nvlpubs.nist.gov/nistpubs/SpecialPublications/NIST.SP.800-63-2.pdf)

[NSI]

[Referencearkitektur for Informationssikkerhed, september 2013. URL: http://www.ssi.dk/Sundhedsdataogit/National%20Sundhedsit/~/media/Indhold/DK%20-%20dansk/Sundhedsdata%20og%20it/NationalSundhedsit/Standardisering/Referencearkitektur%20for%20informationssikkerhed%20v%20%201%200%20nyt%20layout.ashx](http://www.ssi.dk/Sundhedsdataogit/National%20Sundhedsit/~/media/Indhold/DK%20-%20dansk/Sundhedsdata%20og%20it/NationalSundhedsit/Standardisering/Referencearkitektur%20for%20informationssikkerhed%20v%20%201%200%20nyt%20layout.ashx)

[OIOSAML]

[Digitaliseringsstyrelsens anbefalinger for brug af standarder for identitet og rettighedsstyring som f.eks. OIO Web SSO Profile 2.0.6 \(også kendt som OIOSAML 2.0\). URL: http://www.digst.dk/Arkitektur-og-standarder/Standardisering/Standarderfor-serviceorienteret-infrastruktur/Standarder-og-anbefalinger-forbrugurstyring](http://www.digst.dk/Arkitektur-og-standarder/Standardisering/Standarderfor-serviceorienteret-infrastruktur/Standarder-og-anbefalinger-forbrugurstyring)

[RA3D]

[Referencearkitektur for deling af data og dokumenter. URL: https://arkitektur.digst.dk/sites/default/files/20180503_rad_v1.0_-_godkendt_af_sda.pdf](https://arkitektur.digst.dk/sites/default/files/20180503_rad_v1.0_-_godkendt_af_sda.pdf)

[RAS]

[Referencearkitektur for selvbetjening. URL: https://arkitektur.digst.dk/sites/default/files/referencearkitektur_for_selvbetjening_version_1.0_0.pdf](https://arkitektur.digst.dk/sites/default/files/referencearkitektur_for_selvbetjening_version_1.0_0.pdf)

[Uni-login]

[UNI-Login Adgangskontrol. URL: http://www.stil.dk/~/media/UNIC/Filer/Publikationer/Tekniske%20vejledninger/uni-login-adgangskontrol.pdf](http://www.stil.dk/~/media/UNIC/Filer/Publikationer/Tekniske%20vejledninger/uni-login-adgangskontrol.pdf)

[WAYF]

[Introducing transparency in hub-and-spoke federation architectures using SAML2 authentication request scoping elements.. URL: http://www.wayf.dk/wayfweb/artikler_og_notater_attachmt/2010_09_01_TNC_article_SAML2-scoping.pdf](http://www.wayf.dk/wayfweb/artikler_og_notater_attachmt/2010_09_01_TNC_article_SAML2-scoping.pdf)

